

Tổng Giám Đốc Thực Yêu Tôi

Contents

Tổng Giám Đốc Thực Yêu Tôi	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	8
3. Chương 3	15
4. Chương 4	22
5. Chương 5	29
6. Chương 6	35
7. Chương 7	42
8. Chương 8	49
9. Chương 9	56
10. Chương 10	62

Tổng Giám Đốc Thực Yêu Tôi

Giới thiệu

Trong lúc cô đang hoang mang hoảng loạn thì bên cạnh cô có một người thanh niên sẵn lòng dang rộng vòng tay.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-thuc-yeu-toi>

1. Chương 1

Ngắt điện thoại, An Danh Lệ muốn khóc mà không khóc được, chỉ cảm thấy buồn cười, cùng với một nỗi.

Xa nhà sắp được 9 năm, “người nhà” của cô từ đầu đến cuối chẳng thèm ngó ngang đến cô, càng không thể ngờ lần đầu tiên chủ động gọi điện cho cô, rốt cuộc lại muốn cô trở về làm cô dâu thay thế, cứu cái công ty đang có nguy cơ khủng hoảng của ba, người cho tới bây giờ chưa từng xem cô là người nhà mà quan tâm.

Ba nói: “Ba bị ung thư dạ dày, nói không chừng ngày tháng sau này không còn dài, ngay cả tâm nguyện cuối cùng của ba con cũng không đồng ý giúp ta hoàn thành sao?”

Mợ nói: “Năm đó ta có thể kiên quyết không cho cô bước vào cái nhà này, nuôi cô ngần ấy năm, tốn của ta biết bao nhiêu tiền, giờ là lúc cô nên báo đáp rồi.”

Chị nói: “Nếu không phải bố mẹ không chịu để tao gả cho một người đã góa vợ có con, thì người đàn ông ưu tú như thế làm sao đến lượt mày, mày còn phải cảm ơn ta nhiều nhiều.”

Anh nói: “Em hy sinh một chút thôi, đợi sau này anh thừa kế công ty kiếm thật nhiều tiền, anh sẽ không bạc đãi với em.”

Sẽ không bạc đãi cô? Theo như trí nhớ của cô đến giờ, họ vẫn luôn bạc đãi cô, mà cô từ sớm cũng đã quen bị bạc đãi rồi, nếu như ngày nào đó họ bỗng nhiên không bạc đãi cô nữa, nói không chừng cô còn cảm thấy không quen cơ.

Vậy nên, thực ra cô căn bản không cần phải để ý đến gia đình đó, bởi vì mặc kệ công ty của ba có đóng cửa hay không, đối với người chưa từng được họ quan tâm như cô mà nói, căn bản là chẳng giải quyết được gì.

Không cần để ý đến họ, không cần phải cảm thấy lương tâm cắn rứt, không cần phải vì ba mắc bệnh mà mềm lòng, chôn vùi hạnh phúc cả đời của bản thân. Không cần, thật sự không cần phải quan tâm họ, bởi vì từ nhỏ cô đã rời xa gia đình này, cũng không hề để ý đến họ nữa rồi.

Thế nhưng, thực sự có thể làm vậy sao? Cô làm thế có đúng không? Trước giờ ba chưa từng hạ giọng đe dọa cầu xin cô, nếu như không phải là đến đường cùng rồi, ông ta sẽ không cầu cứu cô, ông còn mắc bệnh, bị ung thư dạ dày...

Bệnh của ông có nghiêm trọng không? Có phải phẫu thuật không? Phẫu thuật điều trị có tốt không? Hay là hiện tại chỉ có thể kéo dài thời gian như thế thôi, thế nên ông ta mới nói đây là tâm nguyện cuối cùng của mình?

Cô phải làm sao đây? Cô thật sự có biện pháp bỏ mặc yêu cầu này sao?

Do sức khỏe của ba không được tốt như trước, Phí Tị Ngần phụ trách công việc ở nước ngoài, cuối cùng bị triệu về nước, chính thức tiếp nhận vị trí tổng giám đốc của công ty, thực ra chỉ thị nhân sự đã sớm công bố từ hơn một tháng trước, tiếc rằng công việc ở nước ngoài khá lâu vẫn không tìm thấy quản lý thích hợp để bàn giao, cho nên mất hơn một tháng anh mới trở về Đài Loan.

Nhưng, chính cái gọi là trở về sớm, không bằng trở về đúng lúc.

Vừa từ Mỹ trở về, mới ngủ bù được một ngày thôi, anh đã nghe thấy thông tin người bạn học Cử Lực Ngự tái hôn, dù anh chưa nhận được thiệp mời, nhưng làm gì có đạo lý bạn chí cốt tái hôn mà không đến chúc mừng? Cho nên, sau khi đã xác định địa điểm tiệc mừng, anh lập tức không mời mà tới chạy đến khách sạn tham dự hôn lễ.

Trong hội trường hôn lễ tụ tập quan lại, thoát đầu thấy qua rất long trọng, nhưng sau khi anh tiến vào hội trường, lại nghe thấy không ít người khẽ thì thầm to nhỏ rằng đây là cuộc hôn nhân nhằm liên kết công ty.

Sao lại như thế? Theo như hiểu biết của anh về bạn mình, sau khi trải qua một cuộc hôn nhân nghĩ lại mà đau lòng, hẳn cậu ta sẽ không tùy tiện nhảy vào mộ phần mới đúng, làm sao có thể lấy hôn sự liên kết xí nghiệp này để hành hạ bản thân?

Thế nhưng tên đó ngay cả danh tính cô dâu cũng không biết, điều này có phải hay không thật quá đáng? Đây rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra?

Sau khi sắp xếp đưa tên tân lang cùng cô phù dâu đang nổi giận đùng đùng qua bên phòng nghỉ của chú rể, Phí Tị Ngần nên là người cần phải rời khỏi phòng, nhưng lại không tìm được hiệu kỳ đứng ở ngoài cửa khép hờ, nghe cuộc nói chuyện qua lại trong phòng.

“Ngay cả người mà bản thân muốn kết hôn là chị hay là em mà anh cũng không rõ ư? Anh không cảm thấy mình rất quá đáng sao?” Giọng cô phù dâu cao vút không thể ngăn sự tức giận vô cùng.

“An Thắng Hùng không phải chỉ có một người con gái?” Cử Lực Ngự nói.

“Ai nói thế?”

“Tôi chỉ có một cô con gái bảo bối, ông ta luôn nói với mọi người như thế.”

Cô phù dâu khẽ giấu cợt hờ một tiếng. “Không sai, con gái bảo bối chỉ có một, nhưng so với đứa con gái hợp pháp An Dĩ Huệ còn tốt hơn gấp trăm lần, có thể lấy được cô ấy là phúc ba đời tu hành nhà anh, cho nên anh — Này, đợi một chút, anh muốn đi đâu thế?”

“Hủy bỏ hôn lễ.”

“Hôn lễ không thể hủy.”

“Tại sao không thể? An Thắng Hùng đã lừa tôi, ngay cả cô dâu cũng bị đánh tráo, tại sao tôi không thể hủy bỏ hôn lễ?”

“Bởi Danh Lị đã vì cha cô ấy mới hy sinh bản thân để gả cho anh, nếu anh hủy bỏ hôn lễ, vậy thì sự hy sinh của cô ấy và công ty của cha cô ấy phải làm sao đây?”

“Cái đó không liên quan đến tôi.”

Hóa ra đây thật sự là cuộc hôn nhân liên kết công ty, nhưng mà tại sao nhỉ? Phí Tị Ngần khẽ chau mày suy tư, không hiểu tên bạn thân đang nghĩ cái gì.

“Mặc dù ba của Danh Lị trước giờ chưa từng quan tâm đến cô ấy, cho dù sống chung dưới một mái nhà, cũng xem cô ấy như người vô hình. Về sau, khi 18 tuổi, cô ấy đã dọn ra sống độc lập, gia đình kia trước giờ càng không gọi hỏi thăm cô ấy được một lần. Thế nhưng ngay cả như vậy, chính là sau khi Danh Lị nghe nói ba cô ấy bị bệnh, tình hình công ty không ổn, không chút do dự kiên quyết đáp ứng hôn sự duy nhất có thể cứu lấy công ty, bởi vì cô ấy nói đây là việc duy nhất có thể làm vì ba.”

“Cô nói với tôi những điều này để làm gì?” Chữ Lục Ngự không kiên nhẫn nói.

“Tôi nói như vậy, lẽ nào vẫn không thể khiến anh hiểu được Danh Lị là một cô gái tốt cỡ nào sao?”

“Biết rồi thì làm sao?”

“Người đàn ông có thể lấy được cô ấy nhất định là phúc phận ba đời.”

“Có đúng không? Vậy thì thay tôi chúc mừng người đàn ông đó.”

Kiểu nói chuyện khiếm nhã của cậu bạn học này thật sự vẫn không thay đổi chút nào, người không biết hẳn lúc nào cũng bị những lời khiêu khích thẳng thắn này làm cho tức giận, đến cả những người bằng hữu lâu năm đây, sớm đã quen coi những chuyện như thế là trò cười rồi.

Thay tôi chúc mừng người đàn ông may mắn đó. Còn rất hóm hỉnh, không phải sao? Ha ha.

“Được, anh có thể hủy bỏ hôn lễ, nhưng anh phải đáp ứng với tôi không thể hủy bỏ kế hoạch tài trợ công ty ban đầu.” Trong phòng tĩnh lặng một lúc lâu, giọng nói của cô phù dâu lại vang lên —

“Anh rốt cuộc đang nhìn cái gì, sao không lên tiếng?”

“Tôi cảm thấy rất hiếu kỳ, cô dựa vào cái gì mà muốn tôi đáp ứng điều kiện như vậy?”

“Tôi hoàn toàn chẳng dựa vào cái gì cả, nhưng nếu anh đáp ứng lời tôi nói, dù anh muốn tôi giúp anh làm gì, tôi đều sẽ đáp ứng.”

“Bao gồm việc đổi lại cô sẽ trở thành cô dâu của tôi?”

Phí Tị Ngần khẽ nhú lông mày, cảm thấy sức công phá lời nói đùa của cậu ta càng lúc càng khá.

“Trò đùa này thật là buồn cười.” Cô phù dâu nói. Xem ra cô ấy cũng cảm thấy nực cười.

“Cô muốn xem đây là trò cười cũng được. Nửa tiếng sau, nếu như cô dâu là cô, hôn lễ sẽ được tổ chức như thường lệ, kế hoạch tài trợ công ty cũng sẽ không thay đổi; nếu như không phải, tôi sẽ tuyên bố hủy bỏ hôn lễ trước mặt mọi người. Cô hãy cân nhắc thật kỹ đi.”

Phí Tị Ngần trừng mắt nhìn, kinh ngạc ngay người đứng tại chỗ, mãi đến lúc Chữ Lục Ngự đột nhiên mở cửa phòng, hai người bốn mắt nhìn nhau, anh mới chớp chớp mắt lui về phía sau, để người bạn ra khỏi phòng, dễ dàng đóng cửa.

“Cậu nghiêm túc thật sao?” Anh nhíu mày hỏi.

“Cậu đang nói cái gì?” Chữ Lực Ngự hỏi anh.

“Thì việc tráo đổi cô dâu kết hôn.”

“Cậu trở về khi nào thế, sao không báo với tớ một tiếng?” Nhân lúc đông người, anh ta cũng không có cách nào giải thích được với người bạn học.

“Ngay cả việc kết hôn đại sự cậu cũng không thông báo cho tớ, tớ vừa từ Mỹ trở về, chuyện nhỏ này làm sao dám báo cho cậu biết?” Phí Tị Ngần chăm chú nhìn cậu ta, chỉ muốn hừ một tiếng.

“Lần trước đã nhận được quà mừng của cậu rồi, tớ không muốn phá cậu thêm lần nữa, để tránh cậu lại nói tớ chiếm tiện nghi của cậu.” Chữ Lực Ngự khiêu khích nói.

“Còn có tâm tình để nói giỡn, không tồi.” Anh châm biếm lên tiếng, không nén được lo lắng khẽ chau mày lần nữa.

“Cậu rốt cuộc đang nghĩ cái gì thế?” Anh hỏi, “Tớ tưởng rằng sau khi có cuộc hôn nhân đau lòng lần trước, cậu sẽ thông minh hơn, chí ít sẽ không có phản ứng “một lần bị rấn cấn, mười năm sợ dây thừng”, kết quả thì sao? Lần này lại là ai ép cậu kết hôn, khiến cậu lại phải nhảy vào phần mộ hôn nhân lần nữa?”

“Chẳng ai ép tớ cả.” Chữ Lực Ngự ngừng một lát mới nói.

“Thế thì dây thần kinh nào của cậu bị nối sai à?” Anh không khách khi hỏi.

“Đứa trẻ cần có một người mẹ.” Anh ta nhìn người bạn thân nói.

“Cái gì?” Phí Tị Ngần không nhận được lộ ra nét mặt kinh ngạc, “Là gì đứa con phiền phức mà người phụ nữ kia để lại — “Thấy ánh mắt người bạn học đột nhiên thay đổi, anh vội vàng thay đổi cách xưng hô, — “Là con gái riêng, thế nên mới quyết định kết hôn sao?”

Thành thật mà nói, anh rất ghét người vợ đã mất của cậu ta, dù trước giờ anh với cô ta gặp nhau chưa đến năm lần, nhưng cứ mỗi lần nghĩ lại cô ta đã từng có ý quyến rũ anh sau lưng chồng mình là anh liền cảm thấy buồn nôn. Anh thực sự không hiểu nổi mắt nhìn của bác trai, bác gái năm đó làm sao lại có thể tồi đến như vậy, lại chọn phải loại phụ nữ như thế làm con dâu, thiếu chút nữa chôn vùi hạnh phúc cả đời của con trai. Nhưng vẫn còn tốt, cô ta đã mất sớm, đúng là trong cái rủi có cái may.

“Con bé đã mang họ Chữ, thì chính là con gái của tớ.” Chữ Lực Ngự kiên định nói với anh.

“Cậu muốn làm việc thiện, tớ cũng không cản cậu. Nhưng tội gì phải bồi thường bằng hạnh phúc nửa đời còn lại của bạn thân chứ?” Phí Tị Ngần gật đầu nhíu chặt lông mày khuyên anh ta.

“Tớ biết mình đang làm cái gì.”

“Cậu biết mới lạ.”

Nhìn anh, trên khuôn mặt Chữ Lực Ngự đột nhiên xẹt qua một tia do dự, lập tức nhấp chặt môi, dường như muốn ngăn bản thân nói ra những điều không nên nói.

“Cậu muốn nói gì, anh bạn?” Phí Tị Ngần hoài nghi hỏi.

“Cậu đã từng nảy sinh dục tính đối với người phụ nữ gần như không quen biết chưa?” Anh ta trầm mặc một lúc, mới lờ mờ mở miệng nói.

Phí Tị Ngần gật lông mày, đắm chiêu suy nghĩ một chút, hướng tầm mắt nhìn tới căn phòng phía sau người bạn, nói: “Là cô phù dâu trong kia?”

Anh ta khẽ gật đầu.

“Cho nên bỗng nhiên cậu mới quyết định tạm thời thay cô dâu?” Ngay cả như vậy, vẫn là dễ dàng thế sao.

“Lần đầu tiên tớ có cảm giác này.”

“Cái gì mà lần đầu tiên?”

“Cảm xúc kích thích với người phụ nữ không quen biết.”

Phí Tị Ngần cứng họng nhìn cậu ta, chợt không biết nói cái gì, cậu bạn này của anh sao lại có dấu hiệu của thanh tâm quả dục [1] vậy, nhưng cũng không đến nỗi kiểm chế tình trạng này chứ? Tôi lạy cậu, có phải suốt 30 năm cậu làm hòa thượng trong miếu, cuối cùng nhìn thấy phụ nữ liền có phản ứng?

Chỉ có điều xảy ra loại dị thường này, nói không chừng...

Phí Tị Ngần trầm mặc đắm chiêu một lúc, sau đó vỗ vỗ vai người bạn, “Chúc cậu hạnh phúc.”

Trong hội trường hôn lễ là một mảnh hỗn loạn, hóa ra là người nhà của cô dâu liên tục chửi ầm lên, vốn đang muốn công kích cô dâu thay thế, lại bị đe dọa bởi thần sắc lạnh lùng nghiêm nghị cùng khí tức nguy hiểm tỏa ra từ người chú rể, hoàn toàn không dám manh động, mãi đến sau khi chú rể dắt cô dâu thay thế rời khỏi hội trường, đám người điên ấy mới nổi giận đùng đùng rời khỏi chỗ ngồi, hướng đến phòng nghỉ của cô dâu mà làm loạn.

An Danh Lị ngây người bình thần ngồi trong phòng nghỉ với vẻ mặt bi thương vô cùng và trái tim tan nát, đợi cô phù nói đến khát nước ra ngoài tìm đồ uống trở về.

Nghe thấy tiếng cãi nhau ầm ĩ từ bên ngoài vọng lại, cô khó hiểu hồi phục lại tinh thần.

Xảy ra chuyện gì rồi sao?

Cô nghĩ thầm trong lòng, nguyên là cửa phòng đang đóng chặt liền phát ra một tiếng “Ầm”, bị người ta cố sức đẩy ra, hung hăng xô vào phía tường cánh cửa. Ba, mợ, chị, anh, còn có các cô dì thân thích bên nhà, một đám người lao vào như đầu tàu hỏa không khống chế được.

Cô cảm thấy khó hiểu nên đứng lên, mới chuẩn bị mở miệng hỏi đã xảy ra chuyện gì, một cái tát bất ngờ hung hăng giáng xuống khiến khuôn mặt lệch sang một bên.

Sự đau đớn như lửa đốt trên gương mặt cô lập tức lan tỏa ra toàn thân.

“Xem chuyện tốt mà mày đã gây ra kìa!” An Thăng hùng không nén được tức giận rít lên.

An Danh Lị kinh ngạc không hiểu, đầu óc trống rỗng, căn bản là chuyện gì đã xảy ra. Cô đã gây chuyện? Rốt cuộc cô đã gây ra chuyện gì?

Cô không có cơ hội mở miệng hỏi, bởi vì ngay sau đó những lời trách móc và chửi rủa không nén được tức giận đã ùn ùn kéo tới.

“Tao hỏi mày, có phải mày đã sớm biết rõ kế hoạch này không? Mày là một đứa không có lương tâm, con tiện nhân lấy oán trả ơn!”

“An Danh Lị, làm sao mày có thể làm vậy? Mày cũng mang họ An, công ty của ba phá sản đối với mày có lợi gì? Mày thật quá đáng!”

“Nói gì mà mày cũng muốn giúp đỡ, còn nói mày sẽ quan tâm đến sức khỏe của ba, toàn là những lời thối tha! Tao thấy căn bản là mày chỉ muốn hại chết ba mày, hại chết cả nhà chúng tao! Lòng dạ mày sao có thể độc ác đến thế?”

“Ngay từ đầu đáng lẽ không nên nhận nuôi mày, đứa con của tiện nhân cũng chính là tiện nhân.”

An Danh Lị mặt không còn chút máu, nhận hàng loạt những lời chửi rủa không biết từ đâu tới, vốn tưởng rằng tâm can đã chết lặng, trong nháy mắt lại bắt đầu nhói đau.

“Tôi rốt cuộc đã làm cái gì?” Cô gắng gượng lên tiếng, khuôn mặt trắng bệch như đang mang một chiếc mặt nạ không chút biểu tình.

“Tên họ Chữ kia đã cưới phù dâu của mày trước sự chứng kiến của đông đảo mọi người, người bạn tốt nhất của mày, đứa con gái không biết xấu hổ!” An Dĩ Huệ lớn tiếng nói.

An Danh Lị cả người đờ ra sững sốt, cho dù có bị sét đánh, cũng sẽ không so được với sự kinh sợ khó tin này.

“Không thể nào.” Trực giác của cô phủ nhận.

“Sự thật bày ra trước mắt, ở đó có cả trăm người làm chứng.”

“Không thể nào.” Cô lắc đầu nhắc lại, ánh mắt chuyển từ An Dĩ Huệ nhìn sang những người khác, hy vọng có người nào đó nói ra một câu hợp lí.

Không có một ai hành động.

“Ông nói xem phải làm sao? Tôi đã theo ông cả một đời, ngay cả việc ông ngoại tình phản bội tôi, tôi vẫn không bỏ ông, kết quả là ông đem lại cho tôi cái gì? Một cái công ty sắp phá sản và một tương lai một mớ vì nợ nần, ông bảo mẹ con tôi về sau phải dựa vào cái gì để sống đây? Ông là một người đàn ông vô dụng!” Mợ đưa tay đánh ba, khóc trời kêu đất gào lên.

Sắc mặt An Thắng Hùng vô cùng khó coi, dùng hết sức đẩy vợ mình ra, bước đến trước mặt An Danh Lệ, không nén được giận nắm chặt tay cô, dường như muốn bóp nát cổ tay ấy.

“Làm sao mày có thể làm vậy với tao!” Ông ta giận dữ rít lên với cô, gương mặt phần nộ đến mức chuyển sang màu đỏ sẫm.

“Có phải mày đã sớm lên kế hoạch chu đáo chuyện này phải không? Người bạn tốt nhất của mày, hóa ra cũng chỉ là đồ nguy trang. Mày nói cho tao biết hiện giờ công ty phải làm sao? Khó khăn lắm tao mới tìm được kim chủ [2], kết quả là mày lại...lại...”

Đầu óc của An Danh Lệ trở nên rối loạn, vừa khiếp sợ vừa mù mịt.

Hết thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Nam Tuệ thực sự đã gả cho Chữ Lực Ngự sao? Vì sao cô ấy lại làm thế? Cô ấy không thể làm như vậy, cũng không có lí do gì để làm thế a, cô không tin, cô không tin.

“Mày nói xem, tao nuôi mày cuối cùng được lợi lộc gì? Mày dám phản bội tao, ngay từ đầu đáng lẽ tao không nên nhận nuôi mày, nên để mày tự chết đói ở bên ngoài —”

“Đủ rồi!” – Âm thanh lạnh lùng cất lên phá vỡ bầu không khí, một người đàn ông đột nhiên chắn ngang trước mặt An Danh Lệ, đồng thời giải thoát cổ tay sắp bị bóp nát của cô.

Cô ngỡ ngàng nhìn người đàn ông đang đưa lưng về phía mình.

“Cậu là ai?” An Thắng Hùng trợn mắt nhìn chằm chằm vào cái tên lạ mặt đột nhiên bước ra.

Phí Tị Ngần không trả lời câu hỏi của ông ta, trái lại dù bận nhưng vẫn ung dung chứng kiến sự việc từ đầu đến cuối, anh mới chậm rãi nói —

“Nghe nói ông mắc bệnh, nhưng sao tôi thấy một chút cũng không giống? Người bệnh mắng chửi người khác tràn đầy không khí như thế, đánh người ta có khí lực như thế sao? Đây đích thực là kỳ tích.” Anh tấm tắc tán dương, sau đó bỗng nhiên lại nói: “Hay vốn dĩ ông không có bệnh, nói dối là có chỉ vì muốn lừa cô con gái hiểu thuận thay ông bán thân mà thôi?”

Có lẽ lời nói dối bị đâm trúng, sắc mặt An Thắng Hùng trở nên hoảng sợ, không chút nghĩ ngợi vung tay định đánh anh, nhưng lại bị anh một tay chế trụ, không thể động đậy.

“Nói dối bị vạch trần rồi, nên thẹn quá hóa giận muốn đánh người sao?”

“Mày rốt cuộc là ai, dựa vào cái gì mà can thiệp vào việc nhà của chúng tao?” Cổ tay bị kiểm chế kéo không ra được, An Thắng Hùng tức giận quát.

“Tôi sao? Tôi là bạn trai của Danh Lệ.”

Câu trả lời bất ngờ khiến tất cả mọi người ở đó ngây ra, nhất là An Danh Lệ. Bạn trai?

“Hắn ta là bạn trai của mày?” An Thắng Hùng tức giận trợn mắt nhìn anh. Những sự việc liên tiếp xảy ra khiến An Danh Lệ rơi vào trạng thái phản ứng trì trệ, cô vẫn còn chưa kịp, trả lời, Phí Tị Ngần đã lên tiếng trước.

“Không sai.” Anh lui về cạnh bên cô, lấy tay vòng qua bờ vai của cô, đặt nàng dưới đôi cánh bảo hộ của mình. Khóe mắt nhìn thấy túi xách nàng ở trên bàn, anh cầm lên nhét vào tay cô. “Chúng ta đi thôi.” Anh nói với cô, muốn trực tiếp đưa cô rời đi, nhưng lại bị chặn đường.

An Thắng Hùng bình tĩnh một chút, liền phát hiện người đàn ông trước mặt toàn thân tỏa ra một luồng khí cao quý, loại khí chất chỉ có ở người xuất thân từ gia đình giàu có, được nhận sự giáo dục tốt nhất lâu dần mới có.

Vì muốn tìm một người chồng tốt cho cô con gái rượu An Dị Huệ, đối với những lớp thế hệ thứ hai, thứ ba chưa kết hôn của những công ty danh giá, ông ta có biết một vài người, nhưng lại không có chút ấn tượng nào với người thanh niên trước mặt.

Có phải ông đã để cá lọt lưới không?

Thế nhưng nói đi nói lại, An Danh Lợi đưa tiện nhân ấy có quan hệ hay điều kiện gì mà có thể quen biết nhà danh môn? Nghĩ thế nào cũng không có khả năng.

“Tiểu tử, mày muốn mang con gái tao đi đâu?” Ông ta tức giận chất vấn. Đã đánh mất kim chủ Chử Lục Ngự, ông vẫn có thể tìm được người khác, quan trọng là hàng hóa thì không thể làm mất.

“Tôi tưởng rằng con gái của ông chính là người đang ở phía sau.”

“Đây cũng thế!”

“Thật sao? Tôi nghe nói ông tuyên bố với bên ngoài rằng mình chỉ có một đứa con gái, thế nào mà hiện giờ lại đột nhiên xuất hiện thêm một đứa nữa.”

“Đây là việc của gia đình ta, liên quan gì đến mày!”

“Sau này tôi có thể sẽ lấy Danh Lợi.”

“Mày dựa vào cái gì mà đòi lấy con gái tao? Mày có tiền không? Mày tưởng rằng bất cứ người nào đều có thể cưới con gái của An Thắng Hùng tao sao?”

“Muốn lấy con gái ông còn phải có tiền là được à?”

“Không sai.”

“Được, cần bao nhiêu tiền?”

Không ngờ anh ta lại trả lời dứt khoát đến thế, An Thắng Hùng ngây người một lúc, không nhận được hoài nghi bản thân có phải đã nhìn lầm không, người này thật sự có gia sản bạc triệu, ông phải thử một chút mới được.

“Tiền cưới ta muốn hai nghìn vạn.” Ông ta lên tiếng.

“Được.”

Câu trả lời không chút do dự của anh khiến An Thắng Hùng trong nháy mắt trợn trừng đôi đồng tử, không phân biệt được không nói nên lời là do sợ hãi hay vui mừng.

“Cậu tên gì? Ba mẹ cậu là ai? Lại đây, ta giới thiệu một chút, đây là con gái ta An Dị Huệ, có phải rất xinh đẹp đúng không?” An phu nhân Trương Mĩ Xuân hai mắt lấp lánh lập tức tiếp lời, kéo con gái mình đến bên cạnh giới thiệu, dầu sao cũng không phải mỗi ngày đều có thể gặp được người thanh niên như thế này, một đối tượng vừa đẹp trai vừa có tiền, thời cơ phải nắm chắc.

“Ba ơi, hai nghìn vạn quá ít, công ty cần có 5 nghìn vạn mới xoay sở được.” Ba mẹ ra sân khấu xong đến lượt con gái lên sân.

Rõ thật là rắn chuột một ổ nha, Phí Tị Ngần chế giễu nghĩ, đồng thời quyết định đã đến lúc kết thúc tiết mục khó coi này rồi.

“Mặc dù tôi không biết bản thân mình phải mất bao nhiêu năm mới có thể kiếm được hai nghìn vạn, có thể là mười năm, cũng có thể là 20 năm, nhưng tôi sẽ cố hết sức kiếm đủ số tiền hồi môn này.” Lời anh nói ra, lập tức dội một gáo nước lạnh lên đầu bốn người gia đình họ ngay tại trận.

“Mười năm, hai mươi năm?” An Thắng Hùng khó tin nói lớn.

“Không phải là hiện tại cậu có hai nghìn vạn sao?” Trương Mĩ Xuân cũng kinh ngạc thốt lên.

Phí Tị Ngần nhất định phải nỗ lực kiềm chế, mới có thể khiến bản thân không bật cười.

Chỉ có điều khi quay sang nhìn cô gái bên cạnh với gương mặt không còn giọt máu, hoàn toàn không có phản ứng, nhưng sống lưng lại cứng ngắc như thể chỉ cần khe khẽ chạm vào cũng có thể vỡ tan, ý cười của anh liền tan biến không còn chút nào, nổi tức giận ngay cả chính mình không biết từ đâu tới chiếm lấy anh.

“Như vậy là đòi tiền, sòng phẳng muốn đoạt thể này có phải quá nhanh không?” Anh ngoài thì cười nhưng bên trong không cười lên tiếng kiến nghị, sau đó tiếp tục nói: “Thối đời ngày sau, hóa ra trên đời này thật sự có loại ba mẹ vừa tư lợi vừa tuyệt tình đến thế, vì vinh hoa phú quý của bản thân mà bán con gái, hôm nay cũng coi như là tôi được mở rộng tầm mắt rồi.”

Nói xong, anh dịu dàng cúi đầu nói với An Danh Lệ: “Chúng ta đi thôi.”

Lúc này, anh không để bất kì kẻ nào chặn lại nữa.

2. Chương 2

Người phụ nữ ngồi bên cạnh tay lái yên tĩnh đến mức khiến Phí Tị Ngần có chút lo lắng, anh không chắc bản thân mình ra sao nữa, lại đi theo đám người An gia kia đến phòng nghỉ của cô dâu, mới đầu chẳng qua là do hiếu kỳ, không ngờ lại bắt gặp nhúng tay can thiệp.

Từ trước đến giờ anh không phải là kiểu người thích lo chuyện bao đồng, chứng kiến có người đánh nhau, tình nhân cãi lộn, thậm chí là đàn ông đánh phụ nữ, người lớn ức hiếp trẻ con, anh đều tránh càng xa càng tốt, lấy bốn chữ “Bớt lo chuyện người” làm chuẩn mực một cách triệt để. Kết quả vừa rồi anh đã làm gì vậy? Làm thế nào lại đột nhiên dính vào việc không liên quan đến mình?

Danh Lệ. Anh nghe qua liền nhớ rõ cái tên này. Đây cũng không phải điều lạ, bởi vì trí nhớ của anh trước giờ luôn rất tốt, cho nên anh vẫn còn nhớ từng lời nói của cô phù dâu kia về cô ấy khi đứng ngoài cửa phòng.

Con gái riêng, người bố chưa từng quan tâm đến cô, xem cô như người vô hình, 18 tuổi thì dọn ra bên ngoài sống tự lập, ngay cả như vậy, cô ấy vẫn đáp ứng hôn sự vì tấm lòng hiếu thảo với ba mẹ.

Điều này nghe thì giống như cô là kiểu người có chút ồm yếu, nhưng tính cách thì phải kiên cường bướng bỉnh mới đúng, đây vốn dĩ chỉ là tưởng tượng của anh, kết quả là khi thấy người thật, anh thật sự đã bị dọa đến phát sốc, bởi vì cô ấy so với tưởng tượng của anh hoàn toàn không giống nhau.

Dáng người cô ấy không ngờ lại cao ngoài dự đoán, tóc cũng ngắn hơn, thoát nhìn cả người giống như một cô thiếu nữ nổi loạn hay trốn nhà, một chút ồm yếu hay cảm giác tỏ ra mạnh mẽ cũng không thấy, trái lại cá tính quật cường nhìn qua có thể nhận ra rõ ràng.

Có được dáng vẻ và quá trình trưởng thành như cô ấy, theo lẽ thường mà nghĩ, gặp phải chuyện bất công sẽ phải dựa vào công lý mà đấu tranh mới đúng, thế nhưng trái lại cô ấy giống như một đứa trẻ to xác bị lạc đường, cứ mờ mịt ngây người đứng đó mặc cho một đám người nghe nói là “người nhà” trách móc xỉ vả.

Bộ dạng của cô khiến anh nhìn mà không đành lòng, bắt giác lại can thiệp vào.

Thực ra, sau khi cứu cô ấy ra khỏi miệng bầy lang sói hổ báo kia, anh có thể công đức viên mãn mà rời đi, hết lần này tới lần khác không hiểu sao anh vẫn không yên tâm về cô, lo lắng một khi anh đi, cô sẽ lại quay trở về chốn hang cọp ấy, bởi vì chính sự hiếu thuận gốc gác nghiệt ngã của cô đã khiến cô trở thành kiểu người như vậy.

Rõ thật là ngu ngốc, 18 tuổi đã sống độc lập, làm sao có thể không nhìn ra khuôn mặt đầy đặn hồng hào kia, trên gương mặt đều đặn ấy dù có chỉ trích hay nhục mạ người khác đều tràn đầy không khí, không có vẻ bị bệnh chút nào, tuyệt nhiên một điểm cũng không giống người mắc bệnh ung thư nha? Thật không chịu nổi.

Càng nghĩ càng cảm thấy bất an về cô ấy.

“Nam Tuệ thật sự đã kết hôn rồi sao?” An Danh Lệ đột nhiên phá vỡ sự trầm lặng, khê lên tiếng hỏi, dọa anh một chập.

“Nam Tuệ?” Anh khê sừng sốt, “Ý em là cô phù dâu của em?”

Cô im lặng không lên tiếng, như là ngầm thừa nhận.

“Đúng, cô ấy đã thay em gả cho bạn anh Chữ Lực Ngự?” Anh gật đầu đáp.

“Vì sao?” Cô hỏi.

Phí Tị Ngần dăm chiêu nhìn cô một lúc, “Bởi vì sự việc đã bị bại lộ, bạn anh đã biết nhà họ An lừa gạt cậu ấy, vốn dĩ em cũng không phải là đối tượng mà cậu ấy muốn kết hôn, cho nên quyết định hủy bỏ hôn lễ, kể cả việc chấp thuận lời hứa tài trợ công ty của gia đình em. Bạn của em biết chuyện này đối với em rất quan trọng, thế là quyết định đồng ý điều kiện mà bạn anh đã đưa ra, cô dâu của cậu ta đổi lại sẽ là cô ấy, thay cho việc thu hồi lời chấp thuận tài trợ công ty.”

An Danh Lệ cả người ngậy ra, chân tướng bất ngờ của sự việc khiến gương mặt không còn chút máu nào của cô càng thêm trắng bệch, nước mắt từng giọt rơi xuống từ trong hốc mắt.

“Làm sao có thể xảy ra chuyện này?” Cô lắc đầu tự thì thào, cự tuyệt không tin. “Nam Tuệ sẽ không làm như vậy, không thể nào, cậu ấy vì sao lại phải làm thế, không thể nào, không thể.”

Ngừng lại một lúc, cô đột nhiên gắt gao nắm chặt cánh tay anh, đưa ra yêu cầu: “Tôi van anh hãy quay đầu xe lại, đưa tôi trở về, tôi xin anh.”

“Trở về đâu?” Anh hỏi cô.

“Khách sạn. Tôi muốn ngăn cậu ấy lại, cậu ấy không thể làm như vậy, không cần làm thế vì tôi, không thể!” Cô cố sức gạt đi nước mắt, khẩn khoản nói với anh.

“Hôn lễ đã tổ chức xong rồi, ván đã đóng thuyền, em còn muốn ngăn cản như thế nào?” Phí Tị Ngần vẻ mặt không chút biến sắc báo cho cô, sự thật này đã không thể thay đổi.

An Danh Lệ toàn thân cứng ngắc, ngậy ra như phỗng nhìn anh, khuôn mặt mới khô lẹ trong nháy mắt đã bị nước mắt thấm đẫm hai gò má.

“Là tôi hại cô ấy, tất cả đều là lỗi của tôi...” Cô khóc thút thít thì thào.

“Em không cần phải nghĩ nhiều như vậy, anh tin Chữ Lực Ngự sẽ đối tốt với bạn em. Chỉ ít ban nãy khi ở hội trường hôn lễ, anh tận mắt thấy cậu ta bảo vệ bạn của em rất tốt, không để bất cứ người nào tổn thương đến một sợi lông của cô ấy.” Anh trấn an cô.

“Tổn thương?” Hai mắt đẫm lệ mơ hồ nhìn anh.

“Đám người thân của em có chút không khống chế được.”

An Danh Lệ hoàn toàn không kiềm chế được nước mắt, đau lòng tự trách.

Cô có lỗi với Nam Tuệ, sau này làm sao có thể đối diện với Nam Tuệ đây? Nam Tuệ không chỉ một lần thuyết phục cô đừng chấp nhận cuộc hôn nhân này, nghi ngờ việc ba cô mắc bệnh, muốn cô tốt nhất nên đến bệnh viện xác định thật kĩ, nhưng cô vẫn kiên trì không phân biệt được rõ ràng, trái lại nói với cô ấy những mong muốn ích kỷ.

Sau khi kết hôn, có lẽ ba và mẹ sẽ đối tốt với cô hơn, có lẽ từ nay về sau cô sẽ thật sự trở thành một phần của An gia, có lẽ đợi sau khi tình hình nguy cấp của công ty được giải quyết, bệnh tình của ba sẽ trở nên tốt hơn; có lẽ về sau dựa vào người chồng giàu có của cô, chị và anh sẽ không còn khinh thường sự tồn tại của cô nữa, sẵn lòng trở thành bạn tốt của cô...

Khi cô nói những lời ấy, khẩu khí đa phần chỉ là đùa vui, chỉ có bản thân mới biết, những nguyện vọng này của cô chỉ là mong ước xa vời,

Nam Tuệ là người bạn tốt nhất của cô, tình bạn sắp được 10 năm, liếc mắt một cái có thể thấu rõ hy vọng của cô, cho nên cô ấy mới vì cô mà không tiếc hy sinh bản thân mình.

Là lỗi của cô, tất cả là do cô hại, nếu không phải cô không nhìn rõ sự thật, nếu không phải cô kiên trì giữ ý kiến của mình, nếu không phải cô kéo Nam Tuệ làm phù dâu, nếu cô không vọng tưởng những lời thân tình huyền hoặc kia, sự việc đã không xảy ra.

Làm sao đây, hiện tại cô nên làm sao bây giờ?

Cô không còn mặt mũi nào để gặp Nam Tuệ, không còn nữa rồi.

Phí Tị Ngần đưa cô đến một cửa hàng cao cấp mua quần áo, nhân viên bán hàng lăm lét thay lễ phục cho cô dâu, rồi mượn phòng vệ sinh, tẩy lớp trang điểm trên khuôn mặt cô.

Sau khi từ cửa hàng cao cấp bước ra, tâm tình An Danh Lệ rất buồn bã, đến nỗi cô không thể nào ngăn được sự thôi thúc muốn mượn rượu tiêu sầu của bản thân.

Trời vẫn còn sáng, không có quán bar hay quán ăn đêm nào có rượu để uống, cô nhìn thấy cửa hàng tiện lợi bên đường, thế là muốn anh dừng xe, cô tự ý xông thẳng vào đi lấy một đồng bia rượu, sau khi tính tiền liền đứng ở trong cửa hàng, mạnh mẽ trút ra.

Phí Tị Ngần đỗ xe xong, liền theo vào, nhìn thấy cô đang ngồi trên nền đất dựa vào tủ lạnh, vừa uống vừa khóc, rất xấu nhưng lại rất thật.

Anh không ngăn cản cô, cũng không giúp cô đứng lên, chỉ lẳng lặng ở bên cạnh cô, bởi vì cô thật sự khiến anh không yên lòng.

Uống xong chai bia thứ ba, cô có chút mơ hồ đứng dậy, anh vội vàng đưa tay đỡ lấy, tránh cho cô khỏi ngã.

“Tôi muốn đi nhà xí.” Cô nói.

Anh khẩn trương đỡ cô đến toilet, vừa thăm mừng cửa hàng này thật tiện lợi, vừa vặn có cả toilet, nếu không thì anh tạm thời biết đi đâu để tìm toilet cho cô đây?

“Anh ra đi.”

Vẫn còn biết đuổi người ta chứng tỏ cô ấy vẫn chưa say đến mức thái quá. Phí Tị Ngần rời khỏi phòng vệ sinh nữ, nhưng lại lo lắng đứng ở ngoài cửa, vụn nhất xảy ra chuyện gì anh còn có thể kịp thời xử lý.

“Ừa ~ ủa ~”

Âm thanh của trận nôn mửa đột nhiên truyền tới từ trong phòng vệ sinh, anh không nhịn được nhú mày. Hóa ra cô ấy tìm toilet là để nôn. Mới có ba chai bia mà đã nôn dữ như vậy, không biết uống thì không cần phải uống mà, làm sao lại tự chuốc phiền phức cho bản thân thế?

“Ừa ~ ủa ~”

Âm thanh nôn mửa tiếp tục thêm trận nữa, Phí Tị Ngần không nén được lại lo lắng. Cô ấy không sao chứ?

Trong phòng vệ sinh đột nhiên im ắng một lúc, không còn nghe thấy tiếng nôn nữa, một lát sau, anh nghe thấy tiếng xả nước cùng tiếng mở cửa, tiếp đó là âm thanh vụn vùi nước ào ào.

Một lúc nữa, cánh cửa phòng vệ sinh nữ bị đẩy ra, An Danh Lệ mặt trắng bệch bước ra ngoài.

“Em vẫn ổn chứ?” Anh quan tâm tiến lên đỡ lấy cô.

“Tôi đói bụng.” Cô nói, mọi thứ đều nôn sạch rồi, dạ dày rỗng rất khó chịu.

Phí Tị Ngần vốn định phê bình hành động uống rượu cùng nôn mửa của cô một chút, nhưng lại nhìn thấy vẻ mặt đáng thương yếu ớt vô lực lại trắng bệch của cô, chợt coi như không có gì.

“Muốn ăn cái gì?” Anh hỏi.

“Canh gà nấu dưa khổ qua, đại tràng xào gừng, gà xào Cung Bảo, mì chiên tương, mì sườn lợn, cơm trứng, thịt bò bít tết...”

“Em say thật rồi, hay là cố ý gây khó dễ cho anh?” Cô lập tức đọc ra một đồng tên món ăn phức tạp, anh không nhận được nhú mày, dở khóc dở cười cắt ngang lời cô.

Cô nhìn anh không chớp mắt, mãi mới chậm chạp phản ứng, khẽ trả lời: “Tôi không say, nếu có thể say thì tốt rồi.” Tâm tình cô trong nháy mắt lại sa sút.

“Ăn cơm, ăn mì hay ăn thịt bò? Cho anh một đáp án chính xác.” Không để cô có thời gian đau buồn, anh vội vàng hỏi.

“Đều được cả.” Cô suy sụp nói.

“Không thể đều được, chỉ một đáp án thôi.”

“Vậy thì ăn mì đi.”

“Mì thịt bò hay mì gì khác?”

“Cái gì cũng được.”

“Cái gì cũng được? Anh chưa từng nghe qua có loại mì này, bán ở đâu thế?”

Anh hỏi với giọng điệu trịnh trọng, khiến An Danh Li không tự chủ ngẩng lên nhìn anh, muốn cười, nhưng cười không nổi, chỉ có thể miễn cưỡng nhếch khóe môi.

“Rất buồn cười.”

“Nhưng anh không thấy em cười.” Anh chăm chú nhìn cô, ánh mắt sâu đến nỗi lần đầu tiên khiến cô nghiêm túc đặt người đàn ông trước mặt vào trong mắt.

Anh rất đẹp trai, quả thực có thể nói là tú sắc khả xan [1], ánh mắt sâu thẳm, cánh mũi thẳng tắp, đôi môi mỏng khêu gợi cùng chiếc cằm cương nghị, ngũ quan lập thể của anh, mang theo khí chất quý tộc, lại không có cảm giác khó gần, khiến người ta ấn tượng sâu sắc.

Anh có lẽ khoảng ngoài 30 tuổi, quần áo đơn giản nhưng vẫn có thể nhận ra giá trị đắt tiền của chúng, dưới lớp trang phục kéo căng ấy là một cơ thể rắn rỏi cường tráng, khó có thể khiến người khác khinh thường.

Vị đại soái ca này rốt cuộc xuất hiện từ đâu?

Đúng rồi, hình như anh ta có nói qua Chữ Lực Ngự là bạn học, cho nên anh mới xuất hiện ở hội trường hôn lễ, mới biết trong đó sẽ xảy ra chuyện gì, mới có thể cứu cô ra từ nơi nước sôi lửa bỏng, sau đó không hề oán than ở bên cô, mặc cô tùy ý sai bảo...

Hình như có chỗ nào đó không ổn.

Đúng rồi, cô hoàn toàn không sai bảo anh ta, không đúng, là cô với anh ta vốn không quen biết, vì sao lại ra mặt giúp cô, còn làm bạn với cô suốt cả chặng đường đến giờ? Từ lúc rời khỏi khách sạn đến bây giờ, đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi sao? Cô đưa mắt nhìn lên sắc trời bên ngoài cửa hàng tiện lợi, đang dần dần tối đi.

“Anh...” Cô nhìn anh muốn nói nhưng lại thôi, muốn hỏi tại sao, nhưng lại không biết nên hỏi từ đâu.

“Làm sao thế?” Phí Tị Ngần khẽ nhú mày.

“Anh nói anh là bạn học của Chữ Lực Ngự?” Cô do dự lên tiếng hỏi.

Anh gật đầu, cảm thấy vui mừng vì sự chú ý của cô đã chuyển sang anh. “Bạn học cùng lớp thạc sĩ đại học California.”

“Lớp California?” Cô có chút bị kinh sợ.

“Không phải danh hiệu gì đâu.” Anh nhếch môi mỉm cười, cố tình nói ngược lại với ý mình.

Cô không nhận được trừng mắt nhìn anh, khiến khóe miệng anh nhếch lên thêm mấy độ, anh kéo cô đi về phía đỗ xe.

“Tôi có thể tự đi được.” An Danh Lệ có chút không tự nhiên, bị một người đàn ông xa lạ nửa kéo nửa ôm đi, khiến cô cảm thấy không quen.

“Em chắc chứ?” Anh hoài nghi hỏi, anh lại thấy tựa hồ cô đứng không vững, mới phải đỡ cô.

“Tôi chắc chắn.” Cô quả quyết nói, nhưng khi anh vừa buông tay, cả người cô liền xiêu vẹo nghiêng sang một bên, thiếu chút nữa ngã sấp xuống.

“Thế này mà em vẫn chắc chắn sao?” Anh lại đến đỡ lấy cô, cười mà không cười hỏi.

“Đầu óc tôi rất minh mẫn, nhưng cơ thể lại không nghe lời?” Cô mê muội đáp.

“Bởi vì em say rồi.” Ngừng lại một lát, “Tửu lượng thấp như thế còn dám uống rượu.” Vẫn không nhịn được trách cô một chút.

“Tôi nghe người ta nói khi say có thể giải sầu, nếu tôi thật sự say rồi, tại sao vẫn cảm thấy khó chịu như thế? Tôi chưa say.” Cô trầm mặc một lúc, đột nhiên khẽ giọng nói.

Phí Tị Ngần thầm thở dài một hơi, quả thật không biết nên làm thế nào mới có thể giúp cô ấy vượt qua tự khổ sở và tự trách bản thân. Quên đi, nếu đã không vượt qua được, vậy thì cứ nhảy xuống dưới vậy.

“Em và cô ấy cũng là bạn học à? Cô ấy tên là Nam Tuệ phải không?” Anh hỏi.

“Chúng tôi vừa là bằng hữu, vừa là bạn cùng phòng.” Cô lắc đầu nói.

“Các em ở chung một chỗ?”

“Trước đây thì ở chung, giờ thì không. Lần đầu tiên tôi dọn ra bên ngoài, liền cùng cậu ấy chia căn phòng thuê. Cậu ấy và tôi bằng tuổi, nhưng lại là người đã sống ở bên ngoài được 3 năm, lúc đó tôi mới biết trên thế giới này những người bất hạnh hơn mình, hóa ra còn có rất nhiều.”

“Bất hạnh?” Hai chữ này khiến người khác có chút khó hiểu.

“Nam Tuệ là một cô nhi.”

Phí Tị Ngần khẽ nhíu mày, cảm thấy hơi bất ngờ, mặc dù anh và vị tiểu thư Nam Tuệ kia chỉ mới tiếp xúc qua, nhưng cô ấy lại toát ra vẻ tự tin, thái độ mạnh mẽ hùng hổ dọa người, thật sự là một chút cũng không giống người có thân thể cô nhi.

“Không giống có đúng không?” Có lẽ vẻ mặt anh lúc này đã bộc lộ hết những suy nghĩ trong lòng, An Danh Lệ tựa hồ hiểu rõ hỏi.

Anh gật đầu, vừa vặn trông thấy cửa tiệm mì thịt bò ở phía trước, liền kéo cô qua đó, giải quyết vấn đề đói bụng của cô.

“Tôi cũng cảm thấy không giống lắm, tính cách của Nam Tuệ vừa cởi mở, vừa lạc quan, cho dù từ nhỏ lớn lên trong cô nhi viện, không biết cha mẹ mình là ai, vì sao lại bỏ rơi cậu ấy, nhưng cậu ấy vẫn không oán trách chút nào, trái lại còn cảm tạ ông trời đã mang lại cho cậu ấy người mẹ viện trưởng đã nuôi dưỡng mình nên người, còn có rất nhiều anh chị em, nhờ đó mà cô lớn lên không hề buồn chán.”

Anh để cô nói, vì cô mà trầm trồ khen ngợi, bất giác cô càng nói càng hăng hái. “Nam Tuệ trước năm mười tuổi luôn muốn giúp chăm sóc các em trai em gái trong viện, mười năm sau cậu ấy bắt đầu hỗ trợ gánh vác việc nhà, tốt nghiệp tiểu học liền bắt đầu nghĩ cách kiếm tiền, cậu ấy đã từng làm rất nhiều việc, nhặt đồng nát, thu hồi tài nguyên, giúp bạn học chép bài, giúp hàng xóm dọn dẹp nhà cửa, sau khi có một ít tiền liền bắt đầu cho vay nặng lãi.”

Nói đến đây, cô không nhịn được bật cười.

Phí Tị Ngần ở bên cô đã nửa ngày trời, không ngờ đây là lần đầu tiên nhìn thấy khuôn mặt tươi cười không mang sầu khổ của cô.

Rất ngọt ngào, rất đáng yêu, lại có điểm mâu thuẫn với cá tính và dáng vẻ của cô, trước đó anh chưa từng nghĩ hai chữ đáng yêu kia lại có thể dùng với cô, thế nhưng, khoảnh khắc anh nhìn không chớp mắt nụ cười ấy bên môi cô, thực sự rất đáng yêu.

“Nói ra anh có thể không tin,” An Danh Lệ vừa ăn mì, vừa kể lể mọi thứ về Nam Tuệ. “Nam Tuệ từ năm 15 tuổi đã bắt đầu dựa vào bản thân mà sống độc lập đến giờ. Phí sinh hoạt và tiền học đều tự mình kiếm, sau khi 20 tuổi, cuộc sống có chút dư dả nên có thể tiết kiệm được một ít, cậu ấy liên tục gửi về cô nhi viện, giúp họ đỡ dần chi tiêu, tôi luôn cảm thấy cậu ấy là một người rất vĩ đại.”

“Người nuôi dưỡng cô ấy trưởng thành nhất định càng vĩ đại hơn, thế nên mới dạy dỗ cô ấy nên người như vậy.” Anh hòa theo lời cô nói.

“Anh nói không sai, người mẹ viện trưởng ấy thật sự rất vĩ đại.” Cô gật đầu đáp, ăn thêm mấy miếng nữa mới tiếp tục nói: “Tôi đã từng cùng Nam Tuệ đến cô nhi viện ấy mấy lần, môi trường sinh hoạt ở đó còn nghèo, dù là đồ ăn, chỗ ở hay đồ dùng đều như vậy, nhưng trái lại luôn tràn ngập tiếng cười và hạnh phúc, giống như Nam Tuệ, sau khi rời cô nhi viện, tôi mới biết sự lạc quan cởi mở và luôn tự vừa lòng vui vẻ của cậu ấy từ đâu mà đến.”

Phí Tị Ngần gật đầu. “Môi trường thường tạo nên tính cách của mỗi con người.”

“Tôi thật sự rất may mắn mới có thể gặp được Nam Tuệ, cậu ấy không chỉ là người bạn tốt nhất của tôi, mà còn là người duy nhất trên thế giới này thật lòng quan tâm đến tôi, kết quả là tôi lại vì đám người trước giờ chưa từng để ý đến mình mà hại cô ấy, ôi...”

Cô nói rồi, lại bật khóc, hại anh càng thấy hoảng sợ.

“Này, đây không phải là lỗi của em, cũng không phải do em cố ý, hơn nữa ai nói em hại cô ấy? Nói không chừng chính em đang giúp cô ta.” Anh dịu dàng vỗ về nói.

“Giúp cô ấy ư?” An Danh Lệ ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt và chóp mũi đã đỏ dần.

“Bạn anh thích bạn của em.”

“Anh gạt người.” Cô không dễ bị lừa gạt đâu.

“Anh không gạt em, là sự thật.” “Tôi không tin, khi tôi giới thiệu hai người họ với nhau, anh ta chỉ lạnh nhạt nhìn Nam Tuệ, hoàn toàn không chú ý đến sự tồn tại của cô ấy.” Cô chun mũi lắc đầu nói: “Có thể cậu ta đang xấu hổ.”

Cô không nhận được cảm chiếc đĩa trên bàn ném anh: “Đừng có nói giỡn với tôi.”

“Xin lỗi, nhưng việc anh nói Chữ Lực Ngự thích bạn em là sự thật, tin anh đi.” Anh né chiếc đĩa công kích của cô, nghiêm túc nói.

“Vì sao anh muốn tôi tin anh? Hơn nữa làm sao tin được anh? Tên họ Chữ kia thích Nam Tuệ thì có ích gì, Nam Tuệ không thích anh ta, là lỗi của tôi, là tôi hại cô ấy, ôi... Nam Tuệ... ôi... đều là do tôi hại cậu, ôi... đều do tôi... là tại tôi...”

An Danh Lệ càng khóc càng đau lòng không kiềm được, dần dần khiến những người khách khác trong cửa tiệm bắt đầu thì thầm to nhỏ với nhau rồi quay ra chỉ chỉ trỏ trỏ.

Phí Tị Ngần không còn cách nào khác, đành phải gọi ông chủ tính tiền, sau đó kéo cô ấy đứng lên khỏi chỗ ngồi.

“Tôi đưa em về nhà.”

“Tôi không muốn về, tôi muốn uống rượu.” Cô thút thít nói, để mặc anh dắt ra khỏi cửa tiệm. “Em đến cả uống bia cũng say, còn muốn uống rượu cái gì?” Anh nhú mày nói.

“Ngay cả muốn uống rượu tiêu sầu mà anh chưa từng nghe qua à? Tôi muốn uống rượu.” Hai mắt cô rưng rưng, buồn bã nói.

“Tôi đưa em về nhà.” Anh kiềm chế kích động mắ người khác, kiên định nhìn cô.

“Không cần.” Cô đột nhiên thoát ra khỏi bàn tay nắm chắc của anh, lắc đầu cự tuyệt.

“Không cần?”

“Anh không cần xen vào chuyện của tôi, hôm nay rất cảm ơn anh, tôi sẽ tự mình về nhà.” An Danh Lị lau nước mắt trên khuôn mặt, ngừng lại một lát, cô đột nhiên phát hiện bản thân đến giờ vẫn chưa biết tên anh ta, nhưng có biết cũng chẳng để làm gì, không phải sao? Bởi vì sau này bọn họ có lẽ không còn cơ hội gặp lại.

“Tạm biệt, bạn học của Chữ Lực Ngự.” Cô vẫy chào anh nói, rồi tự ý xoay người đi.

“Em muốn đi đâu?” Đi chưa được ba bước, cánh tay cô bị anh chụp lấy, “Muốn về nhà, anh đưa em đi.”

“Tôi chưa muốn về, tôi muốn đi quán bar uống rượu.”

“Tôi đưa em về nhà.” Anh bình tĩnh nhìn cô.

“Không cần ồn ào thế, tôi đã nói là tôi chưa muốn về nhà, tôi muốn đến quán bar uống rượu, anh rốt cuộc muốn tôi nói lại bao nhiêu lần nữa?” Cô giãy ra khỏi tay anh, nhưng giây tiếp theo lại bị anh gắt gao tóm lấy. “Này!” Cô có chút tức giận kêu lên với anh.

“Anh là Phí Tị Ngần.” Anh đột nhiên nói với cô.

Cô nổi nóng trừng mắt nhìn anh, hoàn toàn không biết anh rốt cuộc muốn làm gì.

“Muốn uống để anh uống cùng em.” Anh nói.

Nếu anh đã muốn cùng uống, An Danh Lị sẽ theo cùng, dù thế nào cự tuyệt cũng không có tác dụng, bởi vì với bàn chân to lớn của anh, anh ta muốn đi đâu cô cần bản cũng không cần được, quan trọng là, có tài xế miễn phí chở cô đến nơi, có sao lại không tận dụng?

Lần thứ hai ngồi trên xe của anh, để anh chở mình đi không biết đến nơi nào, cô bỗng nhiên giật mình phát hiện một chuyện, đó là những hành động của cô tựa hồ vừa có chút mạo hiểm lại có chút ngu xuẩn, bởi vì nghiêm túc mà nói, cô vốn không quen biết anh, vậy mà lại không chút nghi ngờ đi theo anh.

Xem ra anh ta cũng không giống người xấu.

Nhưng tục ngữ nói rất đúng, tri nhân tri diện bất tri tâm [2], ai cũng không thể dám chắc trong lòng anh ta đang nghĩ cái gì, thế nhưng cho dù anh ta có mưu đồ bất lương gì chẳng nữa cũng không sao cả, Nam Tuệ đã vì cô mà chôn vùi hạnh phúc cả đời của bản thân, còn cô, xui xẻo chút nhiều lắm cũng là bị một tên mặt người dạ thú vô lễ hay cường bạo mà thôi, cứ cho là nghiêm khắc trừng phạt đi... cam chịu nghĩ.

Khi xe đã chạy được một đoạn ngắn, sau đó rời khỏi đường cái, rẽ vào một con ngõ hẻm, một lát sau tiến vào bãi đỗ xe.

Đỗ xe xong xuôi đâu đấy, cô theo anh xuống xe đi vào thang máy, nhìn anh ấn vào nút tầng 26.

“Tôi cho rằng quán bar thường nằm dưới tầng một hoặc tầng hầm.” Cô nói

“Sợ rồi sao?” Anh liếc mắt nhìn cô hỏi.

“Sợ cái gì?”

“Tôi mang em bán đi.”

“Nếu bán được tôi thì cứ bán đi.” Trên gương mặt cô tựa hồ không quan tâm. “Cho dù thế cũng sẽ không có ai để ý hay quan tâm.”

Phí Tị Ngần không nhịn được nhú mày. “Em nói như vậy, không sợ Nam Tuệ nghe được sẽ đau lòng sao? Cô ấy lẽ nào không để ý, không quan tâm ư?”

“Cậu ấy sẽ, nhưng tôi đã không còn mặt mũi nào gặp cậu ấy nữa rồi.” An Danh Lị chột cú đầu, khàn khàn thấp giọng đáp. Đối với điểm này của cô ấy, cứ động một tí là lại tự trách mình, Phí Tị Ngần đã hoàn toàn bỏ qua, không muốn nói cái gì nữa. Dù có nói gì cũng không có tác dụng, cô ấy vẫn tự trách mình như thế, lỗi lầm trở nên trầm trọng như thể ngày mai là ngày tận cùng thế giới vậy.

Thang máy chạm đến tầng 26, cửa mở ra, anh lo cô quá chìm đắm trong những nỗi ưu tư tự trách, mà không chú ý thấy anh bước ra khỏi thang máy, liền vòng tay qua vai cô, cùng nhau đi ra.

Sau khi ra khỏi thang máy, An Danh Lị lại phát hiện nơi trước mắt mình căn bản không có khả năng có rượu nha, bởi vì ngoài thang máy ra chỉ có hai cánh cửa, giống như loại cửa ra vào một căn hộ, nhưng xem ra lại khá to lớn, khá kiên cố lại vừa trắng lẹ.

“Đây là nơi nào?” Cô không thể không hỏi.

“Sợ rồi sao?” Lần thứ hai anh nhắc lại câu nói vừa thốt ra trong thang máy.

Cô ngần ra, không muốn tỏ ra yếu thế cũng hỏi lại câu hỏi ban nãy. “Sợ cái gì?”

Phí Tị Ngần bật cười, lấy chìa khóa từ trong túi áo, hướng cô làm tư thế “xin mời”, nhướn mày nhìn cô liệu có dũng khí theo anh vào bên trong.

Ai sợ ai! An Danh Lị nhắc cầm, sải bước vào trong. Bên trong cánh cửa hoàn toàn không có bất kì sự bất ngờ nào, đương nhiên cũng không có các loại quán bar cao cấp khác ẩn nấp trong động tiên, căn hộ cũng chỉ là căn hộ, chỉ có điều cảm giác như đây là một căn nhà làm mẫu không có người ở mà thôi. “Tôi nói tôi muốn đến quán bar uống rượu, anh đưa tôi đến đây làm gì?” Cô không giận xoay người, hai tay khoanh trước ngực chất vấn anh.

“Muốn uống rượu không cần thiết phải đến quán bar đâu.”

“Có nghĩa là ở đây có rượu cho tôi uống?” Trên mặt cô viết rõ ràng là không tin.

“Qua đây.” Anh đi trước hướng đến một góc của phòng khách rộng lớn, đứng trước một vách tường, chỉ thấy anh dùng tay đẩy bức tường trước mặt, giống như đang xem ảo thuật, bức tường đó đột nhiên xoay lại bày ra một loạt những loại rượu nổi tiếng đủ dáng đủ kiểu, rượu sâm panh và rượu vang đỏ, phần lớn là tử rượu vang.

“Tôi tưởng đây là căn hộ làm mẫu, làm sao có thể có nhiều rượu như vậy ở đây?” Cô kinh ngạc thốt lên.

“Rượu là do anh sưu tầm, còn về nơi đây giống như căn hộ mẫu, là bởi vì căn nhà này tháng trước mới được sửa sang lại, anh vẫn chưa chính thức dọn sang đây ở.” Phí Tị Ngần giải thích đơn giản, kéo cái tủ được chống ẩm với nhiệt độ thích hợp ra, từ bên trong cầm lên một chai rượu hỏi cô: “Muốn uống không?”

“Đây không phải là anh sưu tầm sao?” Cô ngần ngại hỏi.

“Loại rượu ngon thế này, anh không thể chỉ cất giữ một chai đâu, em cứ yên tâm.” Anh bật cười. “Nhưng tôi chỉ muốn uống say mà thôi, uống loại rượu rẻ tiền cũng được rồi, tôi không muốn lãng phí rượu ngon của anh.” Cô lưỡng lự đáp.

“Thì coi như anh muốn uống, em hãy uống cùng anh đi.” Anh mỉm cười hưởng ứng, thuần thục mở nút chai rượu, mang hai chiếc ly hướng về ghế xô-pha trong phòng khách.

Anh ta đã khui rượu ra, An Danh Lị còn có thể nói được gì? Uống cũng được, dù sao mục đích của cô cũng chỉ là muốn uống say mà thôi.

3. Chương 3

“Anh thật đáng ghét... Tại sao không sớm nói cho tôi biết... Tại sao không ngăn cản họ... Tôi hận anh... đều là do anh hại... không phải là tôi... là do anh hại. Là anh... tôi hận anh...” An Danh Lị say rồi, say đến mê man bất tỉnh, tát vào mặt vẫn còn nói mớ không ngừng, cảm giác thật sự rất đáng yêu lại vừa buồn cười.

Phí Tị Ngần ôm lấy cô từ trên ghế xô-pha, định sắp xếp cho cô ngủ trong phòng dành cho khách, song sau khi tiến vào phòng, mới phát hiện ra căn phòng này cái gì cũng có, nhưng lại không có giường.

Sao lại như vậy? Anh cho rằng cậu em trai đã nói với mình là tất cả đều được sửa sang xong xuôi rồi, bất cứ lúc nào muốn dọn sang ở đều không có vấn đề gì, có phải anh đã nghe nhầm không?

Nhíu chặt lông mày, anh ôm lấy cô xoay người tiến về phòng ngủ của mình, đẩy cửa phòng ra, đèn trong phòng tự động bật sáng dưới sự kiểm soát của vi điện tử, trên giường bộ chăn đệm mềm mại thoải mái hiện rõ ràng trước mắt anh, anh thở phào nhẹ nhõm hướng đến tấm đệm, nhẹ nhàng đặt người phụ nữ trong lòng xuống, lại giúp cô đắp chăn, rồi đi ra khỏi phòng.

Anh phải gọi điện thoại mắng người.

“Phí Vũ Kiệt, cậu đang làm cái quỷ gì thế? Không phải là nói nhà cửa đã chuẩn bị tốt, bất cứ lúc nào anh cũng có thể dọn sang đó ư?”

Anh bắt đầu nói với cậu em qua điện thoại.

“Không sai a, anh đi xem nhà rồi à? Có chỗ nào không hài lòng sao?”

“Trong phòng dành cho khách sao lại không có giường?”

“Bởi vì anh cả, anh thật sự rất..., để tránh anh không thích bộ phòng ngủ kia, em mới giữ lại một không gian để anh tự do phát huy. Đến lúc đó anh chỉ cần chuyển đồ từ phòng ngủ qua phòng khách là được rồi, em rất thông minh đúng không?” Ngực khí của cậu em nhỏ lộ vẻ đắc ý.

“Thông minh cái con khỉ!” Anh tức giận nói. “Không thích cậu tự mình mang nó đổi đi, tự làm cái gì đó thông minh đi nha?”

“Em van anh, cái tính tiết kiệm của mẹ anh còn không biết sao, muốn hại em bị mẹ mắng à? Em mặc kệ!”

“Mẹ đã làm gì?”

“Căn nhà ấy là nơi con trai mẹ muốn ở, anh cho rằng mẹ sẽ không đến quan tâm sao? Vì cái yêu cầu xa xỉ của anh, em đều không biết đã bị mẹ đọc ra vị mấy lần, hà tất em phải vì một chiếc giường mà chuốc lấy phiền phức chứ?”

Phí Tị Ngần nhất thời không nói, nếu mẹ thật sự có nhúng tay vào, thì anh có lẽ đã trách nhầm em trai rồi. Không, anh thân là một chuyên gia thiết kế, căn bản không nên để người ngoài ngành can thiệp vào mới đúng.

“Nói tóm lại đây là lỗi của cậu.” Anh đưa ra kết luận.

“Ừa, có lòng giúp anh còn bị trách cứ, ông trời rốt cuộc có còn đạo lý nữa không? Xem ra tình hình này em nên ăn nói thận trọng, không cần phải báo cho anh chuyện kia, để tránh đến lúc ấy dù cho không nhận được câu cảm ơn, còn hơn là không phải người.” Phí Tị Ngần hừ một tiếng.

“Chuyện gì?”

“Em vẫn còn đang suy nghĩ có nên báo cho anh không?”

“Phí Vũ Kiệt, cậu muốn ngày mai tôi nói với ba rằng, cậu đã nghĩ thông suốt, quyết định trở về công ty tiếp quản sao? Ba nghe được nhất định sẽ rất vui mừng, mà anh thì lại có thể chuẩn bị công thành mà lui thân rồi.” Anh đưa ra lời uy hiếp.

Đầu dây bên kia điện thoại trầm mặc một lúc, rồi truyền đến âm thanh phẫn nộ của Phí Vũ Kiệt. “Con người bao lâu nay chỉ biết mang chuyện này ra uy hiếp em.”

“Rốt cuộc là chuyện gì? Vẫn không nói sao?” Phí Tị Ngần lạnh lạnh mỉm cười.

“Mẹ đã giúp anh tìm kiếm đối tượng gặp gỡ rồi.” Cậu ta bắt đầu nói.

Nụ cười ngay lập tức cứng lại trên mặt, Phí Tị Ngần kinh ngạc kêu lên hỏi: “Cái gì?”

“Anh tự mình giải quyết cho tốt nhé, anh trai.” Phí Vũ Kiệt ở đầu kia điện thoại tựa hồ khẽ cười một tiếng, lập tức ngắt điện thoại.

“Chết tiệt.” Phí Tị Ngần không nhận được kẻ rửa thành tiếng, chiu chặt lông mày ném điện thoại trên ghế xô-pha.

Mẹ thật là ăn no nhàn rồi quá rồi, không có việc gì để làm sao? Lại gạt anh làm chuyện này! Anh mới từ Mỹ trở về được hai ngày thôi mà, bà ấy sao lại quá vội vàng như vậy a?

Thật tốt quá, anh vốn đang định để lại giấy nhắn cho cục cưng trong phòng, sau đó trở về nhà mẹ ngủ, vị tướng này có đánh chết anh, anh cũng sẽ không tự chui đầu vào lưới, anh quyết định từ hôm nay trở đi, phải cách li khỏi ngôi nhà có người mẹ đó càng xa càng tốt.

Xem ra tối nay phải ngủ trong phòng khách rồi, anh bắt đầu nhìn mặt bàn bừa bộn trước mặt, sau đó than nhẹ một tiếng, đứng dậy bắt đầu thu dọn, dọn dẹp phòng khách xong xuôi, anh trở về phòng ngủ của mình, An Danh Lị vẫn duy trì tư thế say ngủ cố định, không biết cô có ngại chia đôi giường cho anh ngủ không? Chiếc giường lớn có kích thước dành cho vua chúa này đủ cho hai người an toàn thoải mái ngủ qua một đêm, mà không đụng chạm tới đối phương.

Quên đi, tình ngay lý gian, anh vẫn nên cam chịu số phận một chút ngủ trên ghế xô-pha vậy, tránh chuốc lấy phiền phức.

Phí Tị Ngần dựa vào trí nhớ về cái email bản thiết kế mặt bằng mà cậu em đã gửi trong lúc thiết kế ngôi nhà này, tìm được phòng chứa đồ sau cánh cửa, muốn thử vận may xem có thể tìm thấy tấm chăn đệm nào bên trong, không ngờ tới bên trong sắp đầy quần áo và đồ dùng hàng ngày của anh, đầy đủ mọi thứ, toàn bộ đều dựa vào sở thích của anh mà đặt mua.

Nhất định là kiệt tác của mẹ, người mẹ khiến anh vừa yêu vừa hận a.

Đã có quần áo và đồ dùng để tắm rửa, anh đương nhiên sẽ không bỏ qua sự hưởng thụ này, anh đi tới phòng tắm được trang bị 5 sao bên cạnh, sau khi tắm rửa thoải mái, mới ôm một đồng chăn tơ tằm tìm thấy trong phòng chứa đồ mang ra phòng khách, nằm trên ghế xô-pha mà ngủ.

Trong lúc đang mơ màng, một tiếng nói mê mẩn nức nở xuyên qua cõi mộng phủ sương khiến anh tỉnh giấc.

“...Xin lỗi... ô... thật xin lỗi... ô ô...”

Anh mở mắt, nghĩ đến cục cưng đang nằm trong phòng ngủ của mình, liền trở mình thức dậy, sải bước vào phòng. Đẩy cánh cửa đang khép hờ, âm thanh nức nở càng rõ ràng hơn, “An Danh Lị?” Anh đến bên giường, khẽ giọng gọi, muốn xác định cô ấy rốt cuộc đã tỉnh, hay đang khóc trong mơ?

Cô không lên tiếng, nhưng tiếng nức nở trong nháy mắt kiềm nén dừng lại, anh biết cô đã tỉnh.

Phí Tị Ngần than nhẹ một tiếng, ngồi bên giường, khẽ đưa tay đặt lên bờ vai cô, đang đưa lưng về phía anh, nhẹ giọng lên tiếng: “Em không phải muốn mượn rượu tiêu sầu sao? Hết say rồi, nên quên đi tất cả.”

“Đi ra ngoài.”

“Đây là nhà anh, là phòng của anh, em muốn anh đi đâu đây?” Anh lại thở dài.

An Danh Lị trầm mặc một lúc, bỗng nhiên ngồi dậy nói bằng giọng khàn khàn: “Vậy thì tôi đi.” Cô xoay người muốn xuống giường từ phía bên kia, lại bị anh kéo tay.

“Nửa đêm canh ba em còn muốn đi đâu?” Anh bắt đầu hỏi.

“Không cần anh quản.”

“Anh không thể không quản.” Anh bình tĩnh đáp.

“Tại sao?” Cô hỏi anh, tiếng nói khàn khàn kiềm nén nổi buồn dần dần không khống chế được, “Anh cho rằng anh là ai?” Cô giẫy khỏi tay anh, nhanh chóng nhảy xuống giường, nhưng không xoay người đi, trái lại sải bước áp sát bên anh.

“Đúng rồi, tôi quên mất anh là bạn học của Chữ Lực Ngự tên khốn đó.” Cô nghiêng rằng nghiêng lợi châm biếm, cho dù vì giọng nói khàn khàn nghẹn ngào mà giọng điệu đã trở nên yếu ớt, “Bạn của đồ khốn cũng chính là đồ khốn, anh đã sớm cùng tên kia thông đồng với nhau có phải không? Lợi dụng tôi để uy hiếp Nam Tuệ nghe theo sự chi phối, sau đó lại là anh sắm vai người tốt, ở bên cạnh an ủi tôi, giúp đỡ tôi, khiến tôi cảm ơn anh, không hề phòng anh, rồi anh có thể muốn làm gì thì làm có đúng không? Hai người các anh đều là thằng khốn, đồ cặn bã, ác quỷ!”

Phí Tị Ngần biết cô có nỗi khổ trong lòng, tâm tình không tốt nên mới ăn nói hàm hồ, cho nên cái gì cũng không nói, chỉ lẳng lặng để cô trút hết nỗi lòng.

“Tại sao lại không nói, có phải bị tôi nói trúng rồi đúng không? Anh muốn cơ thể của tôi có phải không?”

Muốn cơ thể của cô? Cô ấy rất cuộc lấy đầu ra cái dũng khí thần thánh để làm cái trò đó?

“Nếu muốn thì cho anh đây, lại đây!” Anh vẫn chưa kịp mở miệng nói cái gì, làm sao biết cô ấy lại áp sát anh, khiêu khích anh.

“Hiện tại tâm tình em đang xúc động, căn bản không biết bản thân đang nói gì đâu.” Anh trầm mặc nói với cô, nhưng cô dường như không nghe thấy gì, đột nhiên lớn mật vượt qua ngồi lên đùi anh.

“Sao nào, vẫn còn muốn làm người tốt à? Anh thích phụ nữ dịu dàng vui vẻ phục tùng hơn, không thích kiểu hung hăng dọa người đúng không? Có thể nha, tôi cũng có thể trở nên dịu dàng mê người.” Cô đột nhiên thay đổi giọng điệu nói chuyện, lời nói trở nên nhỏ nhẹ, còn mềm mại đáng yêu.

Phí Tị Ngần toàn thân cứng đờ, gằm nhẹ nhêm khắc cảnh cáo cô, “An Danh Lị!”

“Không cần khách khí, là em chủ động, nghiêm túc, thành tâm thành ý mà.” Cô đưa tay vòng qua cổ anh, khiêu khích vỗ về trên đầu cái cổ mẫn cảm của anh.

“An Danh Lị!” Anh cả người cứng ngắc, kéo cánh tay cô trên cổ mình xuống, không ngờ cô lại tiếp tục vịn vào cái mông nhỏ nhắn trên đùi anh, còn không ngừng lê nhẹ “chỗ đau thầm kín” của anh.

Nhân lúc anh chưa biết nên phản ứng ra sao, cô liền giãy giụa khỏi sự kiểm chế của anh, rồi lại ôm cổ anh lần nữa, nghiêng người hôn chiếc cằm của anh, vươn đầu lưỡi khiêu khích vành tai anh, liếm loạn một hồi.

“Tối đây, anh không chủ động chút nào, em làm sao biết phải làm như thế nào? Đây là lần đầu tiên của em mà. Anh có thích không? Có khiến anh hưng phấn chút nào không?” Tay cô từ trên cổ anh lần xuống phía dưới, cởi quần áo trên người anh.

“Dừng lại, An Danh Lị!” Phí Tị Ngần đấu tranh, nắm lấy tay cô gằm nhẹ, sắp bị cô bức đến phát điên rồi. Cô phớt lờ anh, một lần nữa thoát khỏi bàn tay của anh, bất ngờ đưa tay trực tiếp hướng xuống thắt lưng anh mà tìm kiếm, phủ lên “nơi thầm kín” của anh.

“A, thật là cứng nha, giống hệt như trong truyện tiểu thuyết đã viết, anh đã hoàn toàn bắt đầu kích thích rồi.” Cô lại đổ thêm dầu vào lửa nói, tiếp đó cố tình vuốt ve “chỗ đau buốt” của anh.

Anh đột nhiên gằm nhẹ một tiếng, cũng không kiềm chế được dục vọng nữa, đè cô lên giường, ánh mắt nóng rực nhìn cô.

“Đúng là như thế này.” Cô nói, “Giúp em cởi quần áo a.”

“Em nhất định là điên rồi.” Anh nghiêng răng khê gằm lên.

“Nếu thật sự như vậy, cũng là bị anh bức đến phát điên.” Cô nói, sau đó dùng cảm tự mình nhẹ nhàng khéo léo chạm vào nơi cứng rắn của anh, “Thế này có thoải mái không?” Cô hỏi.

“Là do em tự chuốc lấy.” Lý trí bị cắt đứt, Phí Tị Ngần nghiêng răng lên tiếng, bắt đầu đưa tay kéo quần áo cô xuống, đồng thời cúi đầu đặt lên môi cô một nụ hôn thật sâu.

Nụ hôn say mê của anh khiến hơi thở An Danh Lị gần như tắc nghẹn trong cổ họng, muốn kháng nghị nhưng không thoát lên được. Cô không định để anh hôn, nói cô chìm đắm mê mẩn bộ phim “Pretty Women” do Richard Gere và Julia Roberts thủ vai cũng được, dù thế nào cô cũng chỉ muốn giữ lại một chút ít còn lại cho riêng mình, không muốn anh hôn cô. Thế nhưng anh lại hoàn toàn không để cô cự tuyệt, kiên quyết đưa đầu lưỡi của anh tiến vào thăm dò trong miệng cô, mạnh mẽ, thâm nhập mút lấy cô, khiến cô nảy sinh một loại nhu cầu không có cách nào khống chế, không tự chủ được bắt đầu hưởng ứng nụ hôn của anh, bắt chước theo những động tác của anh, cố sức đáp lại anh.

Dục vọng nhanh chóng thiêu đốt, anh cởi hết quần áo trên người cô, đồng thời cũng lập tức trút bỏ sạch sẽ trên người mình, tiếp đó, anh tách hai chân cô ra, đặt mình vào giữa.

Trong lúc tay anh thăm dò chúng, chạm phải sự mềm mại giữa hai chân cô, nơi đó vẫn còn chưa đủ ẩm ướt, ngón tay anh liền bắt đầu liên tiếp trêu đùa cùng nhẹ nhàng vuốt ve, giúp cô chuẩn bị sẵn sàng.

Cô không chịu nổi khi anh cố ý tiếp xúc xoa nhẹ, cong người lại dưới thân anh phát ra âm thanh rên rỉ. Âm thanh tựa như giai điệu êm tai nhất thế gian, khiến anh tăng tốc di chuyển ngón tay, ép cô nhịn không được phát ra từng tiếng lại từng tiếng rên rỉ.

“Đừng...” Cô cuối cùng không chịu nổi khẽ thốt lên xin tha, âm thanh tựa hồ êm tai dễ chịu.

Phí Tị Ngần không dừng lại, liên tục dụ dỗ cô, đến khi cô cong người khẽ kêu lên, toàn thân cứng ngắc run rẩy, sau đó chậm rãi rũ xuống giường, anh mới thu tay lại, hướng vật cứng rắn đau buốt của mình đâm vào nơi mềm mại khít chặt không hề phòng bị của cô.

“A” Cô đột nhiên cảm thấy đau đớn bất thốt, đôi tay đang đặt trên vai anh trong nháy mắt ôm chặt lấy. “Xin lỗi em, sẽ không đau nữa.” Anh áy náy nhẹ giọng vỗ về cô, lại hôn lên đôi môi của cô, nụ hôn lúc này vẫn nồng nhiệt như cũ, nhưng lại mang theo sự thương tiếc.

Anh ôm lấy cô, ngừng lại hôn cô một lúc lâu đến khi cô cảm thấy quen với sự tồn tại của anh cùng cảm giác khó chịu một chút, mới chậm chậm chuyển động thăm dò trong cơ thể cô.

An Danh Lị từ đầu đến cuối lặng im không nói, nhưng cánh tay đặt trên vai anh vẫn không tách rời.

Dục vọng theo mỗi lần anh chuyển động càng trở nên cuồng dã thiêu đốt hai người họ, cô phát ra âm thanh rên rỉ, còn anh thì như được cổ vũ ép mình tăng tốc di chuyển dồn dập hơn.

Cô vẫn như lúc trước, lại một lần nữa đạt đến cao trào mà khẽ cong người run rẩy kêu lên, còn anh sau ba lần tuôn trào mạnh mẽ, đạt tới cực hạn mới găm nhẹ một tiếng, một mối ngả xuống nằm cạnh bên cô.

Trong phòng một mảnh tĩnh mịch, ngoài tiếng tim đập và hơi thở dồn dập của hai người, cái gì cũng không nghe thấy. Cũng có thể là tiếng hô hấp và nhịp tim đập quá to, lấn át những âm thanh khác.

An Danh Lị không nói năng gì, nhưng cũng không thể không mở miệng. “Anh sẽ chịu trách nhiệm.” Anh thở dốc không thôi. Cô vẫn trầm mặc không nói, Phí Tị Ngần cũng không để ý, dường như anh đã quyết định tương lai giữa họ, đó chính là cô phải cùng anh qua lại, đời sống chung một thời gian rồi kết hôn.

Dùng chút sức lực còn lại xoay người cô, anh đặt cô nằm yên ổn trong lòng mình, sau đó nhắm mắt lại, tưởng tượng tương lai sau này cùng cô vun đắp gia đình sẽ như thế nào, bất giác sự mệt mỏi và thỏa mãn theo anh chìm vào giấc mộng, ngủ say.

Còn cô, một đêm không ngủ.

Từ sáng sớm, bóng dáng mỹ nhân đã không thấy đâu, Phí Tị Ngần thăm mắng bản thân mình hồ đồ, ngay cả việc cô rời đi lúc nào một tiếng cũng không hề phát hiện, gay go nhất là anh căn bản cũng không biết nên đi đâu để tìm cô.

Anh nhanh chóng nghĩ đến Chữ Lực Ngự, nếu hai người bọn họ đã từng là vợ chồng sắp cưới, cậu ấy nên biết cách liên lạc với cô mới đúng.

Ngay lập tức anh gọi điện đến nhà họ Chữ, kết quả được biết là bạn học của anh tối hôm qua không về nhà, anh liền hỏi số điện thoại di động của cậu ta, nhanh chóng ấn điện thoại tìm cậu ấy, nhưng điện thoại của tên ấy không có mở máy. Chết tiệt, tên đó tắt máy làm cái gì thế? Phí Tị Ngần hoàn toàn quên mất tối hôm qua là đêm tân hôn của người ta, tắt máy không cho bất cứ kẻ nào làm phiền là chuyện đương nhiên.

Hết cách rồi, anh đành phải đổi con đường khác tìm cô ấy vậy.

Một lần nữa cảm ơn sự chăm sóc tận tâm của cậu em trai, trong nhà ngay cả mấy vi tính đều được chuẩn bị rồi, internet đương nhiên là trang bị cơ bản nhất.

Sau khi lên mạng tìm được thông tin cơ bản của xí nghiệp An Thị, ngay lập tức anh liền gọi đến công ty đó tìm An Thắng Hùng.

Thế nhưng, điện thoại bị chặn lại. Anh đã sớm dự đoán được, đối phương không nhất thiết phải nhận cuộc gọi không rõ nguồn gốc, mà muốn tìm ra địa chỉ của An Danh Lị càng khó khăn hơn.

Cuối cùng, anh buộc lòng tự mình đến xí nghiệp An Thị một chuyến, nhưng điều làm anh thất vọng đó là, bất kể là An Thắng Hùng hay người anh trai An Cẩn Hào của cô ấy đều không tới công ty làm việc. Bọn họ chắc chắn vẫn vì sự việc xảy ra tại hôn lễ hôm qua mà cảm thấy xấu hổ khi gặp người khác.

Thế này thì anh rốt cuộc phải đi đâu để tìm người đây?

Lần thứ hai cầm máy điện thoại di động gọi cho cậu bạn học, kết quả vẫn tắt máy. Anh gọi đến Chủ gia, nghe được âm thanh vọng lại — Tiên sinh vẫn chưa trở về, cũng không có gọi điện liên lạc, tức đến nỗi thiếu chút nữa ném vỡ điện thoại.

An Danh Lị hiện giờ đang ở đâu? Tại sao cô phải lén lút rời đi không một tiếng động? Đối với việc tối qua cô hối hận rồi sao? Có phải vì vậy đã làm chuyện ngốc nghếch thiếu lý trí gì không? Nếu cô ấy nhất thời nghĩ quẩn chạy đi tự tử... Trời ạ, anh thật sự sắp phát điên mất! Nhưng ngay cả việc bản thân vì sao lại cảm thấy sắp điên rồi, vì sao lại trở nên khẩn trương đến vậy, anh đều không biết —

Không, anh không phải là không biết, chỉ là anh có chút khó tin mà thôi, cũng chỉ mới qua một ngày một đêm, làm sao anh có thể quan tâm cô ấy, lo lắng cho cô ấy, căng thẳng vì cô ấy, không yên lòng về cô ấy đến như vậy?

Tuyệt đối không phải vì nguyên nhân cùng cô ấy phát sinh chuyện tình một đêm, loại sự việc này trước đây không phải là chưa từng xảy ra, nhưng anh cũng chưa từng vì những đối tượng đó mà rối ruột rối gan từng phút từng giây.

Đó là vì cảm thấy tội nghiệp hay đồng cảm với cô ấy sao?

Không, lại càng không phải, anh nóng ruột nóng gan đối với cô ấy là do rung động sâu sắc thêm chất chồng xuất phát từ trong lòng, một loại cảm giác gọi là thích, là tâm động.

Anh thích cô.

Cho dù cảm thấy không thể tưởng tượng nổi, bản thân làm sao có thể trong một thời gian ngắn mà thích được một người, nhưng mà không sai, anh chính là vì thích cô, nên mới không yên lòng về cô, mới căng thẳng vì cô, lo lắng cho cô, quan tâm đến cô, thậm chí sau khi nảy sinh quan hệ với cô tối qua, càng không chút do dự mà nói rằng anh sẽ chịu trách nhiệm, suy cho cùng lửa cũng là do cô ấy châm, dù cho anh không muốn chịu trách nhiệm, cũng không có việc gì.

“Ding...”

Điện thoại đang nắm chặt trong tay đột nhiên vang lên, Phí Tị Ngần vội vàng cúi xuống kiểm tra tên hiển thị gọi tới, vừa nhìn ra là Chủ Lực Ngự liền nhanh như chớp tiếp nhận điện thoại.

“Này, cậu có biết số điện thoại di động của An Danh Lị không?” Anh đi thẳng vào vấn đề hỏi, không nghĩ tới cậu bạn ở đầu dây bên kia cũng cùng lúc hỏi anh —

“An Danh Lị đang ở chỗ cậu sao?”

“An Danh Lị có đang ở bên cạnh cậu không?” Chủ Lực Ngự nhắc lại lần nữa câu hỏi.

Phí Tị Ngần nhíu chặt lông mày, xác định bản thân không nghe nhầm, “Vì sao cậu lại gọi cho tớ để tìm An Danh Lị?” Anh hỏi.

“Tối hôm qua tớ thấy cậu đưa cô ấy rời đi.”

“Chuyện tối qua!” “Tớ biết chuyện tối hôm qua rồi,” Chủ Lực Ngự cắt ngang lời anh, “Nhưng mà cô ấy không trở về An gia, cũng không có trở về nơi ở của mình, tớ chỉ muốn tìm vận may từ chỗ cậu.”

“Cậu tìm cô ấy để làm gì?”

“Chỉ có cô ấy mới biết địa chỉ và điện thoại liên lạc với Nam Tuệ.”

“Nam Tuệ làm sao vậy?”

“Chạy trốn không thấy bóng dáng đâu.” Đầu dây bên kia khẽ ngừng lại một chút, mới truyền tới âm thanh thở dài bất đắc dĩ của cậu ta.

Nếu như không phải vì tình cảnh của chính mình với cậu ấy giống nhau như đúc, Phí Tị Ngần tin chắc bản thân nhất định sẽ bật cười ầm ĩ, thế nhưng hiện tại ngay cả cười khổ anh cũng nặn không ra.

“Cậu đến An gia hay đến nơi cô ấy ở tìm qua chưa?” Anh hỏi, “Điện thoại cũng đã gọi? Không có người nhận?”

“Cô ấy tắt máy.”

Phí Tị Ngần thở dài một hơi.

“An Danh Lị cô ấy thật sự không ở chỗ cậu?” Chữ Lực Ngự chưa từ bỏ ý định lại hỏi.

“Nếu cô ấy đang ở đây, bạn này tớ còn muốn số điện thoại của cô ấy sao?” Phí Tị Ngần không nhin được thở dài, bất đắc dĩ hỏi lại.

“Sao cậu lại muốn điện thoại của An Danh Lị?” Anh ta hiểu kỳ hỏi.

“Thế còn cậu, sao lại muốn tìm Nam Tuệ?” Phí Tị Ngần không trả lời vắn lại.

“Cô ấy là vợ của tớ.” Anh ta dĩ nhiên trả lời.

“Còn cô ấy là vợ tương lai của tớ.” Phí Tị Ngần thở dài đáp.

“Ai cơ? Ai là vợ tương lai của cậu?” Ngữ khí của Chữ Lực Ngự tràn đầy sững sốt.

“An Danh Lị.”

Đầu bên kia điện thoại bỗng nhiên rơi vào một mảnh trầm mặc, qua mấy giây mới bật ra tiếng kêu kinh hãi khó tin của Chữ Lực Ngự, “Hai người các cậu?”

Phí Tị Ngần cầm chiếc điện thoại đưa ra cách xa khỏi lỗ tai, để tránh màng tai của mình bị âm lượng chấn động của cậu ta làm bị thương.

“Cậu có nhất thiết phải kêu to như thế không?” Anh lầm bầm oán giận nói.

“Hai người các cậu tối qua đã xảy ra chuyện gì?” Ngữ khí của Chữ Lực Ngự lộ vẻ hiểu kỳ.

“Không có gì.”

“Không có gì mà trong một đêm từ hai người xa lạ không quen biết trở thành “vợ tương lai” ư?” Anh ta một chút cũng không tin, “Các cậu không phải là đã lên giường rồi đấy chứ?” Nếu thấy được vẻ mặt của anh lúc này, trên gương mặt của Chữ Lực Ngự nhất định sẽ là bộ dạng cười xấu xa gian xảo.

“Mấy năm không gặp, từ lúc nào cậu lại trở nên nhún thuận như thế?” Chữ Lực Ngự nhếch môi nói.

“Ha ha... bị tớ đoán trúng rồi? Hai người các cậu, ha ha...” Anh ta ở bên kia điện thoại cười không ngăn nổi.

“Mới kết hôn được một ngày đã bị vợ ném đi, thế này mà cậu còn cười được như vậy, thật sự không tồi.”

Chữ Lực Ngự trong nháy mắt hoàn toàn ngừng tiếng cười lại, “Cậu, cái tên này không thể để tớ cười thoải mái trong lòng một chút sao?” Anh ta đau khổ oán giận lên tiếng đáp.

“Cười sung sướng trên nỗi đau khổ của người khác là vô đạo đức.” Phí Tị Ngần cũng nói ra suy nghĩ của mình.

“Nghĩ một chút, chúng ta đều là anh em cùng hội cùng thuyền.”

“Không sai, cho nên đại ca cũng đừng cười nhị ca nữa.”

“Có lý.” Chữ Lực Ngự khẽ thở dài, “Tóm lại, hiện tại chúng ta phải nhất trí tìm mục tiêu, bất kể ai tìm được người trước, phải nhớ báo cho đối phương một câu, trước tiên tớ sẽ cho cậu địa chỉ và điện thoại liên lạc của An Danh Lị, cậu có giấy bút trong tay chưa?”

“Đợi một chút.” Phí Tị Ngần tìm thấy giấy bút từ hòm đựng đồ trong xe, “Được rồi.” Sau đó, anh để Chữ Lực Ngự tiếp tục nói cho mình, về tất cả các cách liên lạc với An Danh Lị, bao gồm điện thoại đi động, địa chỉ của cô, địa chỉ và điện thoại của An gia, điện thoại, địa chỉ của công ty, tất cả đều được ghi lại. Sau khi

kết thúc cuộc nói chuyện, Phí Tị Ngần liền gọi đến công ty của cô tìm người, kết quả là cô ấy hôm nay xin nghỉ không đến công ty làm việc.

Anh lại gọi vào máy di động của cô, đúng như Chữ Lực Ngự đã nói với anh, không mở máy. Còn về đám vô lại nhà họ An, thì nói một câu “Nhà ta không có người này”, rồi dùng hết sức dập máy. Không có người này sao? Thật là tốt quá, anh sẽ ghi nhớ những lời ấy ở trong lòng, nhớ kĩ An Danh Lệ không phải người của nhà đó, anh sẽ nhớ rất rõ, đặc biệt rõ ràng.

Cho dù Chữ Lực Ngự đã từng nói cậu ta từng đến nhà cô ấy tìm, cô không có ở nhà, nhưng lúc ấy không có, không có nghĩ bây giờ cũng không có. Dẫu sao hiện tại anh cũng không còn cách nào khác, cứ đến chỗ cô ấy ở cấm sào đợi nước [1], có câu chạy trốn khỏi hòa thượng, chạy không được khỏi miếu [2], cô ấy sớm muộn gì cũng phải trở về.

Nghĩ vậy, Phí Tị Ngần lập tức lái xe đến chỗ ở của cô, không ngờ anh vừa mới đến nơi, tìm thấy chỗ để xe xong, liền nhận được điện thoại của Chữ Lực Ngự, nói rằng An Danh Lệ đang ở chỗ cậu ta.

“Giữ cô ấy lại.” Không nói hai lời, Phí Tị Ngần lập tức khởi động xe, lòng nóng như lửa đốt chạy như bay đến Chữ gia, trên đường vượt qua ba đèn vàng và một đèn đỏ, song ngay cả như vậy, đợi đến lúc anh vất vả mệt mỏi chạy đến nhà họ Chữ, An Danh Lệ đã chạy trốn mất rồi.

4. Chương 4

Sáng sớm tỉnh dậy, xung quanh thiếu đi những tiếng cười thét chói tai của bọn trẻ, An Danh Lệ tạm thời vẫn còn có chút chưa quen. Qua một khoảng thời gian ngắn cho đến giờ, cô chạy đến vùng núi trung bộ trọ ở nhà dân gần hai tuần, trong gia đình người chủ nhà trọ, có hai cậu bé sinh đôi hơn 3 tuổi và một cô nhóc vừa lên 4, ba đứa trẻ đều hiếu động hoạt bát, mỗi ngày chỉ cần vừa mở mắt, trong phòng đều đầy ắp tiếng cười của chúng.

Ba ngày trước khi vừa tìm được chỗ trọ, cô thật sự không thể nào quen được với tiếng thét chói tai của bọn nhỏ, nhưng cũng chính bởi có sự tồn tại và ồn ào của chúng, tâm tình cô mới không rơi xuống đáy vực, hơn nữa trong thời gian ngắn này mà có thể bước ra từ con sóng triều, một lần nữa trở lại Đài Bắc đối mặt với tất cả.

Ngày hôm ấy sau khi rời khỏi nhà của Phí Tị Ngần, cô đến An gia trước, làm rõ rốt cuộc bệnh của ba là thật hay giả, sau đó cùng những người nhà ấy cãi nhau một trận âm ỉ, đem hết những đau khổ và oán giận trong suốt những năm qua nói ra thật sảng khoái, bởi vì bệnh ung thư dạ dày của ba hóa ra đúng là trò lừa bịp, nhưng bốn người nhà họ không những không cảm thấy có lỗi, còn cười nhạo cô quá ngu ngốc, đáng bị lừa. Tâm đã không còn đau nữa rồi, chỉ còn trái tim băng giá mà thôi. Cuối cùng cô cũng đã thấy rõ tất cả, không còn mong muốn cái thứ tình thân xa vời không thể chạm đến kia nữa.

“Từ nay về sau, tôi sẽ coi mình là một cô nhi không cha không mẹ.” Nói xong câu này, cô rời đi mà không quay đầu lại, quyết định cắt đứt tất cả quan hệ với nhà họ An.

Tuy rằng tự cảm thấy không còn mặt mũi nào để gặp Nam Tuệ, nhưng cô vẫn bắt chấp đi đến Chữ gia, bởi vì cô có cả trăm, cả nghìn, cả vạn lời xin lỗi muốn nói với Nam Tuệ, còn có cả triệu lời cảnh cáo dành cho Chữ Lực Ngự, nếu hắn ta dám đối xử không tốt với Nam Tuệ hoặc khiến Nam Tuệ bị tổn thương, cho dù chỉ là một chút chút, cô cũng sẽ không tha cho hắn, kể cả có trở thành quỷ cũng sẽ không!

Thế nhưng, lời cảnh cáo của cô — hay là lời đe dọa cần nói đều chưa kịp nói ra, liền bị dọa bởi bộ dạng Chữ Lực Ngự vô cùng khẩn cấp truy hỏi cô về cách liên lạc với Nam Tuệ.

Con người lạnh lùng đó lại có thể vì sự biến mất không từ biệt của Nam Tuệ mà nôn nóng đến nỗi giống như kiến bò trên chảo nóng, thật là không thể tưởng tượng được!

Xem ra Phí Tị Ngần cũng không có lừa gạt cô, Chữ Lực Ngự thật sự thích Nam Tuệ, cho dù hoàn toàn nghĩ không ra rốt cuộc chuyện này đã phát sinh như thế nào, nhưng chí ít có thể khiến cô thở phào nhẹ nhõm.

Cô tin rằng được yêu còn hạnh phúc hơn là yêu người, nếu Chữ Lực Ngự thật lòng thích Nam Tuệ, với điều kiện của anh ta, Nam Tuệ hẳn là sẽ cảm thấy hạnh phúc mới phải.

Cho nên cô đã đưa cho anh ta điện thoại và địa chỉ của Nam Tuệ, không nghĩ tới ngoài tiếng “cảm ơn”, còn nói với cô, hy vọng có thể sớm nhận được thiệp cưới của cô và Phí Tị Ngần, hai cô sợ đến lạnh người, sau đó liền xoay người bỏ chạy. Phí Tị Ngần, Phí Tị Ngần... cô luôn ép bản thân đừng nghĩ đến anh ta, muốn mang hết thầy biến thành một giấc mộng để thời gian xóa nhòa.

Nhưng mà, ai có thể nói cho cô biết, làm sao Chữ Lực Ngự lại đột nhiên thốt ra câu “hy vọng nhận được thiệp cưới của cô và Phí Tị Ngần”?

Cô không cho rằng Chữ Lực Ngự không cần đoán mà cũng biết, anh ta và Phí Tị Ngần nhất định có liên hệ với nhau, hơn nữa cái tên đó không biết vì nguyên nhân gì, lại không muốn chuyện xảy ra tới qua trở thành chuyện tình một đêm đơn thuần. Cô nhớ lại tối qua hẳn ta ở trước giường nói với cô câu đó — anh sẽ chịu trách nhiệm. Nhưng mà có sai cũng không phải do hẳn, rốt cuộc hẳn ta muốn chịu trách nhiệm cái gì? Càng nhớ lại mọi chuyện đêm qua, càng khiến cô cảm thấy bối rối và hổ thẹn. Cô nghĩ, nhất định là cô điên rồi, mới đi “cường bạo” hẳn. Cô vẫn còn muốn tìm Nam Tuệ, muốn chính miệng nói với cậu ấy lời xin lỗi, nhưng Nam Tuệ tựa như bốc hơi khỏi nhân gian, làm cho cô tìm đã mấy ngày nay mà vẫn không tìm được.

Nam Tuệ có phải vẫn đang giận cô, có phải không còn cần người bạn này nữa rồi?

Một đồng sự việc toàn bộ dồn lại một chỗ, khiến tâm tình cô rối loạn, mờ mịt không biết phải làm sao. Nói cô trốn tránh cũng được, giải sầu cũng xong, ngày hôm ấy cô liền quá giang xuống phía Nam, vào nội thành mua một vài thứ cần thiết rồi trốn vào trong núi tĩnh tâm.

Qua gần nửa tháng xa rời cuộc sống đông đúc ồn ào, thực sự khiến cô tĩnh ổn không ít, nhưng cũng làm cho ví tiền của cô xẹp đi không nhỏ.

Sau khi trở về Đài Bắc, việc trước tiên cô làm, đương nhiên là liên hệ với công ty, xin được phục chức, không ngờ lại tựa như sét đánh ngang tai, nghe nói cô đã bị công ty sa thải rồi, nguyên nhân là vô cơ bỏ việc.

Vô cơ bỏ việc?

Quái lạ cô vô cơ bỏ việc lúc nào? Rõ ràng cô đã xin phép giám đốc, cũng được cho phép rồi mà, không phải sao? Cô lập tức nhờ đồng nghiệp thay cô chuyển lời đến giám đốc, kết quả ông ta lại phủ nhận triệt để những cuộc điện thoại cô đã từng gọi cho ông ta xin nghỉ, cùng với việc cho phép là giả dối! Cái tên khốn kiếp đó! Tuy rằng cô sớm đã biết cái tên khốn nạn đó rất để ý đến việc tạo công lao nâng quyền lực, thế nhưng sở dĩ ông ta có thể leo lên chức vị giám đốc bộ phận thiết kế, cũng bởi vì nhờ có cô, người cấp dưới này đã nhiều lần lập nên thành tích xuất sắc, mới giúp ông ta một mạch ngồi lên ngay vàng giám đốc, không phải sao?

Cô cũng không hề quan tâm chức vị cao thấp thế nào, bởi vì thật lòng yêu thích thiết kế quảng cáo, mới đi theo nghề này. Nhưng mà lợi dụng cô xong, liền một cước đá văng cô ra, ngay cả cấp trên cũng hồ đồ như vậy, tin tưởng lời nói từ một phía của ông ta, không hỏi cô một tiếng đã sa thải cô sao?

Quên đi, nơi này không giữ bố, tự có nơi sẽ nhận bố, muốn cô tiếp tục làm việc dưới trướng của tên khốn kiếp kia, cô thà bỏ đi còn hơn. Huống chi cô có năng lực, không tin cô không tìm được công việc mới.

Trên thực tế, từ một năm trước liên tục có công ty bí mật liên hệ với cô, muốn dụ cô về, chỉ là cô chẳng muốn thích ứng với môi trường mới nên không đổi nơi công tác, người không biết còn tưởng rằng cái công ty đó đối xử tử tế với cô cơ đấy!

Dường như muốn đánh cược một ván, sau khi ngắt điện thoại, cô lập tức lục tung toàn bộ tìm kiếm những danh thiếp trước đây khi người ta muốn dụ cô về đã đưa cho, gọi điện thoại đến những công ty đó thăm dò xem đối phương còn ý định cần cô không?

Tám danh thiếp đầu tiên, người ta đã đi công tác đến đại lục rồi, tám danh thiếp thứ hai người ta còn đang họp, tám danh thiếp thứ ba người ta rất bất ngờ khi nhận được điện thoại của cô, sau đó vừa nghe cô có ý định đổi công việc xong, không nói hai lời lập tức nói với cô hiện tại tiền lương sẽ tăng gấp đôi, còn sắp xếp cho cô vị trí phó giám đốc, hy vọng cô có thể đến nhậm chức càng nhanh càng tốt. Đối phương tỏ ra vô

cùng thành tâm, đương nhiên cô cũng nên quảng quang gánh đền đáp sự quan tâm của họ, không nói hai lời liền nói được, tuần sau chuẩn bị xong sẽ đến công ty báo danh.

Còn ba ngày kế tiếp rảnh rỗi mà thôi, cô dự định cần chuyển nhà. Tiền lương đã tăng gấp đôi, cô thật ra không cần phải hành hạ bản thân ở trong 5 mét vuông này nữa, căn phòng nhỏ ngay cả cửa sổ cũng không có, giúp bản thân đổi sang một nơi ở mới có không gian rộng hơn, không khí thông thoáng một chút vậy, cô cần phải đối xử với bản thân tốt hơn chút mới được.

Cái gì gọi là giẫm thủng giày sắt mà không tìm ra chỗ, được trọn vẹn mà không uống công sức?

Phí Tị Ngần xem những bản tài liệu về nhân sự mới vào đang bày ra trên bàn làm việc, kích động đến mức gần như không nói nên lời, anh thật sự không phân biệt được rõ tâm tình của bản thân lúc này đây rốt cuộc là kinh ngạc vui mừng nhiều hơn, hay là sưng sốt nhiều hơn.

An Danh Lị, tên không sai, ảnh chụp cũng không sai, đích thực là cô ấy, con người khiến anh đã tìm hơn nửa tháng, tại tựa như người phụ nữ đã bốc hơi khỏi nhân gian. Không ngờ anh tìm khắp nơi không được, trong lúc gần như muốn từ bỏ, cô lại tự chui đầu vào lưới mà xuất hiện trong công ty của anh, thực sự là thiên đường có lối mà bạn không đi, địa ngục không cửa lại tự xông vào nha, hại anh mất ngủ nửa tháng trời, cơ thể khỏe mạnh gầy đi ít nhất 5kg.

“Tổng giám đốc cảm thấy thế nào?” Giám đốc bộ phận thiết kế hỏi anh.

Tốt tốt tốt, tốt đến vô cùng. Anh thầm trả lời trong lòng, nhưng vẫn không quên chính mình thân là một người kinh doanh.

“Tôi không nghe nói bộ phận thiết kế thiếu người, làm sao lại đột nhiên thu nhận người mới, còn trả lương cao đến như vậy?” Hình như là gấp đôi so với tiêu chuẩn, anh đưa ra nghi vấn hỏi.

“Bởi vì An tiểu thư cũng không phải là chính thức trúng tuyển, mà là đi cửa sau.”

“Đi cửa sau?” Phí Tị Ngần có chút kinh ngạc, bởi vì xưa nay anh chưa từng nghĩ tới loại năng lực làm việc lại tốt đến mức khiến người ta trả lương cao để mời về, cô ấy thật đúng là người phụ nữ thích làm cho người khác ngạc nhiên mừng rỡ nha.

“Cô ấy có năng lực gì đáng để công ty tranh về?” Anh hiếu kỳ hỏi.

“An tiểu thư tuy rằng còn rất trẻ, nhưng đã có bốn năm kinh nghiệm thiết kế. Tổng giám đốc hẳn là biết “công ty thiết kế Trác Việt” chứ? Công ty đó ba năm trước vốn chỉ là một công ty không có tiếng tăm gì, hiện lại nằm trong lớp những lực lượng mới nổi, tổng giám đốc có biết tại sao không?”

“Ý của giám đốc là, thành công của Trác Việt và An Danh Lị có liên quan với nhau?”

“Không sai, tôi đã từng tự mình điều tra, hai năm qua quảng cáo của Trác Việt trên tivi khiến người ta ấn tượng sâu sắc, gần hai phần ba đều là tác phẩm của An tiểu thư. Ý tưởng sáng tạo là vô giá, tôi tin giá trị của cô ấy hoàn toàn vượt xa mức lương mà công ty đã trả.” Giám đốc Lý cam đoan trả lời.

Phí Tị Ngần bất giác nở một nụ cười, cúi đầu kí tên lên bản phê chuẩn.

“Hy vọng cô ấy thật sự có thể trở thành Ever Victorious Army trong bộ phận thiết kế của công ty.” Anh đóng cặp hồ sơ lại, chuyển cho giám đốc Lý.

“Nhất định có thể.”

“Cảm ơn ông.” Phí Tị Ngần đột nhiên nói.

“Tổng giám đốc?” Giám đốc Lý lộ ra vẻ mặt khó hiểu.

Cảm ơn ông đã mang cô ấy đến trước mặt tôi, Phí Tị Ngần thầm nói trong lòng, nhưng ngoài miệng lại nói: “Cảm ơn ông đã thay công ty khai tác được một nhân tài.”

“Đây là việc tôi nên làm.” Giám đốc Lý trịnh trọng nói, “Hy vọng An tiểu thư sẽ không để công ty thất vọng.”

“Chỉ ít tôi tuyệt đối sẽ không thất vọng.” Anh ý tứ sâu xa nói một câu, Giám đốc Lý lại một lần nữa lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu. Phí Tị Ngần mỉm cười với ông ta, “Để chúng ta rửa mắt chờ mong nào.”

Hôm nay là ngày An Danh Lị chính thức đến công ty mới báo danh.

“Lãng Vũ” là một công ty kinh doanh tiêu dùng, lượng nghiệp vụ và khách hàng so với Trác Việt còn nhiều hơn gấp mười lần, ngoài bộ phận quảng cáo, việc dẫn nhập, chỉnh hợp, kinh doanh tiêu thụ hàng hóa đều có chi nhánh độc lập, vốn tương xứng với quy mô của một công ty lớn.

Đến tận lúc An Danh Lị tới công ty báo danh, mới biết bản thân đã làm chuyện ngu xuẩn gì, không nhận được bất đầu thăm “đánh giá”.

Trong một công ty lớn đến như vậy, cô thật sự có biện pháp để tồn tại, đạt được yêu cầu ứng với mức lương mà công ty đã trả cho cô sao? Cô bỗng nhiên có loại cảm giác đâm lao thì phải theo lao.

Giám đốc Lý dẫn cô tham quan sơ lược công ty, sau khi giới thiệu đơn giản về các bộ phận, cuối cùng đưa cô đến chỗ làm việc sắp tới — bộ phận thiết kế.

Cô trên mặt mỉm cười, tác phong thoải mái đi bên cạnh giám đốc Lý, thoạt nhìn thật bình tĩnh và tràn đầy tự tin, thế nhưng chỉ có ông trời mới biết, cô bất an và căng thẳng biết bao. Khi giám đốc đẩy cánh cửa ra vào bộ phận thiết kế, thiếu chút nữa cô đã muốn xoay người co cẳng bỏ chạy — lí do chưa chạy đó là cô nhìn thấy một gương mặt quen thuộc.

Trên thực tế cô đã thấy nhiều gương mặt quen thuộc, đều là những người trước đây đã gặp qua khi lôi kéo khách về với công ty, đều đã từng chịu thua trước cô trong ngành thiết kế, trong cô mới bình tĩnh được một chút.

“Vị này là tiểu thư An Danh Lị, tin chắc không cần tôi phải nói nhiều, mọi người nhất định đã biết cô ấy rồi chứ?” Giám đốc Lý lên tiếng giới thiệu, “Từ hôm nay trở đi, cô ấy sẽ là một thành viên của bộ phận thiết kế chúng ta, hy vọng mọi người hợp tác vui vẻ, có thể tạo ra thật nhiều những tia lửa cảm hứng. Mọi người vỗ tay chào đón cô ấy nào.”

“Cám ơn mọi người, tôi sẽ nỗ lực, mong mọi người chỉ bảo nhiều hơn.” Trong tiếng vỗ tay, An Danh Lị khiêm tốn gật đầu nói với mọi người.

Giám đốc Lý còn có cuộc họp, liền giao cô cho phó giám đốc Lưu Thành Phong, vị phó giám đốc Lưu này cũng là một thành viên trong những gương mặt quen thuộc.

“Thật không ngờ cô sẽ trở thành đồng nghiệp của tôi, hoan nghênh cô.” Lưu Thành Phong bắt tay cô, vẻ mặt tươi cười, chân thành nói với cô.

“Tôi là người mới đến, hy vọng phó giám đốc về sau chiếu cố và chỉ bảo nhiều hơn.”

“Chiếu cố vẫn còn có thể, chỉ bảo thì tôi không dám.” Anh ta lắc đầu, “Trong công ty cô có thể là người mới, nhưng trong lĩnh vực thiết kế quảng cáo lại là một phép màu tuyệt diệu không ai không biết.”

“Cái gì mà phép màu tuyệt diệu chứ?” An Danh Lị ngây người hỏi.

“Cô không biết sao? Đây chính là danh hiệu mà những người cùng ngành dành cho cô, bởi vì cô luôn có những chủ ý tuyệt vời.”

“Tôi nên nói gì đây? Những người thay tôi đặt ra danh hiệu đó thật có sáng ý?” Cô cảm thấy dở khóc dở cười.

“Cảm ơn.” Anh ta nhếch môi nói.

Cô ngây người, “Đừng nói với tôi người đặt ra danh hiệu đó là anh nhé?”

“Chính là tại hạ.”

Ngoài cảm giác dở khóc dở cười, An Danh Lị nhất thời càng cảm thấy không biết nói gì để chống đỡ.

“Nhưng thành thật mà nói, cô làm sao lại rời khỏi Trác Việt? Tôi còn cho rằng cô đã bén rễ ở đó, hơn nữa còn là rễ đâm sâu từ tầng mười xuống tầng hai cơ.” Anh ta trêu chọc nói.

“Không phải là tôi muốn bỏ đi, mà tôi bị sa thải.” An Danh Lệ thành thật trình bày.

“Cái gì, người của Trác Việt là đồ ngốc sao?” Lưu Thành Phong kinh ngạc ngừng bước, không thể tưởng tượng nổi trợn tròn hai mắt.

“Không sai.” Cô gật đầu phụ họa, anh ta nhất thời bật cười sảng sặc, đưa cô đến chỗ ngồi của mình, giải thích đơn giản một chút với cô về phạm vi chức vụ cần phụ trách, sau đó mang điều lệ và những văn kiện ghi chép những sản phẩm quảng cáo của công ty suốt những năm qua giao cho cô xem, để cô hiểu sơ qua một chút về công ty, buổi chiều sẽ chính thức giao phó nhiệm vụ cho cô.

“Đúng rồi, tối nay cô có việc gì không? Mọi người muốn thay cô tổ chức một buổi liên hoan chào đón người mới.” Trước khi rời đi, Lưu Thành Phong đột nhiên nhớ ra chuyện này, lên tiếng hỏi.

“Không cần phải phiền toái thế đâu.” Cô lắc đầu đáp.

“Đây không phải là phiền toái, mà là hưởng thụ, bởi vì công ty xuất tiền, cô đừng ngăn cản mọi người hưởng thụ phúc lợi của công ty.” Anh ta tinh nghịch nháy mắt với cô.

“Đã biết.” An Danh Lệ bật cười trả lời.

“Một lần nữa, rất vui khi trở thành đồng nghiệp với cô, phó giám đốc An Danh Lệ, hoan nghênh cô.”

“Cảm ơn.”

Buổi tiệc liên hoan buổi tối được tổ chức trong một quán đồ nướng Nhật Bản, bọn họ bao tất cả chỗ ngồi trên tầng hai, bộ phận thiết kế bao gồm giám đốc Lý và Lưu Thành Phong cùng toàn thể thành viên bên trong, tổng cộng có 22 người. Nhân viên bộ phận thiết kế của công ty, so với Trác Việt toàn bộ chỉ ít hơn 2 người mà thôi, thật sự có chút hù dọa cô mà.

Đoàn người ăn uống rất vui vẻ, trêu đùa thoải mái, giống như Lưu Thành Phong đã nói, bọn họ đúng là đang “hưởng thụ phúc lợi của công ty”, đối với việc hoan nghênh cô gia nhập thực sự không có mấy liên quan.

Thế nhưng thành viên trong tổ của cô, Tiểu Đình, Hà Vi, A Cường, Mỹ Linh và Tài Kha 5 người bọn họ, trái lại tận tâm tận lực giúp cô nghênh đón, ngoài việc phải làm người chủ trì, còn phải làm người phục vụ và phát biểu nhậm chức, khiến cuộc vui cháy nhiệt liệt.

Trong mấy tháng qua, đây là lần đầu tiên cô quên hết những phiền muộn, thoải mái tươi cười.

Rượu đủ cơm no xong, những người đồng nghiệp chỉ chăm chăm vào ăn ấy, từng người một lại đột nhiên bắt đầu tìm cô chúc rượu, tuy cô đã nói dứt khoát là cô không biết uống rượu, có thể dùng trà thay rượu không? Nhưng những tên ấy lại hoàn toàn mặc kệ, cô kè mặc cả nói với cô không uống được rượu cũng không sao, chỉ ít chỉ cần uống nửa chén, bằng không uống một ngụm cũng được.

“Một ngụm thôi? Van các cậu, hai mươi mấy con người, hai mươi mấy cái miệng, cộng vào cũng phải được mấy chén rồi!” Cô không nhịn được kháng nghị.

“Không sao, nếu như cô thật sự say, tôi sẽ gọi người đưa cô về tận nhà.” Lưu Thành Phong nhếch miệng nói như vậy, “Trước tiên tôi cạn chén vì lòng ngưỡng mộ, phó giám đốc.” Người tìm đến cô chúc rượu bất chấp tất cả, tiên hạ thủ vi cường [1] ngẩng lên, cầm ly rượu trắng trong tay ngửa đầu uống một hơi hết sạch, sau đó lại đặt chiếc chén xuống, tuy gấp gáp nhưng vẫn ung dung chờ cô uống, những người xung quanh bắt đầu reo hò ầm ĩ.

“Phó giám đốc uống đi, phó giám đốc uống đi, phó giám đốc uống đi...”

An Danh Lệ chợt nảy ra cách đối phó, nâng ly rượu đang đặt gần Lưu Thành Phong cạnh cô, đưa tới trước mặt anh ta mời: “Phó giám đốc, mọi người đều kêu anh uống đó.”

Anh buồn cười ngẩng cô một lát, tiếp nhận ly rượu ngửa đầu cạn sạch, đồng thời nghe được âm thanh xung quanh sửa thành: “Phó giám đốc An uống đi, phó giám đốc An uống đi, phó giám đốc An uống đi...”

“Cái này để xem cô từ chối như thế nào.” Anh ta tựa như đang xem trò vui nói với cô.

Cô liền thông vai xuống, cái này thật sự là từ chối không xong rồi, bởi vì người họ An chỉ có một mình cô, chứ chưa nói tới là phó giám đốc An.

Cô thở dài một hơi, nhận mệnh nâng ly rượu lên, nhấp một ngụm, mọi người thấy thế, liên tục thay phiên nhau tới chúc rượu cô, tất cả đều là kiểu một hơi cạn sạch, khiến cô hoàn toàn không dám dùng kiểu ứng phó đó mà đáp trả, có lẽ là sau ba, bốn người cùng chúc rượu mới uống hết một chén. Sau đó cô còn phải uống ít nhất 5, 6 chén nữa, rồi không thể chịu nổi chạy đến nhà vệ sinh mà nôn một trận điên cuồng. Có lẽ chờ cô ở phòng vệ sinh quá lâu, bên ngoài truyền đến âm thanh lo lắng của đồng nghiệp: “Phó giám đốc An, cô không sao chứ?”

Có sao, cô gần như sắp chết đến nơi rồi, An Danh Lệ ngồi trên bồn cầu, ôm cái đầu vừa choáng váng vừa đau nhức thẳm trả lời trong lòng, sau đó lại nói: “Không sao.”

“Giám đốc muốn tôi đến nói với cô, tổng giám đốc đã tới rồi.”

Tổng giám đốc? Đầu óc cô trống rỗng, nhất thời nghe không hiểu những chữ kia nghĩa là gì.

Đúng rồi, Lăng Vũ một công ty lớn như thế, nghe nói còn có chi nhánh bên nước ngoài, đương nhiên sẽ có tổng giám đốc rồi, không giống với cái công ty nhỏ bé Trác Việt kia.

Thế nhưng nói đi nói lại, tổng giám đốc vị bề trên kia làm sao lại chạy tới đây cơ chứ? Không phải là đặc biệt tham gia bữa tiệc chào đón cô đấy chứ? Nhưng mà cho dù có phải hay không, cô là vai chính của ngày hôm nay, không xuất hiện không được.

Bất đắc dĩ than nhẹ một tiếng, cô dựa vào bức tường ngăn cách nhà vệ sinh đứng dậy, đưa tay đẩy cửa, lão đạo bước ra.

“Phó giám đốc, cô có khỏe không đó?” Hà Vi vội vàng đưa tay đỡ lấy cô.

“Cảm ơn.” Cô ấy hỏi cô cảm ơn, đồng thời cười khổ một cái, “Không phải khỏe lắm.”

“Hóa ra phó giám đốc thật sự không biết uống rượu, có điều từ trên mặt nhìn không ra, bởi vì khuôn mặt cô một chút cũng không biến đổi, giống y như lúc trước chưa uống rượu.”

An Danh Lệ rửa sạch tay, dùng nước lạnh trong lòng bàn tay phủ lên trán một chút, để xem có thể khiến đầu óc đỡ choáng hơn được không, dường như ít nhiều có hiệu quả.

“Đi thôi.” Cô nói với Hà Vi, dẫn trước đi đến lối ra phòng vệ sinh nữ, không hề biết bước chân vừa ra đến cửa đã hoàn toàn không nghe lời khiến cả người cô nghiêng sang một bên.

“Cẩn thận.” Hà Vi một lần nữa đưa tay ra đỡ cô.

“Xin lỗi, cơ thể tôi không nghe lời.” Cô ấy nãy đáp lại.

Trở về bữa tiệc chào đón vẫn náo nhiệt như lúc đầu, giám đốc Lý dường như đã đợi cô xuất hiện từ rất lâu, vừa nhìn thấy bóng dáng của cô, lập tức chạy đến trước mặt cô.

“Cô vẫn khỏe chứ?” Ông ta hỏi cô rồi tiếp tục nói: “Tổng giám đốc đã đến rồi, cô mau cùng tôi qua đó nào.”

“Cảm ơn.” An Danh Lệ nói với Hà Vi vẫn đang dìu cô.

“Có cần tôi đỡ cô qua đó không?” Hà Vi lo lắng nhìn cô, khẽ lên tiếng hỏi.

“Không cần đâu, cảm ơn bạn, Hà Vi.” Cô khẽ lắc đầu, để người ta dìu lên sân khấu thì thật mất mặt rồi, cô cũng không muốn lần đầu tiên gặp nhau lại để tổng giám đốc cho rằng cô là Thái hậu Từ Hi chuyển thế, lên sân khấu còn cần có người dìu đi mới được.

“Thế cô cẩn thận một chút.”

“Ừm.”

Cô nén cảm giác đau đầu chóng mặt, một mạch dựa vào lưng ghế mà đi, theo những bước chân vội vã của giám đốc Lý, đi về phía một người đang quay lưng với họ, Lưu Thành Phong cũng đang ngồi ở đó.

“Tổng giám đốc, phó giám đốc An đã tới rồi.” Giám đốc Lý đứng lại cạnh bàn nói.

Cô vội vã bước đi nhanh hơn, vượt lên phía trước, đúng lúc tổng giám đốc xoay người về phía cô, liền đi đến trước mặt anh ta, đồng thời cúi chào lễ phép.

“Tổng giám đốc.” Cô cố gắng thể hiện dáng vẻ kính cẩn, thế nhưng tất cả mọi nỗ lực của cô khi dựng người lên, đều tiêu tan theo dòng nước vì choáng váng mà cả người đổ về phía trước.

“A!” Cô không ngăn được kêu lên kinh hãi, lập tức, một đôi tay vững vàng mạnh mẽ đưa ra đỡ lấy cô, giúp cô may mắn tránh được tai nạn,

“Phó giám đốc An, cô làm sao vậy? Không có việc gì chứ?” Giám đốc Lý kinh ngạc kêu lên.

“Không sao.” An Danh Lệ miễn cưỡng nói, ngẩng đầu lên nói lời cảm ơn với ân nhân cứu mạng, “Cảm —“ Âm thanh bỗng im bất ngờ lại, bởi vì cô thấy một gương mặt khiến cô trốn tránh e sợ vô cùng! Phí Tị Ngần!

“Tổng giám đốc, phó giám đốc An vừa mới bị mọi người chúc không ít rượu, cho nên có chút say rồi.” Giám đốc Lý giải thích giúp cô, nhưng cô chỉ nghe thấy những chữ phía trước mà ngây dại.

Tổng giám đốc? Anh ta là tổng giám đốc? Tổng giám đốc của Lăng Vũ?

Cô nhất thời có cảm giác bị sét đánh, làm sao có thể như vậy? Chuyện này làm sao có khả năng cơ chứ? Cô không tin vận may của bản thân lại xui xẻo, đen đủi đến như thế!

“Anh...”

“Lần đầu tiên gặp mặt, chào cô.” Vừa nghe Phí Tị Ngần lên tiếng, cô lập tức quăng đi tất cả những kinh sợ cùng sự khó tin, nhanh chóng cắt ngang lời anh, sợ anh sẽ đem việc hai người biết nhau nói ra.

Cô ngoài thì cười nhưng bên trong không cười, ánh mắt hung hãn còn mang theo tia cảnh cáo, khiến Phí Tị Ngần thiếu chút nữa không hỏi bật cười. Thế nhưng khi cô đẩy tay anh ra, lắc lư lùi về phía sau một bước, còn đưa tay đỡ lấy lưng ghế dựa bên cạnh để ổn định cơ thể, anh liền cười không nổi.

“Ngày mai còn phải làm việc, tại sao lại để mọi người uống nhiều như vậy?” Anh nhíu mày hỏi giám đốc Lý.

“Thật xin lỗi.” Giám đốc Lý toàn thân cứng đờ, lập tức cúi đầu nhận lỗi. Ngài tổng giám đốc trước đây cũng chỉ yêu cầu sự an toàn của nhân viên, cũng không chú ý đến mọi người uống chút rượu trong bữa tiệc chào đón người mới, ông cho rằng vị tổng giám đốc mới nhậm chức này cũng như vậy, hơn nữa lần trước mở tiệc rượu hoan nghênh tổng giám đốc mới, tổng giám đốc dường như cũng không để ý việc mọi người có uống chút ít, còn nói với ngài giám đốc cao tuổi mấy câu thể này, muốn bọn họ uống rượu thì không được lái xe, chú ý an toàn.

“Mọi người đều đã uống rượu rồi sao?” Phí Tị Ngần hỏi lại.

“Vâng, nhưng cũng uống không nhiều, tôi sẽ chịu trách nhiệm khẳng định mọi người đều an toàn.” Giám đốc Lý cam đoan nói.

“Được, vậy ở đây giao cho ông phụ trách, phó giám đốc An say rồi, tôi đưa cô ấy về.” Anh gật đầu nói.

“Vâng.” Giám đốc Lý thở phào một hơi nhanh chóng gật đầu, giây tiếp theo ông ta mới ý thức được câu nói của Tổng giám đốc, sững sốt tròn tròn đôi mắt, “Hả?” Tổng giám đốc có phải vừa nói muốn đưa giám đốc An về nhà không a?

“Làm sao vậy?”

Giám đốc Lý nhìn về phía An Danh Lệ, cô nghe nói tổng giám đốc muốn đưa cô về nhà, cũng lộ ra vẻ mặt bị hù dọa đến ngây người, đôi mắt kinh ngạc tròn tròn.

Nghĩ một chút, mọi người ở đây đều uống rượu, chỉ có tổng giám đốc mới tới một giọt cũng chưa uống, hơn nữa thấy bộ dạng An Danh Lệ đứng còn không vững, quả thực cũng đã say rồi, ban nãy Hà Vi cũng nói con dao nhỏ còn nôn trong nhà vệ sinh. Nếu như tổng giám đốc đích thực có tác phong của bậc bề trên, quan tâm đến cấp dưới cũng là lẽ dĩ nhiên, không có gì là kỳ quái hết.

“Không có gì. Vậy phó giám đốc An phiền ngài tổng giám đốc đưa về nhà rồi.” Giám đốc Lý nhanh chóng nói.

Phí Tị Ngần gật đầu, lại đợi một lúc, thời gian cũng không còn nhiều nữa, anh nhận lấy ví da và áo khoác của An Danh Lị mà Lưu Thành Phong đưa cho, nâng An Danh Lị không biết tự khi nào đã đỡ đỡ ngồi trên ghế, sắp ngủ đến nơi, trước tiên rời khỏi.

5. Chương 5

Vừa bước ra khỏi tiệm đồ nướng, An Danh Lị lập tức giây khỏi sự dịu dẽ của Phí Tị Ngần, không hề tiếp tục giả bộ say rượu giả vờ ngủ nữa. Thế nhưng, vờ ngủ là giả, còn say rượu lại là thật, cho nên khi cô vừa đẩy anh ra, cả người căn bản càng không vững vàng ngã về phía trước, thiếu chút nữa ngã chống vó lên trời, may mà anh nhanh tay nhanh mắt bắt được cô, dùng chút lực, cô liền rơi vào trong lòng anh.

“Đã có kinh nghiệm lần trước, em vẫn còn chưa học được sao?” Anh hỏi cô.

Cô vốn cũng không biết anh đang nói cái gì, quan trọng là cô muốn nhanh chóng tách xa khỏi anh.

“Tôi có thể tự mình đi về, anh không cần phải tiễn tôi.” Cô giây giữa đẩy anh.

“Em ngay cả đường còn không đi được, đừng có nói giỡn nữa.”

“Tôi sẽ bắt xe taxi.” Cô tiếp tục đẩy anh ra, nhưng cánh tay anh vòng bên hông cô vẫn không nhúc nhích, còn bá đạo dắt cô đi đến chiếc xe đang đỗ lại bên đường. “Có xe miễn phí của anh, hà tất phải tìm đâu xa?” Anh kéo cửa xe, nhét cô vào bên trong. “Này, tôi không thể.” Lời của cô bị cắt ngang bởi động tác đóng cửa xe của anh, cô tức đến mức cổ sức phì ra một hơi, đưa tay đẩy cửa, tự ý xuống xe.

“Em làm cái gì vậy?” Vừa mới ngồi lên ghế lái, Phí Tị Ngần hỏi.

“Tôi muốn bắt xe taxi về nhà.”

“Không có tiền còn muốn bắt taxi thế nào?” Anh gơ ví da của cô lên.

An Danh Lị kinh ngạc tròn mắt, đến bây giờ mới phát hiện ví da của mình nằm trong tay anh. “Đó là ví da của tôi, trả lại cho tôi.” Cô chìa tay về phía anh lên tiếng.

“Lên xe.” Anh chỉ nói với cô hai chữ ấy.

Cô cố sức trừng mắt nhìn anh, tức giận bất bình ngồi lại trên xe, dùng hết sức đóng cửa. “Đưa ví da cho tôi.”

“Sau khi về để nhà tôi tự khắc sẽ trả lại cho em.”

“Anh rốt cuộc muốn làm cái gì vậy?” Cô cố nén khó chịu hỏi.

“Em xác định muốn nói chuyện bây giờ, không muốn nghỉ ngơi một chút trước sao?”

“So với nghỉ ngơi, tôi càng muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, tránh xa anh.”

“Tại sao? Em ghét anh đến vậy sao?” Ghét anh ta sao, An Danh Lị không cho rằng bản thân ghét anh, cô chỉ cảm thấy xấu hổ, căng thẳng, buồn phiền, có một loạt những thôi thúc muốn thoát khỏi nơi này. Còn nữa, nếu anh ta dám nhắc đến chuyện tối hôm đó, cô nghĩ cô sẽ thét lên, mà cô thì không muốn giống loại phụ nữ mắc bệnh tâm thần hét lên ầm ĩ trước mặt anh ta một chút nào — cho dù cô cũng không biết bản thân vì sao lại có suy nghĩ như vậy.

“Lúc trước em rốt cuộc trốn đến nơi nào thế?” Anh hỏi cô.

“Tôi không có trốn.” Cô không thừa nhận bản thân đang trốn anh.

“Em, vậy anh đổi lại cách hỏi. Lúc trước rốt cuộc em đã đi đâu vậy?” Phí Tị Ngần biết phục thiện mà chữa lại câu hỏi.

Cô không nhịn được khẽ cắn cánh môi dưới rồi mới trả lời, “Trên núi.”

“Trên núi?” Anh kinh ngạc nhìn cô, không xác định được cô đang trêu chọc anh hay là nghiêm túc.

“Ở một nhà dân trong vùng núi Nam Đầu.”

“Tại sao không mở điện thoại?”

“Chính là vì muốn tìm kiếm sự yên tĩnh mới lên núi, mở điện thoại tôi còn muốn lên núi làm gì?”

“Anh tưởng rằng em lên núi là để trốn anh.” Anh đăm chiêu nhìn cô. An Danh Lệ toàn thân cứng đờ, rồi rất bình tĩnh cắn môi nói: “Anh nghĩ quá nhiều rồi.”

“Phải không? Thế tại sao ban nãy em lại nói muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này, cách xa anh?”

“Bởi vì anh là tổng giám đốc, tôi cũng không muốn để người ta biết chúng ta quen nhau, lại tưởng rằng tôi vào công ty không phải bằng năng lực, mà là đi cửa sau.”

“Anh nghĩ chắc hẳn không có ai lại lấy tiền lương cao của công ty dụ dỗ một nhân tài, nên sửa thành dựa vào quan hệ đi cửa sau mới đúng.” Anh liếc nhìn cô cười mà không cười nói.

Lời nói đối bị vạch trần, An Danh Lệ lúng túng đến nỗi khuôn mặt đỏ bừng. Cô không ngờ anh lại biết chuyện này.

“Em quả nhiên là để trốn anh có đúng không?”

“Mới không có.” Cô buột miệng nói ra, bởi vì kích động quá mức mà hơi to tiếng, chấn động đau đầu thiếu chút nữa thì bùng nổ. Cô ôm lấy đầu, đau khổ rên rỉ thành tiếng.

“Làm sao vậy, rất khó chịu sao?” Thanh âm của Phí Tị Ngần lộ vẻ lo lắng cùng quan tâm.

“Đầu tôi đau quá, anh không cần tiếp tục nói chuyện với tôi nữa.” Cô rên rỉ đáp, nhân cơ hội này tránh khỏi những câu hỏi phiền não dồn dập từ anh. Chỉ là cô thực sự không hiểu, anh cần gì phải kiên quyết muốn cô thừa nhận cô đang trốn anh a? Ồ, không thể nghĩ nổi, đầu cô thật sự rất đau nha.

“Nếu như muốn ngủ, hãy nhắm mắt lại ngủ chút đi, đến nơi anh sẽ gọi em.” Anh dịu dàng nói.

Cô cầu còn không được lập tức nhắm mắt lại, vốn tưởng rằng bản thân không có khả năng ngủ được, không ngờ mới chớp mắt một chút thể thôi, khi mở mắt ra lần nữa, bởi vì bị người ta ôm lấy lơ lửng bồng bềnh mà bị dọa cho tỉnh lại.

“Xuyt, dừng căng thẳng, là anh, Phí Tị Ngần.” Cảm thấy cô giật mình tỉnh dậy đầy kinh sợ, anh nhanh chóng lên tiếng bằng giọng nói dịu dàng.

Nghe thấy là anh, An Danh Lệ nhất thời thả lỏng. “Đến nhà rồi sao?”

“Ừ, đến nhà rồi.” Anh trả lời.

Hóa ra ban nãy cô thật sự ngủ được, hơn nữa sau khi ngủ một giấc, đầu hình như không còn choáng váng, không còn đau nhức nữa. Tốt, thật là sướng khoái! Nhưng mà, thật ra cô vốn không uống quá nhiều rượu, cồn rượu nhanh chóng giảm đi cũng là lẽ đương nhiên

“Xin anh thả tôi xuống, tôi đã tỉnh rồi, có thể tự mình đi.” Cô nói với anh, ngoảnh đầu nhìn xung quanh, giây tiếp theo kêu lên sợ hãi, “Đây là nơi nào?”

“Nơi để xe dưới lòng đất.” Cô đương nhiên có thể nhìn ra đây là bãi đỗ xe dưới lòng đất, bởi vì xung quanh đậu đầy ô tô. Vấn đề là đây là bãi đỗ xe ngầm của nơi nào? “Nhà của ai?” Tuyệt đối không phải nhà của cô, bởi vì nơi cô sống căn bản không có bãi đỗ xe ngầm.

“Nhà của anh.”

Cô liền biết rõ. “Anh đưa tôi đến nhà của anh để làm gì? Thả tôi xuống!” Cô ra lệnh nói.

“Trừ phi em đồng ý với anh, em sẽ không bỏ chạy nữa, cũng không trốn anh nữa.” Phí Tị Ngần ngừng bước, cúi đầu xuống, nhìn cô chăm chú.

“Tôi căn bản không có bỏ chạy, cũng không có trốn được.”

“Cái mũi của em đang dài ra đó.”

Cái tên đáng ghét. “Tôi hiện giờ là nhân viên của công ty anh, công ty quy định, nhân viên mới của bộ phận thiết kế, khi vào công ty phải kí một bản khế ước nhậm chức trong thời hạn ít nhất là hai năm, nếu không thì phải bồi thường một trăm vạn vì vi phạm điều khoản. Như vậy, anh nói xem tôi có thể chạy trốn tới đâu, trốn được ở nơi nào?” An Danh Lệ hùng hồn nói, khó chịu trừng mắt với anh.

“Hóa ra công ty còn có quy định như thế, rất tốt.” Anh khẽ nhếch môi, thả cô xuống.

“Trả lại ví da cho tôi.” Hai chân vừa chạm xuống đất, cô liền chìa tay đòi anh ví da. “Không được, ví da là con tin.” Con tin cái đầu quỷ nhà anh! Anh ta dám cưỡng ép ví da của cô! An Danh Lệ hơi chán nản, “Rốt cuộc anh muốn gì?” Cô hung hãn chất vấn anh.

“Nói chuyện một chút.”

“Nói cái gì?”

“Lên tầng rồi hãy nói.” Thang máy đến rồi, Phí Tị Ngần đi trước tiến vào trong, còn cô khoanh hai tay trước ngực đứng bên ngoài cửa thang máy, một chút cũng không nhúc nhích.

“Tại sao lại phải lên tầng? Có chuyện gì không thể nói ở đây sao?” Cô trừng mắt nhìn anh.

Cô không muốn lên tầng chút nào, bởi vì lên đó sẽ khiến cô nhớ lại chuyện tối hôm ấy, tuy rằng không lên tầng cô cũng sẽ nhớ lại, đáng ghét!

“Em đang sợ cái gì?” Trong thang máy đang duy trì trạng thái mở cửa chờ đợi, anh vẫn ung dung đứng ở bên trong chăm chú nhìn cô.

“Tôi nào có sợ cái gì chứ?” Cô ương bướng nói.

“Sợ lên đó tôi sẽ tấn công em sao? Hay là em sẽ tấn công tôi?” An Danh Lệ cố sức trốn tránh ánh mắt nhìn anh, càng mong mình bây giờ mà có vũ khí trên tay, như vậy có thể “dắt mỏng ra” rồi!

“Được rồi, đừng nói là anh chưa cho em cơ hội lựa chọn. Em còn muốn cùng anh lên tầng chứ? Hay là ngày mai sau khi đến công ty, tới văn phòng tìm anh?” Phí Tị Ngần hào phóng nói với cô, thực ra là đang uy hiếp cô, ý tứ là em không lên tầng với anh, ngày mai anh sẽ công khai mối quan hệ của chúng ta ở công ty.

Cô sao lại nghe không rõ ngụ ý của anh, vô cùng bực mình phun ra một câu: “Bỉ ổi.”

“Cám ơn.” Vậy mà anh vẫn nhếch miệng cười.

Cô bước nhanh vào thang máy, nhưng mà cẩu đến mức dùng hết sức giẫm lên chân anh. Chỉ nghe thấy anh khẽ rửa một tiếng, nhúu mày nhìn về phía cô. Lúc này, người nhếch miệng cười hóa ra lại là cô. Đáng đời!

Lần thứ hai bước vào nhà anh so với lần thứ nhất còn căng thẳng hơn. An Danh Lệ cẩn thận dè dặt không để lộ sự căng thẳng, sau khi tìm một chiếc ghế xô-pha đơn để ngồi xuống, hai tay khoanh trước ngực khẽ vát chéo chân, với giọng điệu mất bình tĩnh lên tiếng: “Muốn nói cái gì? Nói đi!”

“Muốn uống gì không?” Anh hỏi cô.

“Không cần, chỉ cần anh nói xong nhanh lên chút, ngày mai tôi còn phải đi làm, muốn về nhà sớm nghỉ ngơi, đi ngủ.”

Được thôi. “Em có mang thai không?” Thế nào cũng không ngờ tới anh ta vừa mở miệng đã hỏi một câu chưa cay như vậy, khiến cô thiếu chút nữa bị sặc chết bởi nước bọt của chính mình. “Không có!” Cô thét lên trả lời.

“Em đã đến bệnh viện kiểm tra chưa?”

“Chưa!” Giọng nói của cô vẫn chói tai như cũ.

“Thế làm sao em có thể khẳng định là không có?”

“Bởi vì cái kia của tôi đến rồi.” Cô nghiêng răng nghiêng lợi trừng mắt với anh.

“Có đúng không? Thật đáng tiếc.”

Trong đáy mắt anh dường như chợt hiện lên tia thất vọng, mà cô thì chỉ cảm thấy nhất định là nhìn lầm rồi, anh ta hiện tại hẳn là như trút được gánh nặng mới đúng. Nghĩ đến anh ta cảm thấy như trút được gánh nặng, trong lòng cô không hiểu tại sao lại phát hỏa.

“Đáng tiếc cái gì? Không để anh có cơ hội dùng tiền trừ tai họa? Nếu như anh có quá nhiều tiền, tôi cũng không ngại anh góp một chút cho tôi tiêu xài?” Cô khẽ châm biếm nói.

“Nếu như đã có, chúng ta có thể kết hôn liền rồi.” Phí Tị Ngần nhìn cô một cái, thở dài nói.

“Cái gì?” Cô bỗng chốc dờ ra sững sốt. “Anh nói, nếu như em đã có, chúng ta có thể kết hôn liền rồi, thật là đáng tiếc.” Anh nhắc lại lần nữa. An Danh Lị ghen lời trăn trăn trừng mắt nhìn anh, chỉ cảm thấy anh ta điên rồi, hoặc là người điên chính là cô? Bằng không sao lại nghe được loại ảo giác này? Anh ta vừa mới thật sự có nói đến hai chữ “kết hôn” sao?

“Chúng ta quen nhau nhé, An Danh Lị.”

Thật tốt quá, bây giờ cô khẳng định bản thân mình không bị điên, người điên chính là anh ta!

“Anh điên rồi có đúng không?” Cô trịnh trọng hỏi anh.

Phí Tị Ngần bật cười. “Không có.”

“Không có mới lạ!” Cô hừ một tiếng nói: “Không có sao anh lại nói ra cái suy nghĩ kết hôn hay quen nhau không thể tưởng tượng được đó?”

Trên mặt cô lộ vẻ không tin.

“Điều này có gì mà không tưởng tượng được? Tôi vẫn rất thích em, trên giường chúng ta cũng rất hòa hợp, chỉ hai điều kiện này kì thực cũng đủ để bàn đến việc kết hôn rồi, chứ đừng nói đến là tìm hiểu nhau.” Cô phì cười lắc đầu không tin, luận sự nói.

“Cho nên, anh suy nghĩ một nửa liền thấy được?” Cô chớp mắt nói.

Anh đột nhiên cười phá lên, cười đến nỗi không thể ngăn lại. An Danh Lị tức giận trừng mắt nhìn anh, vừa nghĩ đến nguyên nhân anh ta muốn kết hôn với cô là vì tình dục, cô liền phát hỏa trong bụng, cô cũng không phải là búp bê được bơm phồng, tên khốn kiếp đáng ghét!

“Anh ban nãy có nói là anh thích em.” Anh gắng gượng kìm lại tiếng cười, lên tiếng.

“Ồ, thật sao? Tôi không thích anh.” Cô lạnh lùng nói. Dám coi cô như một con búp bê bơm phồng, cái tên khốn kiếp! Làm sao có thể ngờ tới cô lại không thích anh, Phí Tị Ngần có chút trợn tròn mắt, cũng không cười nổi nữa. Kinh nghiệm trong quá khứ khiến anh luôn cho rằng bản thân đối với phụ nữ lúc nào cũng thuận lợi, bởi vì bất kể già, trẻ, có chồng, hay chưa kết hôn, không có người phụ nữ nào chống lại được sức hấp dẫn của anh, càng chưa nói đến ở trước mặt anh mà lại nói rằng không thích anh.

Cô ấy thật sự là giết người không dao mà.

“Xin em, đừng lo lắng anh sẽ làm tổn thương tình cảm của em.” Anh nói.

“Tôi một chút cũng không lo.”

Thật tàn nhẫn, lại đâm anh thêm một nhát.

“Em đó, nói với anh em không thích anh ở điểm nào? Chỉ cần em nói ra, anh đều có thể sửa đổi.” Anh nghiêm túc nói. An Danh Lị trầm mặc nhìn anh, vốn cũng không hiểu anh rốt cuộc là nghiêm túc, hay là đang nói đùa? Nếu như anh ta chỉ muốn tìm bạn giường, cô tin với điều kiện của anh, chỉ riêng điểm là tổng giám đốc của Lăng Vũ, sẽ có cả đống phụ nữ xếp hàng đợi để anh lựa chọn, chỉ cần điểm này của anh ta, sẽ có cả đống phụ nữ xếp hàng chờ đợi được anh lựa chọn, anh ta căn bản không cần phải quần lấy cô, còn nói bằng lòng vì cô mà sửa đổi.

Thế nhưng nếu nói anh ta nghiêm túc, cô lại càng không tìm được một lý do để thuyết phục bản thân tin tưởng, trừ phi —

“Nếu anh muốn chịu trách nhiệm vì buổi tối ngày hôm đó, có thể cho qua được rồi, bởi vì tối hôm ấy người chủ động là tôi, nếu chuyện này cần phải có người chịu trách nhiệm, người nên chịu trách nhiệm cũng chính là tôi.” Cô nói với anh.

“Được thôi.” Phí Tị Ngần gật đầu đồng ý nói: “Thế em chịu trách nhiệm quen với anh thật tốt nhé.”

“Rõ thật là tú tài gặp phải lính, nói lí cũng không được!” Cô đột nhiên thở mạnh. “Phí Tị Ngần, đầu óc anh rốt cuộc có bệnh gì thế? Với điều kiện của anh, có bao nhiêu tiểu thư khuê các con nhà danh môn đang chờ lọt vào mắt xanh của anh, anh hà tất phải kiên quyết kéo dài mối quan hệ với tôi? Hôm đó anh không phải cũng thấy “người nhà” của tôi rồi sao? Đám người tư lợi, vô tình bạc bẽo nhà họ An. Kéo dài quan hệ với tôi, anh tuyệt đối sẽ hối hận đó.” Cô không thèm đếm xỉa mà nói.

“Anh sẽ không.” Anh cam đoan chắc như đinh đóng cột.

“Bây giờ anh nói sẽ không, sau này sẽ có.” Phí Tị Ngần không muốn cùng cô tranh luận giải thích, anh tuyệt đối sẽ không, bởi vì anh biết thời gian sẽ chứng minh lời anh nói. “Cho nên” Anh nhìn cô với vẻ mặt sâu xa khó hiểu, “Đây mới là nguyên nhân em không chịu đáp ứng hẹn hò với anh, cũng không phải em không thích anh, có đúng không?”

An Danh Lị đột nhiên cứng đờ, muốn nói với anh ta là không đúng, nhưng dưới ánh mắt đã định liệu trước của anh, không thể mở miệng.

“Em cũng thích anh, đúng không?” Anh đã bắt đầu nhếch miệng cười.

“Không đúng.” Cuối cùng cô cũng lên tiếng, âm thanh và khí thế yếu ớt ngay cả một điểm thuyết phục cũng không có.

Sau đó, cô thấy anh tiến đến trước mặt cô, đưa tay kéo cô đứng dậy từ trên ghế xô-pha.

“Nếu như em lo lắng về đám người thân đó của em, quan hệ của chúng ta có thể không công khai.” Anh cúi đầu, dịu dàng nhìn cô chăm chú.

“Không công khai?”

“Đúng.” Anh gật đầu. “Trong tương lai sẽ xảy ra chuyện gì, chúng ta ai cũng không biết. Có lẽ sau một tháng quen nhau, chúng ta sẽ chia tay vì tính cách không hợp, hoặc sau khi quen nhau từ nửa năm đến một năm, vì tình cảm phai nhạt mà chia tay. Nếu tương lai đã không thể đoán trước, tại sao chúng ta không đơn thuần hưởng thụ những phút giây vui vẻ hẹn hò giữa hai người, cái gì cũng đừng nghĩ đến, cũng không bị ảnh hưởng?”

“Không công khai?” An Danh Lị trầm mặc suy nghĩ một hồi.

“Chỉ cần em muốn công khai, bất cứ lúc nào cũng có thể công khai. Quyết định nằm trong tay em.” Anh nghiêm túc nói.

“Quyết định nằm trong tay tôi...” Cô thì thào nhắc lại.

Anh gật đầu, không có thúc giục cô, để cô từ từ quyết định.

Anh đã đề nghị như vậy, chứng tỏ anh hẳn là thật lòng? Cô không thể phủ nhận đã động lòng trước anh, nếu như quyền quyết định nằm trong tay cô, vậy có lẽ thật sự có thể thử xem...

Cuối cùng cô cũng quyết định gật đầu với anh, “Được, chúng ta quen nhau, nhưng không công khai.”

Phí Tị Ngần nhếch khóe miệng, trên mặt mang theo nụ cười tán thành nói: “Được.” Tiếp đó cúi đầu hôn cô.

Không nên thuê căn phòng đó nữa, bởi vì cả tháng sắp tới, thời gian bản thân ở đó không quá mười ngày! Mới dọn qua từ ba ngày trước, trong tuần ấy lúc đầu đáp ứng với Phí Tị Ngần, sau đó, cô liền ở lại nhà của anh luôn. Sự việc sao lại trở nên như vậy cơ chứ? Bọn họ lúc đầu nói là cần phải gấp gáp, chứ không có cùng ở chung nhà? Tại sao về sau lại biến thành ở chung rồi? Anh ấy nói, bởi vì quan hệ không công khai của chúng ta, cho dù có gặp thoáng qua ở công ty cũng không thể nói nhiều hơn một câu, cần bản không có thời gian nói chuyện yêu đương.

Anh nói, tuy rằng anh biết thiết kế và cảm hứng có liên quan với nhau, khi cảm hứng đến có thể vứt bỏ cả người thân, nhưng anh là bạn trai của em, không thuộc về những người thân kia, cho nên thời gian hẹn hò không cần có cảm hứng, không phớt lờ anh có được không?

Sau đó anh lại nói, như vậy không được, vốn không có thời gian sống chung với nhau, em đến chỗ anh ở, hoặc anh đến chỗ em ở, em tự chọn lấy một cái.

An Danh Lệ vốn không được lựa chọn, bởi vì tuy rằng cô mới dọn đến nơi ở mới, nhưng chỉ là từ hơn 16 mét vuông trở thành căn phòng 30 mét vuông, nơi nhỏ thế này làm sao nhét được cái thân hình hơn 1m8 của anh, với cả đồ dùng anh cần nữa? Cho nên, đành phải là cô dọn sang nhà anh vậy.

Sau khi cùng chung sống, thời gian ở gần nhau quả nhiên tăng thêm như mong muốn. Bởi vì liên quan đến anh nên cô học được một đồng kiến thức về rượu vang, còn yêu thích rượu vang nữa, mỗi ngày trước khi đi ngủ đều uống một ly, vì anh nói điều này có thể cải thiện bệnh tay chân lạnh cóng của cô. Mà anh thì nhờ quen với cô, tìm thấy một hứng thú mới, đó chính là đọc tiểu thuyết.

Cô đọc tiểu thuyết tình cảm lãng mạn, anh thì say mê hàng loạt những huyền ảo viễn tưởng, hơn nữa dường như cả đời theo nghề chưa từng biết đến tiểu thuyết, những thứ này tựa như kho báu mới giành được, trong vòng một ngày liền mua cả tủ đầy sách. Cô tính sơ qua một chút, ít nhất có đến 100 quyển chạy không thoát. Tư thế anh thích nhất khi đọc sách, đó là coi cô như một chiếc ổ trên ghế xô-pha hoặc trên giường lúc xem phim truyền hình dài tập, gối đầu lên đùi cô hoặc dựa vào người cô mà đọc sách.

Anh mới qua lại còn chưa đầy một tháng, sống cùng nhau cũng mới hơn nửa tháng mà thôi, gần bên nhau lại tự nhiên tựa như đã cùng chung sống với nhau cả một đời, không có bất kì vấn đề rối loạn thích ứng, cảm giác thật đúng là có chút kì lạ.

Anh nói, không có gì là kì lạ cả, bởi vì bọn họ đã định trước là một đôi trời sinh.

Rõ là buồn nôn lại thật đáng yêu, thế nhưng trái tim cô vì thế mà cảm thấy ngọt ngào suốt mấy ngày nay.

Ôi, thật sự rất nhớ anh a. Sao lại đột nhiên đi công tác Hồng Kông nha!

Bình thường ở cùng với anh, chưa bao giờ cảm thấy nhà rộng, bây giờ một mình ở nhà, mới biết ngôi nhà này thật sự rất rộng, cũng yên tĩnh đến mức đáng sợ, dù cho cô có mở ti vi cũng vẫn thế. Gọi điện thoại cho anh, kêu anh cùng cô trò chuyện được rồi. Nhưng mười phút trước cô vừa mới dập máy thôi mà, ngay lập tức gọi lại cho anh, anh nhất định sẽ lo lắng. Không được.

Ôi, nếu như bây giờ cô có dũng khí để gọi điện cho Nam Tuệ thì thật tốt, nhưng cô vẫn không có đủ dũng khí, cũng không có mặt mũi đó, nhất là nếu Nam Tuệ sống không hề tốt, vậy thì phải làm thế nào?

Thực ra cô biết Phí Tị Ngần vẫn luôn duy trì liên lạc với Chữ Lực Ngự, cũng biết tình hình cơ bản của bọn họ sau khi kết hôn, thế nhưng cô nhất định không hỏi anh, cũng không cho phép anh đề cập với cô về chuyện của hai vợ chồng bọn họ.

Hiện tại gặp gỡ với Phí Tị Ngần cô cảm thấy rất hạnh phúc, hạnh phúc không thể tưởng tượng nổi, đây là khoảng thời gian cô sống hạnh phúc nhất trong ký ức trước giờ, cô thật sự không muốn bất cứ chuyện gì ngăn trở hay phá hoại hạnh phúc mà cô hiện có.

Cô biết suy nghĩ này rất ích kỷ, nhưng cô thật sự không có cách nào khác.

Nếu như để cô biết Nam Tuệ sống không vui vẻ, dù cho chỉ là có chút tin đồn, cô cũng không có cách nào tiếp tục hưởng hạnh phúc hiện tại nữa, cô nhất định phải rời xa Phí Tị Ngần, cho dù điều đó có làm tổn thương đến người vô tội như anh, khiến bản thân cô đau lòng muốn chết, cô cũng phải xa rời.

Làm sao bây giờ? Chỉ nghĩ đến việc phải rời xa anh, cô lại xúc động muốn khóc. Làm sao trong thời gian ngắn như vậy mà cô đã lún sâu đến thế? Cô đã yêu anh mất rồi, không có cách nào thoát khỏi tình yêu dành cho anh. Cho nên, thật xin lỗi Nam Tuệ, thật sự rất xin lỗi. Xin cậu thứ lỗi của sự ích kỷ của mình, cho tớ một ít thời gian có được không? Xin lỗi, thật xin lỗi...

Trong lòng hết thấy ảm đạm vô cùng, cô cũng không có tâm tình xem ti vi nữa, cầm lấy điều khiển tắt ti vi, chuẩn bị đứng dậy trở về phòng, đột nhiên lại nghe thấy ngoài cửa dường như có âm thanh gì đó.

Trong nháy mắt cô dừng tất cả hoạt động, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại.

Là cô nghe nhầm sao? Trên tầng này chỉ có mỗi căn nhà của bọn họ mà thôi, có phải có người lên nhầm tầng không?

Mới nghĩ như vậy, liền nghe thấy ngoài cửa lớn được mở ra “Rắc” một tiếng, sợ đến mức cô lập tức nắm lấy điều khiển trên bàn làm vũ khí — có còn hơn không.

Phí Vũ Kiệt nằm mơ cũng không nghĩ tới trong phòng anh cả lại có phụ nữ. Anh nghe ba nói anh cả đã đi Hồng Kông, tối nay đúng lúc anh đang uống rượu gần đây, không muốn lái xe về, trên người vẫn còn đem theo chìa khóa chưa trả lại cho anh trai, liền không ngần ngại tới đây ngủ nhờ một đêm, không ngờ lại bị anh phát hiện ra bí mật động trời này.

Woh, anh cả lại giấu thiếp trong nhà nha!

“Xin lỗi, tôi không nghĩ đến trong nhà có người.” Anh lên tiếng trước nhận lỗi, sau đó tự giới thiệu: “Tôi là Phí Vũ Kiệt, là em trai của Phí Tị Ngần.”

Nghe anh ta nói như vậy, An Danh Lị lúc này mới giảm bớt căng thẳng và sợ hãi, chậm chậm thở ra. Phí Tị Ngần đã từng nói qua với cô về chuyện của Phí Vũ Kiệt, nói rằng anh ta là em trai kém anh 5 tuổi, là đứa con ruột duy nhất của bố mẹ anh hiện giờ, mà anh thì bởi vì bố mẹ đã cùng qua đời khi anh lên bảy tuổi vì tai nạn giao thông, nên mới được chú, thím nhận về nuôi, nhập hộ tịch. Còn nữa, ngôi nhà này của anh là do Phí Vũ Kiệt, hao phí rất nhiều chuyên gia để thiết kế nên.

“Xin chào, anh đến tìm Phí Tị Ngần sao? Thật ngại quá, anh ấy hôm nay vừa mới đi công tác ở Hồng Kông.” Cô lễ phép đáp lại.

“Tôi biết anh cả đã đi Hồng Kông, tôi không phải — đến tìm anh ấy, tôi chỉ là!” Phí Vũ Kiệt đột nhiên im lặng, đưa tay sờ sờ gáy, nếu ngôi nhà này đã có cục cưng vào ở, anh có nói gì cũng phải tránh hiểu nhầm một chút.

“Không có chuyện gì.” Anh lắc đầu chữa lại, vuốt chiếc chìa khóa trên tay: “Chiếc chìa khóa này có thể nhờ cô giúp tôi chuyển cho anh trai tôi được không?”

“Được.” Cô gật đầu.

Anh đặt chìa khóa trên chiếc tủ để đồ màu đen đóng kín, không nhìn được hiểu kỳ nhìn cô một cái. “Thật xin lỗi, hình như tôi vẫn chưa biết nên gọi cô như thế nào.”

“Tôi họ An, An Danh Lị.”

“An Danh Lị tiểu thư, rất vui được làm quen với cô. Còn có, thật xin lỗi, đã quấy rầy cô rồi. Tôi đi đây, tạm biệt.” Nói xong, anh xoay người rời đi, vội vã muốn nhanh chóng trở về nhà báo cho mẹ thông tin quan trọng mất thấy tai nghe này.

Trong nhà của anh cả lại giấu một người phụ nữ, ai mà ngờ được cơ chứ?

Ha ha ha, xem ra bọn họ yêu nhau sắp có chuyện vui để bàn rồi, mà mẹ cũng có thể được đền bù nguyện vọng chuẩn bị ôm cháu trai bấy lâu nay, quan trọng nhất là, anh có thể tạm thời thoát khỏi áp lực bị mẹ thúc giục, đúng là nhất cử sổ đắc [1], anh thật là giỏi nha.

6. Chương 6

Nhìn tên hiển thị cuộc gọi đến trên điện thoại, Phí Tị Ngần còn tưởng bản thân mình bị hoa mắt, bởi vì đây không phải lần đầu tiên trong giờ làm việc, anh nhận được cuộc điện thoại của bạn gái thân yêu gọi đến, điều này thật sự rất kỳ lạ nha! Khóe miệng khẽ nhếch lên, tâm tình trở nên tốt hơn, anh ấn vào phím nghe, đưa điện thoại gần bên tai.

“Alo, em yêu à.” Trong lòng vui vẻ khiến giọng nói của anh mang theo ý cười.

“Em nghe nói anh đến nơi rồi.”

“Đúng, vừa mới bước vào phòng làm việc thôi, không ngờ thông tin của em nhanh nhạy như vậy, gấp rút gọi điện đến, sao thế, nhớ anh thế cơ à?” Anh cố ý trêu chọc cô.

“Hiện tại không phải là lúc để nói đùa, làm sao bây giờ?”

Giọng nói lo lắng của An Danh Lệ khiến sắc mặt cứng lại, trầm giọng nói: “Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?”

“Sáng nay em nhận được điện thoại của mẹ anh, bà ấy nói muốn gặp em.”

“Mẹ anh?” Phí Tị Ngần ngây người, câu trả lời anh nghĩ thế nào cũng không ra. “Làm sao đây? Hiện giờ em nên làm thế nào?”

“Đợi một chút, đến bây giờ anh vẫn chưa hiểu rõ cuộc đã xảy ra chuyện gì, mẹ anh làm sao biết mà gọi điện cho em?” Ngờng một lát, “Anh xin thề, trước khi em đồng ý công khai mối quan hệ của chúng ta, ngoài Chữ Lực Ngự ra, anh không nói cho bất kì người nào biết chuyện chúng ta quen nhau.” Anh lên tiếng thanh minh, tránh để cô hiểu nhầm.

“Em biết. Em nghĩ là em trai của anh đã nói.”

“Em trai anh? Phí Vũ Kiệt?”

“Đúng, còn nữa, mẹ anh gọi điện đến nhà, không gọi vào máy di động của em. Sáng nay khi điện thoại reo lên, em tưởng là anh gọi lại, cho nên!”

“Đợi chút, đợi chút.” Phí Tị Ngần không nhịn được cắt ngang lời cô, bởi vì điều này thật sự rất kỳ lạ. “Em nói là Vũ Kiệt tên nhóc đó nói, nhưng anh hoàn toàn không nói với nó chuyện của em nha, nó làm sao biết em ở trong nhà anh?”

“Bởi vì tối hôm qua anh ấy có ghé qua nhà.”

“Cái gì? Nó đến làm gì?”

“Không biết.”

“Nó ở lại có lâu không?” “Thấy anh đi vắng, nói mấy câu, trả lại chìa khóa liền rời đi luôn.”

Xem như nó thức thời. “Nó đã nói những gì?”

“Nói cậu ấy không biết trong nhà có người, sau đó giới thiệu một chút cậu ta là ai, quan hệ với anh, muốn em giúp cậu ấy trả lại chìa khóa cho anh xong liền rời đi.”

“Nó không hỏi em là ai, làm sao lại ở đó ư?”

Thế nhưng lời vừa nói ra, không cần hỏi tên nhóc ấy cũng đoán được, bởi vì với tính cách của anh, vốn không phải là người tùy tiện sống chung cùng phụ nữ, cho nên tên nhóc đó nhất định lập tức chạy về nhà nói với mẹ anh có bạn gái rồi, còn ở lại trong nhà, sau đó mẹ liền vội vàng gọi điện thoại đến muốn nhận con dâu tương lai. Phí Tị Ngần bất đắc dĩ than nhẹ trong lòng.

“Không có. Bây giờ phải làm sao đây?” Bạn gái thân yêu của anh ở đâu đây bên kia lo lắng hỏi.

An Danh Lệ từ vấn đề của anh mà hỏi lại. Không muốn gặp mẹ anh? Cô trước giờ vốn dĩ chưa nghĩ tới vấn đề này, sao lại có thể có đáp án muốn hay không muốn? Quan hệ của bọn họ là bí mật không công khai mà, đơn thuần là thế giới giữa hai người, cho nên cô chưa từng nghĩ tới chuyện người nhà của anh, bởi vì một khi nghĩ đến người nhà, cô không thể tránh khỏi lại nghĩ về bản thân bên này, tất cả những con người đó có khả năng cản trở hay phá hoại những gì đang có giữa hai người họ. Cho nên con dao nhỏ trước giờ không nghĩ đến chúng, ép bản thân mình không được nghĩ đến.

Thế nhưng hiện giờ mẹ anh đột nhiên xuất hiện, nói muốn gặp cô, thực sự khiến cô không biết phải làm sao. Một khi đã gặp mặt, khó tránh khỏi sẽ hỏi về tình hình gia đình, trong nhà có mấy người, đến lúc đó cô

nên trả lời thế nào đây? Mà trả lời xong những câu hỏi tưởng chừng đơn giản mà phức tạp ấy thì nên giải quyết ra sao?

Cô sợ, lo lắng, nhưng không phải là do phải gặp mẹ anh, mà là những chuyện có thể xảy ra sau khi ra mắt.

Nếu như quan hệ giữa cô và Phí Tị Ngần bị công khai, sau đó truyền đến tai nhà họ An, vậy thì Phí gia còn có thể trải qua những ngày tháng bình yên không? Quan hệ giữa cô và Phí Tị Ngần còn có thể tiếp tục sao?

Cô không muốn mất anh nhanh như vậy, thật sự không muốn, cực kỳ không muốn.

“Anh biết rồi, chuyện này để anh nghĩ cách xem.” Cô trầm mặc một lúc lâu, khiến Phí Tị Ngần thông cảm lên tiếng, cũng khiến cô bỗng nhiên cảm thấy có lỗi.

“Em xin lỗi.” Cô thấp giọng nói.

“Không có gì phải nói xin lỗi cả, ngay từ đầu anh đã đồng ý với em, quyết định công khai là ở em. Em đã không muốn công khai, đương nhiên cũng không có lý do gì phải gặp bố mẹ anh đâu.” Anh càng quan tâm, lượng thứ cho sự ích kỷ của cô, càng khiến cô cảm thấy có lỗi với anh.

“Em xin lỗi.” Cô không nhận được nhắc lại lần nữa.

“Đừng nói xin lỗi nữa. Nói cho anh biết, hai ngày nay em có nhớ anh không?”

“Dạ.”

“Thật không?”

“Tôi qua em lên giường từ rất sớm, nhưng mãi đến hai giờ vẫn không ngủ được, bởi vì không có anh ở bên cạnh em.” Cô khẽ giọng bày tỏ.

“Ôi!” Trong điện thoại truyền đến tiếng thở dài có chút căng thẳng của anh. “Em yêu, hiện giờ anh rất muốn hôn em.”

“Em cũng thế.”

“Chà, mau nói cho anh biết em đang ở đâu? Anh lập tức qua đó.”

Giọng nói diễn kịch vui vẻ của anh khiến cô buồn cười. “Đừng loạn nữa.” Cô nhẹ nhàng trách mắng. “Vừa trở về anh nhất định có nhiều việc cần giải quyết, em không quấy rầy anh làm việc nữa.”

“Đợi một chút, em yêu.” Phí Tị Ngần vội vàng gọi cô lại. “Còn chuyện gì nữa?” “I Love You”

Trái tim trong cơ thể cô đập mãnh liệt, cảm giác tựa như muốn lao ra khỏi lồng ngực.

An Danh Lị bất giác đưa tay nén lại ngực, đề phòng trái tim thật sự nhảy ra khỏi cơ thể cô.

I Love You?! Anh thật sự nói với cô câu ấy ư? Âm thanh nhẹ đến thế, nhẹ tựa gió xuân lướt nhẹ qua khuôn mặt, nhưng lại in dấu thật sâu trong trái tim cô.

Tim đập thật nhanh. Một loại cảm xúc vừa hưng phấn vui sướng lại vừa bối rối không biết phải làm sao. Sao anh có thể đột nhiên nói với cô những lời ấy nhỉ? Mà cô, có phải cũng nên nói gì đó đáp lại anh không?

“Em không cần nói gì cả, anh chỉ đơn thuần muốn nói cho em biết tình cảm của anh lúc này mà thôi.” Phí Tị Ngần một lần nữa lên tiếng, dịu dàng nói với cô. “Em cứ bận đi, chuyện của mẹ anh anh sẽ sắp xếp, tối nay gặp ở nhà. Bye!”

“Bye.” Cô dịu dàng nói, thanh âm tràn đầy yêu thương.

Sau khi ngắt điện thoại của người yêu dấu, Phí Tị Ngần nhân lúc rảnh rỗi trước khi vào cuộc họp, liền gọi điện về nhà ba mẹ. Người nhận điện thoại vừa vặn là mẹ.

“Mẹ, gần đây khỏe không?” Anh hỏi.

“Không khỏe. Con trai bất hiếu, biết rõ ba mẹ lo lắng chuyện hôn nhân đại sự của anh, kết quả anh lại len lén có người yêu, mà không cho ba mẹ biết.” Diệp Hương Đình không vừa lòng nói.

“Vũ Kiệt tên tiểu tử ấy hỏng đến thế rồi sao? Con sẽ giáo huấn nó.” Anh nghiêm túc cam đoan.

“Mẹ nói chính là anh đó! Anh là đứa con bất hiếu!” Bà lớn tiếng nói.

Phí Tị Ngần không nhịn được bật cười thành tiếng.

“Anh vẫn còn cười được? Chuyện gì đã xảy ra, anh có bạn gái tại sao không nói? Hại mẹ đi khắp nơi giúp anh tìm đối tượng, vất vả đến vậy giúp anh sắp xếp coi mắt.” Diệp Hương Đình than phiền.

“Con đã nói với mẹ không cần thay con lo nghĩ mà.”

“Sao lại không lo nghĩ? Những người cùng tuổi với anh, bất kể là nam hay nữ đều đã kết hôn sinh con cả rồi, chỉ có một mình anh ở bên kia lúc ẩn lúc hiện, muốn mẹ không lo nghĩ thế nào đây?”

“Con nào có lúc ẩn lúc hiện?” Anh kháng nghị đáp. “Lúc thì chạy qua Mỹ, lúc thì chạy đến Hồng Kông, thoáng cái lại chạy qua Nhật Bản, gì mà không có lúc ẩn lúc hiện?”

“Đó là tại công việc, mẹ.” Phí Tị Ngần dờ khóc dờ cười bất đắc dĩ nói: “Huống hồ Đài Loan là một hòn đảo, cho dù muốn đi Mỹ hay là Hồng Kông, Nhật Bản cũng đều không thể “chạy” qua lại được.”

“Đừng có bắt lỗi lời mẹ nói.”

“Vâng.” Anh ngoan ngoãn đáp.

“Anh tự mình gọi điện về là hay nhất, tối nay đưa bạn gái anh về nhà ăn cơm. Lúc đầu mẹ định ra ngoài ăn, hiện giờ có anh đi cùng, về nhà hẳn là sẽ không để con bé cảm thấy bất an hoặc sợ hãi chứ nhỉ?”

“Mẹ, có thể cho tụi con thêm ít thời gian được không?” Anh thỉnh cầu nói.

“Lúc nào? Tối nay anh lại làm việc khá muộn sao?” Cũng phải, vừa mới đi công tác về, nhất định có nhiều việc cần bận rộn. “Nếu như 7 giờ bắt đầu ăn còn quá sớm, vậy đổi sáng 8 giờ cũng được.”

“Ý con không phải là lúc ăn cơm tối nay.”

“Không phải lúc ăn cơm, vậy thì là lúc nào?” Diệp Hương Đình nghi hoặc hỏi.

“Khi đưa Danh Lị giới thiệu cho ba mẹ biết. Mẹ, có thể cho con thêm một, hai tháng được không?”

“Một, hai tháng? Tại sao? Các con không phải đã sống cùng nhau rồi sao? Anh, đứa nhóc này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, lẽ nào anh không nghiêm túc với người ta, không muốn chịu trách nhiệm sao?”

“Hoàn toàn ngược lại, chính là vì rất nghiêm túc, không muốn đánh mất cô ấy, cho nên mới phải cẩn thận từng chút yêu thương che chở cô ấy.”

“Là ý gì? Lẽ nào anh sợ ba mẹ sẽ ăn con bé không thành sao?”

Phí Tị Ngần sững sốt, cười to thành tiếng. “Mẹ, mẹ thật thích nói đùa mà.”

“Phí Tị Ngần, nếu anh không nghiêm chỉnh một chút, mẹ sẽ tức giận đấy.” Diệp Hương Đình cảnh cáo nói.

“Mẹ, con vẫn luôn rất nghiêm túc nha, là lời mẹ nói rất buồn cười. Ăn cô ấy? Ha ha...” Anh không nhịn được lại bật cười.

“Nếu như các anh chị không về, tối nay mẹ sẽ đến nhà mấy đứa.” Bà trực tiếp châm ngòi, khiến anh có chút không kịp trở tay, tiếng cười ngừng lại im bật.

“Mẹ, mẹ thật sự hy vọng con không lấy được vợ sao?”

“Về điểm này, mẹ một chút cũng không lo lắng, chỉ cần anh bằng lòng cưới vợ, mẹ tin có nhiều cô gái muốn gả cho anh.”

“Nhưng con không muốn lấy những cô gái đó chút nào, người con muốn cưới chỉ có một, chính là người đang hẹn hò với con.”

“Anh muốn cưới, lại không bằng lòng dẫn người ta về nhà giới thiệu cho mẹ biết?”

“Không phải là không bằng lòng, mà là hiện giờ vẫn chưa phải là lúc.”

“Bây giờ vẫn chưa là lúc, vậy khi nào mới là lúc?”

“Đợi khi cô ấy chuẩn bị thật tốt.”

“Mẹ với ba của anh khủng bố như vậy sao? Con bé cần chuẩn bị cái gì?”

Đối diện với từng đợt từng đợt chất vắn hùng hổ của mẹ, Phí Tị Ngần sắp không chống đỡ được rồi. Anh trầm mặc một lúc, bất đắc dĩ thở dài một hơi, quyết định thỏa hiệp một chút.

“Mẹ, tối nay con sẽ về, như thế có được không?”

“Có thể.” Bà lập tức trả lời, “Bảy giờ hay là tám giờ thì tiện?”

“7 giờ có thể.” Anh muốn đi sớm về sớm, không muốn để Danh Lị một mình trong nhà đợi anh quá lâu.

Không sai, ban nãy anh vừa nói là “Anh sẽ về”, nhưng không nói sẽ đưa Danh Lị cùng về, như vậy hẳn là không xem như lừa dối chứ? Anh nghĩ thầm trong lòng. Nhận được sự đồng ý về nhà của con trai, Diệp Hương Đình cuối cùng cũng cảm thấy hài lòng ngắt điện thoại, còn Phí Tị Ngần hy vọng tối nay khi mẹ nhìn thấy chỉ có một mình anh trở về, sẽ không giận đến mức không thèm đến xia đến anh. Về phần cần phải nói thế nào để thuyết phục mẹ tạm thời không nên quấy rầy con dâu tương lai của bà, có lẽ chỉ có thành thật mà trả lời, đó mới là cách giải quyết tốt nhất.

Anh nghĩ, ba mẹ hẳn là có thể hiểu được cách anh làm là đúng.

Anh tin bọn họ nhất định có thể.

“Mẹ không thể chấp nhận.”

Phản ứng của mẹ hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của Phí Tị Ngần, anh kinh ngạc tròn tròn hai mắt, một câu cũng không nói nên lời.

Không thể chấp nhận? Không thể là kiểu phản ứng đó nha!

Trái tim mẹ trước giờ luôn mềm yếu hơn bất cứ ai, tuy rằng có lúc vì ba quá dung túng yêu thương mẹ, mà tỏ ra hơi độc tài, như thế bà hoàng trong nhà, nhưng mà tất cả xuất phát đều là tốt cho con, cho chồng, ba người đàn ông bọn họ cũng không có lời nào để nói, chỉ có thể ngoan ngoãn tiếp nhận ý chỉ mà làm theo. Anh đã rất rõ ràng bày tỏ anh yêu Danh Lị, cũng đã nói ra tình cảnh khiến người khác thương tiếc của Danh Lị, hơn nữa còn có nguyên nhân hậu quả cô ấy sở dĩ vẫn chưa thể đến đây thăm hỏi ba mẹ, còn lo lắng giải thích tất cả rồi. Anh tưởng rằng sau khi mẹ nghe xong sẽ thấy thương cô, sẽ hận không thể lập tức đặt cô dưới đôi cánh bảo hộ, kết quả là như thế này, tại sao mẹ lại nói không thể chấp nhận được cơ chứ?

“Tại sao?” Phí Tị Ngần buột miệng hỏi: “Con có cái gì nói chưa đủ rõ ràng, mẹ, mẹ cứ nói ra, con sẽ giải thích lại lần nữa.”

“Không cần nữa, mẹ đều nghe rất rõ ràng rồi.”

“Vậy tại sao mẹ nói mẹ không thể chấp nhận?”

“Anh không cảm thấy loại bố mẹ như thế, con gái của họ cũng không thể có chỗ nào tốt đẹp cả đúng không?”

“Bà nó...” Phí Vân thử lên tiếng muốn cắt ngang ý kiến có phần phiến diện của vợ, nhưng hoàn toàn vô dụng, bà vẫn tiếp tục nói.

“Cha nào con nấy. Mẹ thật lòng nói rồi, lí do mẹ không có cách nào chấp nhận được không phải là con bé không tốt, mà là không có cách nào chấp nhận con bé trở thành con dâu của mẹ.” Không ngờ bà lại có kết luận như vậy, Phí Vân cùng Phí Tị Ngần hai cha con họ không hẹn mà gặp, khó tin kinh động kêu lên!

“Bà nó!”

“Mẹ!”

Phí Tị Ngần kích động đến nỗi không thể ngăn nổi bản thân. “Mẹ, sao mẹ có thể nói như vậy? Danh Lị vốn không phải như mẹ nghĩ, cô ấy và những người nhà họ An ấy căn bản không có một điểm giống nhau, ban nãy con nói nhiều như vậy về chuyện của cô ấy, lẽ nào mẹ vẫn chưa nghe sao?”

“Bà nó, theo như tôi nghe được, tôi cảm thấy cô gái đó tựa hồ là một đứa không tồi.” Phí Vân cũng thay con trai phụ họa, sao biết!

“Biết người biết mặt mà không biết lòng.”

“Mẹ!” Phí Tị Ngần nhìn mẹ, bỗng nhiên có loại cảm giác không hề quen biết người trước mắt. “Mẹ rốt cuộc bị làm sao vậy? Mẹ thật sự là người mẹ mà con tôn kính đó chứ?”

“Tị Ngần!” Phí Vân trầm giọng kêu lên, không được để anh vô lễ với mẹ mình.

“Con chỉ hy vọng mẹ có thể cho con một lý do, tại sao ngay cả gặp mẹ cũng chưa từng gặp qua Danh Lị, lại nảy sinh tư tưởng bài xích cô ấy?” Phí Tị Ngần nhìn đăm đăm người mẹ đã nuôi dưỡng anh trưởng thành, cho đến nay còn yêu thương anh hơn cả con đẻ.

“Hãy nghĩ lại lời mẹ vừa nói, lúc đầu khi gia đình họ lừa gạt bạn học của con, cô ta cũng tham gia trong đó.”

“Đó là bởi vì bất đắc dĩ, cô ấy tưởng ba mình bị bệnh.”

“Sao con biết đó không phải là lời nói dối?”

“Lúc ấy con cũng ở đó, tận mắt thấy cô ấy đã bị chấn động.”

“Có lẽ cô ta rất biết diễn kịch.”

“Mẹ!” Phí Tị Ngần sắp phát điên rồi. “Mẹ rốt cuộc làm sao vậy, vì cái gì?”

“Tị Ngần, con hãy về nhà trước, để ba và mẹ thảo luận một chút.” Phí Vân cắt ngang lời con trai.

Diệp Hương Đình không nói hai lời, đứng dậy đi thẳng về phòng.

“Ba, mẹ hôm nay rốt cuộc có chuyện gì vậy?” Đưa mắt nhìn theo mẹ đi khỏi, Phí Tị Ngần lộ vẻ mặt đau nhức mà không tìm được thuốc để uống, nhìn về phía ba.

“Ba cũng không biết, nhưng mà ba sẽ giúp con tìm ra câu trả lời, cho nên con hãy về trước đi.” Phí Vân lắc đầu đáp. “Ba, ba sẽ giống như mẹ, sẽ phản đối việc con lấy Danh Lị sao?”

“Nếu như con bé có thể mang lại hạnh phúc, niềm vui cho con trai của ba, tại sao ba lại phản đối chứ?”

Phí Tị Ngần cảm thấy rất xúc động. “Con cảm ơn, ba.”

Phí Vân đưa tay vỗ vỗ vai anh, sau đó cũng đứng lên. “Về đi, lái xe cẩn thận một chút. Mẹ con bên này giao cho ba, đừng nghĩ nhiều quá.”

Phí Tị Ngần đành phải bất đắc dĩ gật đầu rời đi.

Kết quả hôm nay về nhà thật sự hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của anh, dù thế nào anh cũng không thể ngờ phản ứng của mẹ lại là phản đối, đây rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra chứ?

Không, hiện tại không phải là lúc buồn phiền về vấn đề này, bởi vì ba đã nói việc của mẹ bên đó giao cho ông, muốn anh đừng nghĩ quá nhiều.

Hiện giờ chuyện anh nên phiền não đó là, anh phải nói thế nào với Danh Lị về kết quả tối nay đây? Trước đó anh đã nhiều lần cam đoan với cô muốn cô tin anh, tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, ba mẹ anh đều là những người rất tốt, nhất là mẹ của anh...

Ôi, thế này thì giống như anh tự vả vào miệng mình rồi. Trên đường lái xe về nhà, Phí Tị Ngần đều nghĩ tính toán một lúc cần phải ăn nói với Danh Lị về kết quả chuyện này như thế nào. Hay là tránh vấn đề này trước đã, nói với cô ấy câu nói sau cùng ba đã nói với anh là được rồi, nếu không với tâm tư hay dao động của cô ấy, sau khi biết phản ứng của mẹ anh, có trời mới biết cô ấy sẽ lại nghĩ ngợi lung tung những gì, thậm chí còn làm những chuyện ngu xuẩn ngốc nghếch gì nữa, ví như rời xa anh.

Không được, không được, gần đây anh nhất định phải coi chặt cô ấy một chút mới được. Nếu không, phải nhanh chóng nghĩ cách biến cô ấy thành danh chính ngôn thuận, để cô ấy muốn chạy cũng không chạy được.

Suy nghĩ luẩn quẩn một hồi, ánh mắt chuyển qua cửa hàng tiện lợi ở phía trước không xa, anh dừng xe bên đường, xuống xe bước vào. Anh mua một hộp bao cao su, còn mua một hộp kim chỉ, sau đó trở lại xe, lắp tức mỡ hộp bao cao su, lại cầm lấy một cây kim trong hộp kim chỉ, đâm thủng từng chiếc bao cao su.

Anh nghĩ, Danh Lị chắc sẽ không nghĩ tới việc giúp anh sinh con sớm hơn vài năm chứ? Nếu như không cẩn thận mang thai ngoài ý muốn! Tuy rằng cái không cẩn thận này là do anh sắp đặt.

Thực ra theo kế hoạch của anh, anh vốn hy vọng sau khi hai người kết hôn, có thể hưởng thụ cuộc sống hai người thong dong trong một năm đã, sau đó mới nghĩ đến chuyện sinh con, ai mà biết sự việc lại trở thành thế này? Vật cản giữa hai người bọn họ, lại không phải là đám người nhà họ An, mà là người mẹ hòa nhã dễ gần của anh. Ôi, thật sự là kế hoạch biến hóa không kịp. Thế nhưng tục ngữ nói rất đúng, bình đến tướng chặn, nước đến đất che. Chỉ cần sau khi Danh Lị có con với anh, anh không sợ mẹ còn có thể nói gì mà không thể chấp nhận nữa. Tuy rằng như vậy có chút bở ỉ, nhưng anh cũng không biết phải làm sao nha, suy cho cùng hai người họ cũng chính là những người phụ nữ mà anh yêu thương.

Cứ làm như vậy đi, đợi đến lúc về nhà sẽ nỗ lực sinh con nào, mục tiêu là mười tháng sau, sẽ lên chức ba.

Nghĩ đến một cô nhóc lớn lên giống Danh Lị tràn ngập nụ cười ngọt ngào, phát âm không chuẩn mở miệng gọi anh “ba ba”, Phí Tị Ngần cả người nhất thời chảy qua một dòng cảm xúc vui sướng không tả xiết.

Thực ra có con sớm một chút cũng không tệ, đúng chứ?

Tâm tình đột nhiên trở nên tốt hơn. Sau khi rời khỏi nhà ba mẹ trước đó, tâm tình trầm mặc theo anh suốt chặng đường trong nháy mắt đã không cánh mà bay, khiến anh khẽ nhếch khóe miệng mang theo sự chờ mong trong lòng khi trở về.

Cửa lớn mở ra, người yêu dấu chờ đợi trong phòng lập tức khấn trương ra nghênh đón hỏi kết quả.

“Thế nào? Ba mẹ anh có tức giận không?”

“Ba anh nói...” Lời nói khiến người ta hứng thú của Phí Tị Ngần nói được một nửa liền dừng lại.

“Nói cái gì?” Cô cuống cuống hỏi.

“Nếu con bé có thể mang lại hạnh phúc, niềm vui cho con trai của ba, tại sao ba phải phản đối?” Anh mỉm cười, một chữ cũng không để sót lời đã nói ra của ba.

“Đây là ý gì?” An Danh Lị chớp chớp mắt, không chắc chắn hỏi.

“Ý chính là, nếu em có thể mang lại hạnh phúc, vui vẻ cho anh, bọn họ tại sao phải có ý kiến gì khác chứ? Suy cho cùng tình cảm là của chúng mình, cuộc sống tương lai cũng là của chúng mình. Không phải sao?” Anh đưa tay vòng qua kéo cô vào trong lòng, cúi đầu khẽ tựa lên trán cô nói, nói xong thuận thế hôn cô một cái, lại một cái, thời gian tạm ngừng càng lúc càng kéo dài.

“Đợi một chút, em vẫn còn chưa nói xong.” Cô giãy giụa đẩy anh ra.

“Nói thì lúc nào cũng có thể nói mà, nhưng anh thì không thể đợi được.”

Anh ép cô vào giữa hai chân mình, để cơ thể hai người dán chặt vào nhau.

Vật kích thích cứng rắn của anh khiến cô lão đảo hít một hơi, khuôn mặt bất giác ửng hồng, bắt đầu nói lắp ba lắp bắp. “Anh, anh sao lại... anh rốt cuộc đang, đang muốn gì?”

“Muốn em.” Anh khẽ giọng nói thẳng, hôn lên tai cô.

Hơi thở của anh không ngừng phả trên cổ của cô, mang lại cho cô một xúc cảm tê dại, khi anh trực tiếp hôn lên vai lên cổ cô, mút lấy chỗ giao nhau mẫn cảm nhất, ngón chân của cô không nhịn được cuộn cong lên. “Đợi một chút.” An Danh Lị cố gắng kiềm chế bản thân, hít vào nói, đưa tay muốn ngăn cản anh, đôi tay lại bị anh bắt được, trói quặt ra phía sau.

“Anh không muốn chờ.” Anh khàn khàn cự tuyệt, những nụ hôn không ngừng liếm nhẹ từ sườn vai cô lên cổ, mút đến xương quai xanh, đến chiếc cằm của cô, trượt dài kéo xuống phía trên ngực cô, đến khi quần áo trên người cô cản trở lộ trình của anh, anh mới ngừng lại một chút.

Cô gắng gượng khôi phục hô hấp bình thường trong một giây, bởi vì giây sau đó, anh đột nhiên lại vén vạt áo ngủ kiểu tây của cô lên, rồi thoáng một cái cởi bỏ bộ đồ ngủ của cô xuống, để toàn thân chỉ vén vén sót lại chiếc quần lót.

Cô căn bản không có thời gian kháng nghị hay xấu hổ, anh một tay ôm lấy cô, đem cô đặt nằm ngửa trên ghế xô-pha, quần lót lập tức bị anh kéo xuống, đôi chân bị anh tách ra. Cô thấy anh quỳ gối giữa hai chân mình, kéo chiếc quần giải phóng vật kích thích của anh, hình ảnh đó khiến cô hô hấp dồn dập, cả người rung động không thôi.

“Bao cao su ở trong phòng.” Cô đột nhiên nhớ ra chuyện này, lên tiếng nhắc nhở anh, âm thanh khàn khàn đến nỗi ngay cả bản thân thiếu chút nữa không nhận ra.

Phí Tị Ngần ánh mắt nóng rực nhìn cô nhếch miệng mỉm cười, từ trong túi quần móc ra một cái bao cao su. “Vừa mới mua trên đường.” Cô hờn dỗi liếc anh, không nhịn được khẽ cười thành tiếng, lập tức lại hít vào rồi hô lên, bởi vì trong lúc cô khẽ mỉm cười, anh đã nhanh chóng mang bao cao su vào, uốn người một cái rồi tiến vào trong cơ thể cô.

Cô đưa tay gắt gao ôm chặt lấy cô anh, cảm nhận được anh đang đụng chạm trong cơ thể cô. Hóa ra tiểu biệt thăng tân hôn [1], câu nói này quả nhiên là có thật nha...

7. Chương 7

Sáng sớm vừa bước vào văn phòng, việc Phí Tị Ngần làm đầu tiên đó chính là gọi điện về nhà hỏi thăm chuyển biến sau tối hôm qua. “Ba, kết quả thế nào rồi?” “Hết cách.” Phí Vân ở đầu dây bên kia thở dài nói.

“Là ý gì ạ?” Anh hoảng hốt hỏi.

“Mẹ của con ngoài việc kiên quyết phản đối ra, cái gì cũng không chịu nói.”

“Tại sao lại như vậy? Mẹ, bà ấy bình thường không như thế này.” Phí Vân khó có thể tin.

“Ba biết, nhưng bà ấy không chịu nói rõ nguyên nhân, ba cũng không biết mấu chốt nằm ở đâu.” Trong thanh âm của Phí Vân cũng tràn ngập sự bất đắc dĩ.

Phí Tị Ngần nhíu chặt lông mày, trong đầu đầy những ưu tư hỗn độn khó xử. Mẹ ruột cuộc đã có chuyện gì xảy ra? Lại không chịu nói rõ nguyên nhân, nếu như bà ấy thật sự kiên quyết phản đối từ đầu đến cuối như thế, vậy anh nên làm thế nào đây? Muốn anh bỏ rơi Danh Lị sao? Hay là muốn Danh Lị từ một người không được chào đón trong gia đình này, chuyển sang một người không được chào đón trong gia đình khác? Không! Anh không thể để loại chuyện này xảy ra, tuyệt đối không được.

“Ba, bây giờ con sẽ về nhà một chuyến, ba đừng để mẹ ra ngoài.” Anh nhanh chóng quyết định nói.

“Con muốn về nhà làm gì? Mẹ con ngay cả ba còn không chịu nói, thì sẽ nói cho con biết cái gì?”

“Nhưng mà!”

“Đừng sốt ruột như vậy, cho ba và mẹ con một ít thời gian, biết đâu sau vài ngày bà ấy bình tĩnh lại, sẽ bằng lòng nói cho ba nguyên nhân thật sự.” Phí Vân an ủi con trai.

“Con lo rằng trước khi mẹ bình tĩnh lại, sẽ chạy đi tìm Danh Lị.” Anh lo lắng nói, anh rất lo Danh Lị vô tội chịu tổn thương, sợ rằng người có trái tim mềm yếu thiện lương như cô ấy dễ không đặt anh vào tình huống khó xử giữa mẹ và cô, mà lựa chọn rời xa anh.

“Mẹ con không phải là người làm những chuyện như vậy.”

“Thế nhưng hôm qua con cũng không tin mẹ lại nói ra những lời đó.” Phí Tị Ngần nhanh chóng đáp lại, thanh âm trầm xuống, giọng nói trở nên nghiêm túc nặng nề. “Ba, mẹ không biết vì lý do gì lại trở nên khác với mọi khi, con không thể mạo hiểm.”

“Con thật sự rất thích vị tiểu thư kia, có đúng không?” Phí Vân hơi ngừng lại một lát, muốn xác định hỏi.

“Không phải thích, là yêu. Ba, con yêu cô ấy.” Phí Tị Ngần không chút do dự, dứt khoát trả lời nghiêm túc.

Đầu dây bên kia điện thoại trầm mặc một lúc.

“Ba biết rồi, trước khi việc này được giải quyết, ba sẽ chịu trách nhiệm giúp con coi chừng mẹ con.”

“Ba, cảm ơn ba.” Phí Tị Ngần thở dài một hơi, có sự bảo đảm của ba, ít nhất anh có thể không cần phải thấp thỏm lo sợ mẹ sẽ nhân lúc anh không có ở bên cạnh Danh Lệ mà liều lĩnh đến tìm cô ấy.

“Cảm ơn thì không cần, ba chỉ hy vọng con có thể được hạnh phúc.”

“Không thành vấn đề.” Anh tràn đầy tự tin nhanh chóng trả lời.

“Sao trả lời sảng khoái vậy? Ba tưởng rằng vị tiểu thư kia hiện tại vẫn còn chưa bằng lòng công khai mối quan hệ của các con, con thật sự có nắm chắc con bé để cuối cùng gả cho con không đó?” Có lẽ là nghe ra đứa con thả lỏng xuống, Phí Vân bắt đầu trêu chọc anh.

“Cái này ba cứ yên tâm đi, chính là hổ phụ vô khuyển tử [1] không phải sao? Con trai ba sẽ không kém đến mức ngay cả vợ cũng không theo đuổi được.” Anh ung dung nói.

“Con có cưới được vợ hay không ba mặc kệ, ba chỉ cần con không nên vì nói chuyện yêu đương mà không quan tâm đến công việc, đem giang sơn ba vất vả gây dựng nên thành trò chơi xong là được rồi.” Phí Vân hừ một tiếng nói.

“Tuân chỉ. Con đi làm việc đây.” Ngừng một lát, Phí Tị Ngần thu lại giọng nói vui đùa, nghiêm túc cảm tạ một lần nữa: “Ba, con cảm ơn ba.”

“Đừng khách sáo, con trai.” Phí Vân khẽ giọng nói, ngắt điện thoại.

“Bà xã, bà muốn đi đâu vậy?”

“Ra ngoài một chút.”

“Tôi đi cùng bà.”

“Không cần.”

“Nhưng mà tôi muốn đi cùng bà.”

Bất chấp bộ mặt lạnh lùng cự tuyệt phớt lờ người ta nghìn dặm của vợ, Phí Vân vẫn cứ đi theo bên cạnh bà, theo bà đi ra cửa.

Liên tục một tuần, bởi vì ông hề tìm được cơ hội liên tục dụng triệt để thay con trai và bạn gái của nó noi chuyện, khiến cho bà xã đại nhân đến hiện giờ vẫn không nhìn ông với sắc mặt hòa nhã, chỉ thiếu mỗi không cãi lộn với ông mà thôi, nghĩ một chút ông cũng rất bất đắc dĩ, người luôn yêu vợ, thương vợ, cưng chiều vợ như ông, bình thường trêu đùa vợ vui vẻ còn không kịp, lần này lại vì thằng con trai mà khiến vợ tức đến nỗi không thèm để ý đến ông, ông việc gì phải tự làm khổ mình chẳng? Nhưng ông lại không thể để đứa con trai mất đi tình yêu, rồi sau đó hủy hoại quan hệ giữa mẹ con bọn họ, khiến vợ sau này sẽ hối hận không kịp.

Ôi, nghĩ một chút, người đàn ông yêu vợ, thương vợ, cưng chiều vợ vẫn thật là khó nha!

“Muốn ngồi xe taxi sao? Tôi còn tưởng bà chỉ là ra ngoài một chút, không thì ban nãy tôi đã lái xe chở bà rồi.” Thấy bà đưa tay vẫy xe, ông dịu dàng lên tiếng để lấy lòng, nhưng lại chỉ nhận được cái liếc nhìn lạnh lùng.

Ôi ôi ôi, cũng may mấy năm gần đây để pha trò cho vợ vui vẻ, ông đã sớm luyện được một thân công phu mặt dày kim cương bất hoại [2] rồi.

Nhếch miệng mỉm cười, xe taxi dừng lại, ông xông lên trước giúp vợ mình mở cửa xe, sau đó để bà xã đại nhân ngồi vào trong xe xong, bản thân cũng chui vào, ngồi kế bên dính chặt vào bà.

“Chúng ta phải đi đâu?” Ông nhẹ nhàng hỏi.

“Đường Đại Nghiệp Bắc Đầu [3], viện điều dưỡng Từ Tâm.” Diệp Hương Đình không để ý đến ông, trực tiếp nói với người lái xe ở phía trước.

Hóa ra là muốn đến nơi đó thăm người bạn mất trí của bà, chỉ là bà ấy tháng trước không phải mới đến thăm rồi sao? Thế nào mà chưa đến một tháng lại muốn đi nữa? Có phải là muốn nói ra hết những khổ tâm thầm kín, kể ra việc chồng và con trai liên hợp lại ức hiếp bà ấy? Ôi, rất có khả năng đó. Dọc đường đi, Diệp Hương Đình từ đầu đến cuối nhìn phong cảnh bên ngoài cửa sổ, ngay cả ông cũng không thèm liếc mắt lấy một cái khiến Phí Vân buồn thiu, đành phải nói chuyện phiếm với tài xế, tự mình mua vui.

Cuối cùng đã đến viện điều dưỡng Từ Tâm, bọn họ thanh toán tiền rồi xuống xe, vợ ông liền tự mình đi thẳng, ngay cả ông cũng không thèm quan tâm. Ôi!

Đi vào phòng bệnh, người bạn tên Giảo Tâm đó của vợ mình, giống như lúc trước ông đã từng nhìn thấy, yên tĩnh ngồi trên giường, ngẩng ngẩng nhìn ra bên ngoài cửa sổ.

“Giảo Tâm.” Diệp Hương Đình dịu dàng lên tiếng.

Giảo Tâm quay đầu nhìn bọn họ, năm tháng lưu lại vết tích rõ rệt trên gương mặt và mái tóc của bà ta, so với người bạn cùng tuổi của bà – Diệp Hương Đình còn kém xa, người không hiểu rõ có thể sẽ tưởng rằng Giảo Tâm là cô dì hay bậc tiền bối của bà ấy.

“Hương Đình.” Giảo Tâm nhướn miệng cười.

“Đúng, là mình. Cậu thật giỏi, nhận ra mình rồi.” Diệp Hương Đình vui vẻ cầm tay bà ấy, bởi vì Giảo Tâm rất hiếm khi chủ động nhận ra người khác, cho dù nhắc nhở bà, bà ta cũng phải nghĩ một lúc lâu mới miễn cưỡng nhớ ra người đó, còn chưa nói đến tên của đối phương, cũng khó trách bà ấy lại vui đến như vậy.

“Mình rất vui. Nào, xem hôm nay mình mang cho cậu thứ gì để ăn nào, là bánh mì dưa mà cậu thích ăn nhất.” Diệp Hương Đình lấy bánh mì từ trong túi xách tay, mở ra rồi đặt trên tay của bà ta, muốn bà ấy cầm lên ăn.

“Hương Đình, mình nói cậu nghe, mình có một đứa con gái, mắt rất là to, da thật là trắng, đôi tay nhỏ thật nhỏ, bàn chân cũng vậy. Bác sĩ y tá đều nói con bé lớn lên sẽ rất đáng yêu, rất giống mình đấy.” Giảo Tâm lại cầm bánh mì ném đi, nắm chặt tay bà nói.

Nụ cười trên mặt Diệp Hương Đình lập tức biến mất.

Lại nữa rồi, đã hai mươi mấy năm, Giảo Tâm chỉ cần tâm tình tốt hơn, liền nắm chặt lấy tay người khác nói chuyện cô ấy có một đứa con gái. Bà đã từng hỏi qua người chị gái Giảo Huệ hồi xưa đã mang Giảo Tâm đến nơi này, người chị gái ấy nói đứa con đó đã chết sớm rồi, cho nên Giảo Tâm mới trở thành như bây giờ.

Mà cái tên đàn ông khốn kiếp đã qua lại với Giảo Tâm, làm cho cô ấy mang thai, rồi lại vứt bỏ cô ấy không phải ai khác, chính là An Thắng Hùng. Chính hắn đã hủy hoại cả cuộc đời của Giảo Tâm, hại Giảo Tâm biến thành bộ dạng hiện tại.

Cho nên, bà tuyệt đối sẽ không tha thứ cho hắn, càng không chấp nhận đứa con gái của tên khốn ấy gả cho con trai bà, tuyệt đối sẽ không.

Không hề bất ngờ, Giảo Tâm mỗi lần nhắc đến chuyện của đứa trẻ đến mãi sau này, cứ đi tìm đứa trẻ ở khắp nơi, sau đó vì tìm không thấy mà tâm tình không khống chế được vừa khóc vừa gọi, khiến phía bệnh viện không thể không tiêm cho bà ấy liều thuốc trấn tĩnh, để bà đi vào giấc ngủ, mà hai vợ chồng bọn họ cũng chỉ có thể rời đi. Tuy tình huống này không phải lần đầu tiên xảy ra, nhưng Diệp Hương Đình mỗi lần chạm tới loại tình huống đó, vẫn đau khổ lệ rơi đầy mặt.

Phí Vân không biết nên nói gì để an ủi người vợ đang đau lòng thương tâm, bởi vì những điều cần nói ông cũng đã nói rồi, cho nên ông chỉ có thể đưa cánh tay ra, ôm bà trong khuỷu tay, để bà dựa vào mà khóc.

Bọn họ ngồi trong chiếc xe taxi vừa có khách xuống, sau khi nói với người tài xế địa chỉ của bọn họ, Diệp Hương Đình đột nhiên lên tiếng –

“Đó chính là nguyên nhân.” Bà nói với giọng khàn khàn nhỏ xịu.

“Nguyên nhân gì.” Ông quay đầu nhìn bà, nhất thời hỏi không phản ứng được gì.

“Nguyên nhân tôi không có cách nào chấp nhận bạn gái của Tị Ngần.”

“Tôi vẫn không hiểu nguyên nhân bà nói là gì?” Phí Vân trên mặt mờ mịt nghi hoặc khó hiểu.

“Cái tên bội tình bạc nghĩa với Giảo Tâm, hại cô ấy thành cái bộ dạng này, chính là An Thắng Hùng.”

Ông nghe vậy không nén nổi trợn tròn hai mắt, vừa kinh hãi vừa khó tin không thốt nên lời. Chẳng qua là đáp án ông vẫn luôn tìm kiếm cuối cùng cũng tìm ra rồi, nhưng mà, vấn đề như thế rốt cuộc nên giải quyết ra sao đây, con trai?

Phí Tị Ngần cảm thấy khí tràng [4] gần đây của mình dường như không tốt lắm, bằng không sao lại có nhiều chuyện xảy ra như vậy chứ?

Đầu tiên là khách hàng ở Hồng Kông xảy ra vấn đề, anh không thể không đích thân ra tay giải quyết, kế tiếp là phản ứng khác thường của mẹ khiến anh thấp thỏm lo sợ, may là có ba giúp anh gánh đỡ, để anh có thể tạm thời yên tâm; sau đó ngay cả người yêu dấu của anh hình như cũng có vấn đề.

Anh nhìn An Danh Lệ ngồi trên ghế xô-pha không khỏi thở dài mấy tiếng, ngay cả anh đến gần bên cạnh cô cũng không phát hiện ra, lòng mảy bắt giắc nhú lại.

Cô ấy rốt cuộc đang phiền não điều gì đây? Vì sao không chịu nói cho anh, mỗi lần anh vừa hỏi cô liền cười rồi nói không có việc gì a, lẽ nào cô ấy không biết bộ dáng miễn cưỡng tươi cười của cô làm tim anh đau biết bao nhiêu sao? Đối với cô ấy mà nói, chẳng lẽ anh là một người đàn ông không đáng tin để cô ấy dựa vào hay sao?

Trái tim, có chút bị tổn thương. “Em yêu à, em đang nghĩ gì thế?” Bỏ qua cảm giác tự oán tự đau đó, Phí Tị Ngần ngồi vào vị trí bên cạnh cô, kéo cô đến trước ngực hỏi. An Danh Lệ khẽ sững sốt một chút, lập tức mỉm cười với anh lắc đầu nói: “Không có gì đâu.”

“Không có gì tại sao liên tục thở dài?” Anh hỏi, quyết định đêm nay không để cô trốn tránh, không thể không hỏi ra được một cái đáp án.

“Có sao? Em đang thở dài sao?” Cô có phần kinh ngạc hỏi.

“Em ngay cả chính mình đang thở dài cũng không biết, có thể thấy vấn đề này nhất định không phải chuyện nhỏ. Nào, hãy nói cho bạn trai thông minh của em biết, anh cam đoan nhất định sẽ giúp em giải quyết trở ngại.” Anh nói với khẩu khí thoải mái.

“Bạn trai thông minh?” Cô giật giật lông mày, lộ ra vẻ mặt cười mà không cười.

“Vừa hai mươi mấy tuổi đã có năng lực quản lý cả một công ty đa quốc gia lớn đến như thế, lẽ nào không thông minh sao? Nếu như em có ý kiến gì khác với hai chữ thông minh này, vậy đổi thành tài giỏi, lỗi lạc hoặc xuất sắc, em cảm thấy thế nào?”

“Em cảm thấy da mặt anh thật dày.” Cô bật cười nói.

“Như vậy tốt hơn nhiều.” Phí Tị Ngần mỉm cười hôn cô một cái, sau đó ngẩng đầu, dịu dàng nhìn cô chăm chú hỏi: “Em đang buồn phiền chuyện gì thế?”

Nụ cười trong nháy mắt tan biến bên khóe môi của cô, lập tức lại nhanh chóng hiện ra. “Không có gì nha, ngay cả bản thân vừa nãy thở dài em cũng không biết. Huống hồ, em có cái gì mà buồn phiền a?” Cô vận lại anh, “Công việc thuận lợi, tiền lương cao, tổng giám đốc công ty còn là bạn trai của em.”

“Anh chính là không biết mới hỏi em.”

“Nếu như anh hỏi em, đáp án chính là em không có phiền muộn cái gì hết.”

“Người nhà họ An gần đây có liên lạc với em không?” Cô đã không chịu nói, anh đành phải suy đoán vậy.

“Không có. Điện thoại di động của em vẫn chưa mở máy.”

“Bọn họ không có nhắn lại cho em sao?”

“Không có, một lần cũng không.” Cô hơi ngừng lại một lát, mới cúi đầu trả lời, trong giọng nói mở hồ để lộ một tia thất vọng.

Phí Tị Ngần không nhìn được nhẩn mặt nhú chặt lông mày, lẽ nào đây là nguyên nhân mấy ngày gần đây cô ấy buồn bực không vui sao? Bởi vì vẫn còn chờ mong những người nhà họ An đó, nhưng lại nhận được thất vọng?

“Em vẫn còn chờ mong bọn họ coi em thành người một nhà sao?”

“Cái gì?” Cô kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn anh. “Ai? Những người nhà họ An đó ư?” Anh gật đầu. An Danh Lệ không hề nghĩ ngợi lập tức lắc đầu. “Không, một chút cũng không chờ mong, em chỉ hy vọng bọn họ có thể hoàn toàn quên đi sự tồn tại cũng như con người em.” Bởi như vậy, cô không cần phải lo lắng bản thân sẽ mang lại cho anh những phiền phức không cần thiết nữa.

“Nếu đã như vậy, tại sao em còn vì bọn họ không nhẩn lại tìm em mà cảm thấy thất vọng?” Anh nhìn chăm chăm vào cô.

“Anh nói em thất vọng?” Cô lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên cùng khó tin.

Phí Tị Ngần ánh mắt chợt lóe lên, bỗng nhiên hiểu ra. “Thứ em đang đợi là lời nhẩn của người khác đúng không? Vợ của Chữ Lực Ngự, Nam Tuệ có đúng không?”

An Danh Lệ toàn thân cứng đờ, thần sắc trên mặt lại ủ dột. Cô không có thừa nhận, cũng không phủ nhận đứng dậy, “Em về phòng đi ngủ trước.”

“Danh Lệ.” Anh đưa tay kéo cô lại, “Thực ra Chữ Lực Ngự và Nam Tuệ bọn họ!”

“Không cần!” Cô đột nhiên kêu lên cắt ngang lời anh. “Em không muốn biết, không cần nói cho em.”

“Em rất muốn biết.” Anh nhìn cô thật sâu nói.

“Xin anh, không cần nói có được không?” Cô hạ mắt xuống, khẽ thút thít yêu cầu.

“Anh không hiểu, rốt cuộc em đang sợ cái gì?” Cô sợ phải rời xa anh. Thời gian sống cùng anh càng dài, cô càng không nỡ rời đi. Một tháng trước, cô chỉ mơ ước có thể sẽ cho cô thêm ít thời gian ở chung với anh, thế nhưng hiện tại cô lại hy vọng cuộc sống như thế này có thể tiếp tục kéo dài, đến khi nào bọn họ cãi nhau, rồi chia tay mỗi người một ngã, không còn yêu đối phương nữa mới thôi.

Ý niệm tham lam của lòng người thật sự rất đáng sợ, có thể hoàn toàn đánh mất lương tâm.

Có lẽ Nam Tuệ đang ở Chữ gia thay cô nhận những nỗi khổ mà cô vốn phải nhận, nhưng cô lại ở nơi này hưởng thụ hạnh phúc, thậm chí cực tuyệt nghe tất cả những chuyện có liên quan đến Nam Tuệ, chỉ cầu hạnh phúc này có thể tiếp tục kéo dài. Cô làm sao lại hèn hạ vô liêm sỉ đến thế? Làm sao vậy?

“Có lẽ, chúng ta nên chia tay thôi.” Cô khẽ giọng nói.

“Em nói cái gì?” Phí Tị Ngần khó mà tin được trọn trĩnh hai mắt, lớn tiếng hỏi.

“Có lẽ, chúng ta nên chia tay thôi.” Cô thấp giọng nhắc lại, nắm chặt tay.

“Ngẩng đầu lên, nói lại lần nữa.” Anh trầm giọng nói, lửa giận đầy ngực.

An Danh Lệ đau lòng khó chịu đến nỗi không còn hơi sức để ngẩng lên, cô nghe thấy sự căm phẫn và khó tin của anh, cũng biết bản thân đột nhiên nói như vậy quá ích kỷ, tổn thương người khác biết bao nhiêu, nhưng trừ việc đó ra, suy cho cùng cô còn có thể làm thế nào đây? Tưởng tượng Nam Tuệ sống hạnh phúc, sau đó tiếp tục đối mình đối người sao? Hay là không chạy trốn nữa, trực tiếp đi tìm cô ấy, mặt đối mặt xem cô ấy rốt cuộc có sống hạnh phúc hay không? Được đương nhiên là tốt nhất, nhưng nếu như Nam Tuệ miễn cưỡng tươi cười với cô? Nếu như cô ấy khóc? Nếu như cô ấy hối hận, thậm chí còn bắt đầu oán hận cô, vậy thì cô nên làm thế nào? Có lẽ cô vẫn không có đủ dũng khí để đối diện với Nam Tuệ.

“Ngẩng đầu lên nhìn anh.” Phí Tị Ngần lạnh lùng nói.

Cô cuối cùng cũng ngẩng lên, chỉ thấy anh kiềm chế vẻ mặt phẫn nộ không nén nổi, trọn mắt nhìn chăm chăm vào đôi mắt của cô.

“Em muốn chia tay?” Anh hỏi cô, giọng nói trầm thấp gần như không thể nghe thấy.

Cô không muốn, một trăm vạn lần không muốn.

“Em không muốn chia tay với anh có đúng không? Nói đi.” Anh nhắc lại câu hỏi, lúc nói ra hai chữ cuối, tựa như là rít gào.

An Danh Lị không có cách nào tự mình nuốt trôi, cô muốn lên tiếng, nhưng lại phát hiện cổ họng tắc nghẹn. Cô lại nuốt một ngụm, cố ép bản thân thoát ra.

“Em...” Cô chỉ nói một chữ liền dừng lại, bởi vì nước mắt đột nhiên rơi xuống từ trong hốc mắt của cô, dọa cô một chập. Cô không biết bản thân mình đang khóc. Phí Tị Ngần thở dài một tiếng, đưa tay kéo cô vào lòng, giống như tự lằm bằm, bất đắc dĩ hỏi: “Anh nên bắt em làm sao bây giờ đây?” Nước mắt của cô tựa như van nước bị hỏng, ào ào rơi xuống không ngừng.

“Em không muốn chia tay, em không muốn, không muốn?...” Cô đưa tay gắt gao ôm chặt lấy anh, vùi trước ngực anh khóc thảm thiết.

“Vậy tại sao em còn muốn nói như thế?” Anh dịu dàng khẽ vỗ về tấm lưng của cô.

“Nam Tuệ đang chịu khổ, nhưng em lại rất hạnh phúc, không thể nào.” Cô khóc thút thít nói.

Phí Tị Ngần nghe xong há hốc mồm, anh nhẹ nhàng đưa tay đẩy cô ra, vốn muốn trách mắng, nhưng khi vừa cúi đầu nhìn thấy hai mắt đầm lệ, đôi mắt và chiếc mũi cũng ửng đỏ thành một mảng của cô, cơn thịnh nộ liền chẳng biết tiêu tan đến nơi nào.

“Là ai nói với em Nam Tuệ đang chịu khổ?”

Cô thút thít không trả lời.

Đáp án tám phần là cô ấy tự mình nghĩ ngợi lung tung mà ra rồi. Cô ấy vì cái lý do chẳng ra sao này lại muốn chia tay với anh, thật sự cần phải mắng cô ấy một trận mới được, hoặc phát cáu với cô ấy một chập để hù chết cô ấy, bởi vì anh ban nãy thiếu chút nữa cũng bị cô ấy hù chết mà.

“Nam Tuệ rất hạnh phúc.” An Danh Lị cả người cứng đờ, nhưng anh không quan tâm đến cô, tiếp tục hăng hái nói hết chuyện này.

“Chữ Lực Ngự rất yêu cô ấy, con gái cậu ta cũng vậy, bọn họ một nhà ba người hiện tại sống một cuộc sống căn bản chính là muốn làm chim uyên ương chứ không ao ước làm thần tiên, hạnh phúc vô cùng.”

Cô không lên tiếng trả lời, vẻ mặt chột kinh hãi chột vui mừng lại chột ưu sầu, sau cùng để sự khó tin cùng hoài nghi hoàn toàn thay thế. “Em không tin.”

“Anh không cần phải lừa em.”

“Anh có. Để trấn an em, để khiến em không nên khổ sở, tự trách như vậy, để bảo vệ em, không chỉ nói dối, muốn anh giết người, anh cũng có thể làm.” Bởi vì anh yêu cô, mà cô thì hiểu rõ.

Phí Tị Ngần không nói được gì để chống đỡ. Tuy rằng anh chưa từng nghĩ đến việc giết người, nhưng cô ấy nói không sai, nếu như có người! Ví dụ như đám người khốn kiếp nhà họ An dám cả gan tổn thương cô ấy, anh tuyệt đối sẽ không do dự giết chết bọn họ. Đương nhiên, anh sẽ cẩn thận làm mà không lưu lại dấu vết.

“Anh không có nói dối, bởi vì đó hoàn toàn là sự thật.” Anh nhìn thẳng vào cô, vẻ mặt nghiêm túc.

An Danh Lị rất muốn tin tưởng anh, nhưng mà lòng dạ rối bời thế nào cũng không có cách để thật sự bình tĩnh lại. “Trừ phi tận mắt chứng kiến...” Cô bắt giác tự thì thào thổ lộ tiếng lòng.

“Cái đó còn không đơn giản, ngày mai anh sẽ kêu vợ chồng họ cùng nhau ăn một bữa, để em tận mắt chứng kiến.” Phí Tị Ngần lập tức nói.

“Cái gì? Không cần!” Cô kinh ngạc cổ sức lắc đầu.

“Tại sao không cần? Em không phải nói trừ phi tận mắt chứng kiến mới chịu tin hay sao?” anh khó hiểu hỏi.

“Em... em bây giờ còn chưa chuẩn bị tốt.”

“Muốn chuẩn bị cái gì?”

Dũng khí đối diện với Nam Tuệ, cô tát vào khoe miệng khê nhếch lên, lại không nói nên lời.

“Em lại đang nghĩ ngợi lung tung gì thế?” Anh nhẹ nhàng nâng cằm cô lên hỏi.

“Cho em thêm ít thời gian có được không?” Cô cầu xin nói.

“Cho em thời gian để làm gì? Chuẩn bị sao?”

Cô gật đầu.

“Em rất cuộc muốn chuẩn bị cái gì? Anh thật sự không hiểu. Nhưng thôi quên đi, tất cả thuận theo tự nhiên vậy.”

Nghe anh nói như vậy, An Danh Lệ lập tức thở hắt một hơi mạnh, nhưng mà cô có nằm mơ cũng không ngờ tới, tên đó vào buổi trưa cách ngày, lấy lí do hần tạm thời lại đi công tác Hồng Kông ba ngày, lừa cô đến công ty nói muốn đi hẹn hò, kết quả phía sau chuyện riêng tư ấy lại thông đồng với Chữ Lực Ngự, lừa gạt cô đang không hề cảm kích cùng với Nam Tuệ đến phòng riêng ở một nhà hàng bên ngoài, hại cô thiếu chút nữa không trở mặt với anh.

Sự thật chứng minh, cô nên cảm ơn anh, bởi vì nếu không phải anh gạt cô sắp xếp buổi gặp mặt đó, có lẽ cô vĩnh viễn cũng không có đủ dũng khí để gặp Nam Tuệ, càng không thể tận mắt, tận tai chứng thức sau khi Nam Tuệ gả cho Chữ Lực Ngự, cuộc sống đích thực hạnh phúc, cũng không biết Nam Tuệ sẽ dĩ chậm chấp chưa liên lạc với cô, là bởi vì cô ấy cảm thấy chính mình đã cướp đi hạnh phúc của cô.

Hóa ra, hai người bọn họ không hề trách móc đối phương, bọn họ toàn tự trách mình, hơn nữa bởi vì hổ thẹn mà không dám liên lạc với đối phương.

“Danh Lệ, sau khi kết hôn mình sống rất hạnh phúc, Chữ Lực Ngự thật sự đối với mình rất tốt, cho nên cậu không cần phải cho rằng bản thân mình có lỗi.”

Lời nói của Nam Tuệ đã giải thoát những áp lực và tự trách lâu dài đến giờ của cô, khiến cô vừa khóc vừa cười một hồi lâu ngay tại chỗ.

Sau đó hai người phụ nữ trò chuyện mãi, chủ đề cũng không biết tại sao đột nhiên nhắc đến chuyện của cô và Phí Tị Ngần bên người, hại cô xấu hổ đến nỗi chẳng biết nói từ đâu, bởi vì dù sao cô vẫn không thể nói mình rượu vào làm loạn rồi cường bạo Phí Tị Ngần, sau đó mới kết hạ đây là gán bó keo sơn sao? Nhưng mà công phu lỗ mãng của Nam Tuệ thật sự không ai có thể bì kịp, cuối cùng cô cũng bị cô ấy làm cho xấu hổ ghê gớm, hơn nữa còn đỏ mặt, cúi đầu, ngượng ngùng đem những sự việc đã trải qua nói sơ qua cho Nam Tuệ, đương nhiên phần có cấp độ giới hạn tự động nhảy qua.

Nghe được cô và Phí Tị Ngần thuận lợi hẹn hò, Nam Tuệ vui mừng vô cùng, cứ kêu lòng tốt sẽ được đền đáp, nếu không phải An Danh Lệ lúc đầu bận rộn không so đo nghĩ ngợi mà giúp đỡ nhà họ An, cũng sẽ không đánh bậy đánh bạ thúc đẩy hai người bọn họ được rồi.

Bởi vậy có thể thấy, ông trời quả nhiên là yêu thương người tốt.

Thật sự như vậy sao?

An Danh Lệ phát hiện chính mình không có cách nào lạc quan được như Nam Tuệ, bởi vì tình huống khác nhau, Nam Tuệ không có lo lắng về người nhà, mà cô thì lại có mối quan hệ huyết thống chồng chất muốn chém cũng không đứt với nhà họ An.

Cô thật sự rất thích cảm giác sống chung với Phí Tị Ngần, cô muốn gả cho anh thành một gia đình, muốn sinh cho anh những đứa trẻ, để con của bọn họ được thế hệ chưa từng biết đến tình thân như cô chăm sóc quan tâm.

Cô thật sự rất muốn, rất muốn.

8. Chương 8

Ti vi trong phòng khách đang phát một bộ phim truyền hình nhiều tập, cả căn phòng khách trừ âm thanh của ti vi ra, không có bất kì thanh âm khác. An Danh Lị ngồi trên ghế xô-pha, hai mắt nhìn thẳng vào chiếc ti vi tinh thể lỏng 42 inch ở phía trước, nhưng lại là nhìn mà không thấy, căn bản cũng không biết nó rốt cuộc đang diễn cái gì.

Cô cứ nghĩ mãi một chuyện, nghĩ mãi, đã nghĩ mấy ngày rồi.

“Tị Ngần?” Cô mở miệng lên tiếng.

“Ừm?” Phí Tị Ngần đang gồi lên đùi cô đọc tiểu thuyết khê lên tiếng.

“Chúng ta kết hôn có được không?”

“Ừm.” Anh lên tiếng trả lời, tiếp đó cả người cứng đờ bỗng nhiên trở mình ngồi dậy, thiếu chút nữa không ngã từ trên ghế xô-pha xuống. Anh nhanh chóng bò lên ngồi xuống, ném cuốn tiểu thuyết trên tay qua một bên, một tay chụp lấy bờ vai cô, xoay cả người cô về phía mình, chăm chú dán chặt vào đôi mắt của cô. “Em vừa mới nói gì?” Anh cẩn thận nghiêm túc hỏi, khó tin đến nỗi ngay cả hô hấp cũng đều ngừng lại trong chốc lát.

“Chúng ta kết hôn có được không?”

Cô nhìn thẳng vào anh nhắc lại một lần nữa, thế nhưng anh lại ngơ ngác nhìn cô không hề nhúc nhích, cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

“Anh có bằng lòng lấy em không?” Cô chớp chớp mắt, sửa lại hỏi với giọng do dự không chắc chắn.

Cô vẫn luôn nghĩ bản thân có nên kết hôn với anh hay không, nhưng lại không hề nghĩ đến chuyện anh có muốn, có bằng lòng lấy cô hay không.

Bởi vì anh từng nói với cô rằng anh yêu cô, cho nên cô tưởng là kết hôn sẽ không có vấn đề gì, nhưng mà có lẽ anh vẫn chưa nghĩ tới muốn kết hôn cùng cô, nói như vậy nên làm sao bây giờ?

“Ừm, nếu như anh không bằng lòng cũng không sao, em chỉ là!”

“Anh đương nhiên bằng lòng!” Phí Tị Ngần vội vã nói ra, cả người lảng lảng tựa như muốn bay lên vậy.

Đây rốt cuộc làm sao lại xảy ra thế, anh vẫn cho rằng bản thân còn phải làm tình nhân trong bóng tối cả đời, vĩnh viễn không thấy được ánh sáng, rốt cuộc cô lại cầu hôn anh, anh không phải đang nằm mơ chứ?

“Em nghiêm túc thật sao? Không phải đang đùa giỡn anh, có đúng không?” Anh nhìn cô chăm chú, vẻ mặt nghiêm túc hỏi.

“Ừm.” An Danh Lị gật đầu với anh.

“Em chắc chứ?” Anh hỏi lại lần nữa.

“Chắc chắn.”

“Thật sự chắc chắn?”

“Ừm.”

Thấy cô vẻ mặt kiên định không dao động, biểu tình dứt khoát cả đời, Phí Tị Ngần cũng không kiềm chế được sự hưng phấn cùng vui sướng của bản thân nữa, đột nhiên ôm cô thật chặt trong lồng ngực, sau đó lại thả cô ra, đứng dậy, hai tay chống nạnh ngửa mặt lên trời cười to mấy tiếng, tiếp đó anh quay người lại, ôm lấy cô từ trên ghế xô-pha xoay vòng vòng, cả người giống như ăn phải thuốc kích thích, Happy vô cùng.

“Bà xã, bà xã, cuối cùng em cũng là vợ của anh rồi.” Anh cười ha hả lớn tiếng tuyên bố.

An Danh Lị bị phản ứng khoa trương của anh dọa cho chết lặng, sự vui sướng đó lập tức lan sang khiến cô cười không ngừng nổi.

“Anh không cần phải khoa trương như vậy đâu.” Cô cười cười nói.

“Anh rất sung sướng, ye! Ye!” Anh tăng tốc quay vòng vòng, hại cô sợ đến mức cuống quýt kêu lên sợ hãi. “Anh không cần như vậy, đầu em choáng váng rồi nha, mau thả em xuống, ôi...” Cô ôm chặt lấy cổ anh, vừa cười vừa nói.

“Bà xã” Anh ngừng quay vòng, để hai chân cô chạm đất, nhìn cô thật chân thành nồng nàn nói.

Bộ dáng của anh khiến cô thực cảm động.

“Anh vui mừng sao?” Cô hỏi anh.

Phí Tị Ngần ra sức gật đầu, điệu bộ nhếch miệng mỉm cười xem ra có chút ngơ ngác.

“Sẽ lấy phải một phiên phức to lớn, anh vẫn còn vui mừng như thế?”

Cô giều cọt nói với anh.

“Phiên phức to lớn chỗ nào?” Về mặt anh đầy tươi cười hỏi.

“Em nha.”

“Anh chỉ nhìn thấy một đại mỹ nhân.” Anh mỉm cười hôn cô một cái, vội vã hỏi: “Em cảm thấy chúng ta kết hôn lúc nào thì tốt? Ngày mai thế nào?”

Cô ngẩn người, không nhin được liền bật cười. “Đừng nói giỡn nữa, em còn chưa gặp ba mẹ anh, loại chuyện tiền trăm hậu tấu này [1] em không làm được.”

Anh chờ ra một chút, cô không nhắc đến chuyện này, anh cũng quên mất vấn đề của mẹ vẫn chưa được giải quyết.

“Làm sao vậy?” An Danh Lị nhạy cảm nhận ra anh có chút không thoải mái.

“Không có gì, chỉ là đột nhiên nghĩ đến ba em bên đó nên làm thế nào thôi.” Anh vẫn không muốn nói cho cô biết chuyện của mẹ, chuyển sự chú ý sang một vấn đề khác cũng cần phải giải quyết.

Nét mặt cô trong nháy mắt trở nên lạnh lùng. “Không cần phải nói với bọn họ, cứ coi em giống như Nam Tuệ, là cô nhi không có cha mẹ, không có gia đình.”

“Giữa thực tế và giả tưởng có sự khác biệt rất lớn.” Anh nhắc nhở nói.

“Em biết. Nhưng em hy vọng bản thân mình có thể lấy thân phận cô nhi để kết hôn với anh, nói cách khác, khi những người nhà họ An đó tìm đến cửa, anh có thể hoàn toàn không cần phải quan tâm đến bọn họ, thậm chí coi họ là những tên giả danh lừa đảo cũng không sao, cho dù đánh đuổi bọn họ cũng được.” Cô lạnh nhạt tựa như đang nói đến chuyện của người khác.

“Danh Lị...”

“Đừng nói gì hết, cứ quyết định như thế đi.” Cô lắc đầu cắt ngang lời anh.

“Em có biết như vậy người khác sẽ nói gì không?” Phí Tị Ngần không để ý đến quyết định của cô, tự ý hỏi.

“Em biết làm như vậy có lẽ sẽ khiến anh phải gánh một số phê bình hoặc là những lời đồn đại –”

“Anh cũng không hề quan tâm người khác nói anh như thế nào, cái anh quan tâm đó là cảm nhận của em.” Anh nhiu chặt lông mày, vẻ mặt lo lắng nhìn cô. “Em thật sự muốn anh làm như vậy sao? Nếu như xí nghiệp An Thị phát sinh khủng hoảng tài vụ, sẽ phải phá sản hoặc bị kiện cáo mà đến tìm sự giúp đỡ của anh, em cũng muốn anh không cần quan tâm đến họ sao? Anh thì làm được, vấn đề nằm ở chỗ em sẽ không vì thế mà vật lộn, khổ sở.”

“Chuyện lần trước đã dạy em không cần phải vì bọn họ mà làm theo cảm tính rồi.”

“Nhưng mà em vẫn sẽ vật lộn, sẽ khổ sở.” Anh nói ra chuyện trong lòng cả hai người đều biết rõ.

“Em sẽ từ từ vượt qua.” Ánh mắt cô kiên định nói.

“Anh không muốn nhìn thấy em khổ sở.” Đôi lông mày của anh ngay cả một giây cũng không thả lỏng.

“Nỗi đau lâu dài không bằng khổ sở ngắn ngủi, sự tuần hoàn của tâm tình chỉ khiến em càng đau khổ, anh hẳn là cũng biết đạo lý này, không phải sao?” Cô rất cảm động, anh vì cô mà nghĩ như vậy, còn nghĩ nhiều đến thế.

“Nhưng mà...”

“Em yêu anh, Tị Ngần.”

Phí Tị Ngần cả người lặng đi, bởi vì đây là lần đầu tiên cô nói với anh ba chữ ấy, cho dù anh rất nhanh biến hai câu I Love You cùng anh yêu em trở thành câu nói đầu môi, nhưng cô vẫn chưa từng nói với anh quá nửa lần, cho tới bây giờ.

“Cảm ơn sự bao dung và đợi chờ của anh.” An Danh Lị tiến sát vào trong lòng anh, đưa tay vòng qua ôm lấy anh thật chặt, tựa trước ngực anh khẽ nói: “Em của quá khứ luôn tự vẽ mình trong giới hạn một vòng tròn nhỏ xíu, cái gì cũng không làm, chỉ biết lo lắng chỗ này chỗ nọ, là anh đã kéo em ra khỏi vòng tròn đó, nói cho em biết không cất bước thì không có cách nào để tiến lên, không vỗ cánh thì không có cách nào để bay cao, muốn giành được hạnh phúc, thì cần phải có dũng khí để đối mặt với tất cả, em đã giác ngộ rồi, không muốn chạy trốn nữa.”

“Em không sợ sao?” Anh ôm lấy cô, trong giọng nói vẫn có tia lo lắng.

“Sợ cái gì?” Cô ngẩng đầu nhìn anh. “Tổn thương hay là thất vọng? Trước đây khi em ở một mình, cũng không phải là chưa từng nhận lấy những cái đó, huống hồ hiện tại bên cạnh em còn có anh.” Ngừng lại một lát, cô tràn đầy tin tưởng nói: “Không, em không sợ.”

Nhìn thấy quyết tâm đánh đến cùng của cô, Phí Tị Ngần hít sâu một hơi nói, gật đầu với cô: “Anh biết rồi.”

Xem ra, đám người đáng ghét nhà họ An ấy đã không còn là vấn đề ngăn trở bọn họ, giữa hai người, chỉ còn có cánh cửa ấy của mẹ thôi.

Ngày hôm sau, Phí Tị Ngần mượn lý do bàn bạc công sự, trở về nhà ba mẹ ăn cơm trưa. Sau khi vào cửa, anh lên tiếng chào người mẹ vẫn không hề quan tâm đến anh xong, hai cha con lập tức tiến vào thư phòng giải quyết “công sự”.

“Ba, gần đây có gì tiến triển không?” Cửa thư phòng vừa đóng lại, Phí Tị Ngần vội vã hỏi.

Phí Vân gật gù đầu, lại thở dài nói: “Ba đã tìm ra điểm mấu chốt của vấn đề rồi, chỉ có điều không tìm được cách giải quyết.”

“Ba biết vì sao mẹ lại phản đối rồi?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Ừm.”

“Vì cái gì?”

“Con có biết mẹ con có một người bạn sống trong viện điều dưỡng đã hai mươi mấy năm không?”

“Biết ạ, con đã từng nghe mẹ nói qua, đó là người bạn tốt nhất thời đi học của mẹ. Ba vì sao đột nhiên lại nhắc đến chuyện này, lẽ nào có liên quan đến việc mẹ phản đối sao?”

Phí Vân gắng sức thở ra một hơi, phụ họa gật đầu. “Rốt cuộc là chuyện gì, ba?” Anh quả thật không hiểu được, nghĩ thế nào cũng nghĩ không ra chuyện của anh và Danh Lị, vì sao lại kéo cả bạn của mẹ vào chứ? “Nói đơn giản, An Thắng Hùng chính là tên đầu sỏ năm đó đã phản bội tình cảm của bạn mẹ con, hại bạn của bà ấy trở thành bộ dạng như bây giờ. Mẹ con phản đối hoàn toàn không phải là bạn gái của con, mà là ba của con bé An Thắng Hùng.”

Phí Tị Ngần chết lặng nhìn ba, quả thật không thể tin được trên thế giới này lại có chuyện vừa đúng lúc lại hoang đường đến như vậy.

“Cái này thật không có đạo lý.” Anh lắc đầu, “Danh Lị là Danh Lị, An Thắng Hùng là An Thắng Hùng, sao mẹ lại có thể vì cái lý do như vậy mà phản đối chứ? Huống hồ Danh Lị đối với ba mẹ của chính mình là ai, vốn không có quyền được lựa chọn.”

“Đạo lý này chúng ta đều biết, nhưng mà tình cảm của con người không thể dùng đạo lý mà có thể chi phối.”
Phí Vân có thể thông cảm được nỗi lòng của bà xã.

“Có phải mẹ đã nhầm? An Thắng Hùng đã hại bạn của bà ấy cũng không phải là An Thắng Hùng đó.” Phí Tị Ngần buồn bực vò loạn tóc.

“Mẹ con không phải là người nhầm lẫn chuyện hai mươi mấy năm trời.”

“Cho nên vì cái tên khốn kiếp ấy, Danh Lị không có quyền được theo đuổi hạnh phúc, con nhất định phải rời bỏ người mình yêu sao?” Anh không nén được giận nghiêng rằng nói.

“Con hãy bình tĩnh trước đã, không có ai nói như vậy.”

Anh cố sức hít một hơi, kiềm chế tâm tình của bản thân.

“Ba, Danh Lị là người vô tội, con tuyệt đối sẽ không vì sự phản đối của mẹ mà bỏ rơi cô ấy, rời xa cô ấy.”
Anh kiên định nói.

“Điểm này ba sớm đã đoán được, vấn đề nằm ở chỗ, con có thể không màng đến cảm nhận của mẹ con sao?”
Phí Vân bình tĩnh nhìn con trai hỏi.

Anh nghe vậy liền mím chặt môi. Anh không làm được, bởi vì mẹ đối xử với anh còn tốt hơn cả đứa con ruột Vũ Kiệt, bảo anh làm sao có thể không để ý đến cảm nhận của bà? Nếu như anh thật sự có thể không quan tâm, hiện tại đã không cần phải phiền não như vậy rồi?

“Cái tên kia trước giờ chưa từng quan tâm đến Danh Lị, trong cái nhà đó, Danh Lị còn không bằng cả người ngoài, chưa bao giờ có được một tia ấm áp của gia đình. Nếu như bạn của mẹ là người bị hại, Danh Lị cô ấy cũng vậy, khác biệt chỉ ở chỗ cô ấy xui xẻo mang trong mình dòng máu của cái tên đó mà thôi, nhưng mà đây cũng không phải là thứ cô ấy có thể lựa chọn, con thật sự không hiểu tại sao mẹ lại vì thế mà phản đối?”

Phí Vân cũng có vẻ mặt bất đắc dĩ. “Bạn gái của con có biết chuyện mẹ con phản đối các con hẹn hò không?”

“Con chưa để cô ấy biết.” “Vì sao? Lo lắng con bé sẽ tổn thương sao?”

Anh gật đầu. “Danh Lị từ nhỏ chưa từng nhận được tình yêu thương của cha mẹ cùng sự ấm áp của gia đình, con vốn hy vọng cô ấy có thể nhờ gả cho con mà có được tình thân trước đây cô ấy chưa từng có, không ngờ...”

“Mẹ con lại phản đối?” Phí Vân tiếp lời.

Phí Tị Ngần bất đắc dĩ thở mạnh một hơi.

“Trái tim của Danh Lị rất yếu đuối, nếu như để cô ấy biết mẹ phản đối tụi con kết hôn, điều con lo không chỉ là cô ấy sẽ chịu tổn thương thôi, càng sợ cô ấy sẽ để không phá hỏng tình mẫu tử giữa mẹ và con mà lựa chọn rời xa. Cô ấy chính là kiểu người đó.”

“Ba thấy, hai con cứ kết hôn trước, xác định danh phận là được rồi.” Phí Vân trầm mặc suy nghĩ một lúc, bỗng nhiên đưa ra sáng kiến như vậy.

“Ba?” Phí Tị Ngần kinh ngạc nhìn ông.

“Chỉ cần kết hôn, con không cần phải lo lắng con bé sẽ bỏ đi nữa, không phải sao?”

“Nói thì không sai, nhưng mà!”

“Mẹ con bên này cứ thuận theo tự nhiên đi. Con người là loài vật có tình cảm, mẹ chồng nàng dâu chung sống lâu dài, tự khắc sẽ có cảm tình.”

“Thực ra con cũng không phải chưa từng nghĩ đến có khả năng làm như vậy, nhưng mà không có cách nào.”
Phí Tị Ngần lắc đầu nói.

“Tại sao không có cách nào?”

“Bởi vì Danh Lị hiện tại một lòng chỉ muốn diện kiến ba mẹ, cô ấy nói chuyện tiền trăm hậu tấu cô ấy không làm được.”

“Không ngờ con bé lại có lòng như vậy.”

Có lòng thì có ích lợi gì, mẹ lại không quan tâm, cũng sẽ không vì thế mà chấp nhận cô ấy.

Đáng ghét, anh thật sự sắp phiền muộn muốn chết rồi, sự việc cuối cùng sao lại trở nên phức tạp nan giải thế này? Anh rốt cuộc phải làm sao mới tốt đây? Thật sự là thiên đầu vạn tự [2] mà. Anh cứ học Danh Lị coi mình trở thành cô nhi không cha mẹ là được rồi...

A, anh thật sự sắp bị làm cho phát điên rồi, anh mặc kệ nha!

“Ba, chúng ta hẹn một ngày ra ngoài ăn cơm đi. Mời ba làm đại diện, xem như mẹ hôm đó tạm thời có việc không thể đến cuộc hẹn, ba đến gặp Danh Lị, sau đó nói lời chúc phúc vui mừng đạt ước nguyện, rồi con sẽ tìm cơ kéo cô ấy đi kết hôn, đây là biện pháp tốt nhất con có thể nghĩ ra.” Anh không thèm đếm xỉa quyết định nói.

“Quyết định tiền trăm hậu tấu rồi?”

“Con nghĩ không ra cách nào khác, dù sao vẫn không thể để cô ấy mang đứa trẻ rời xa con.”

“Đứa trẻ?” Phí Vân trợn trừng hai mắt kêu lên kinh hãi.

“Tuy rằng vẫn chưa chắc chắn một trăm phần trăm, nhưng chí ít cũng nắm chắc bảy, tám phần, Danh Lị cô ấy có khả năng đã mang thai rồi.”

Phí Vân có cảm giác vừa hưng phấn vừa muốn mắng chửi người, hưng phấn là bởi bản thân sắp được làm ông nội rồi, muốn mắng chửi người chính là vì ông chưa từng dạy con trai làm cái chuyện không có trách nhiệm đó nha, còn chưa kết hôn, đã làm cho bụng con gái nhà người ta to lên rồi.

“Con cái tên nhóc này không có tránh thai sao?” Ông nhú mày hỏi.

“Là con cố ý.”

“Cố ý?”

“Con nghĩ nhìn thấy đứa trẻ, mẹ hẳn sẽ không kiên quyết phản đối nữa.”

Phí Vân bưng tỉnh ngộ vỗ tay cười to thành tiếng. “Đây chính cách hay, trước đây sao con lại không đề cập chứ?”

“Đây là biện pháp đề phòng ngộ nhỡ, ép mẹ vào khuôn phép, con vốn không muốn dùng.” Phí Tị Ngần nhú chặt lông mày, vẻ mặt tràn đầy tự trách không nỡ.

“Ba cũng không cho phép nhà chúng ta có con riêng ra đời.” Phí Vân vẻ mặt nghiêm túc nói.

“Con cũng sẽ không để loại sự việc này xảy ra.” Giọng nói của anh dù kiên định, nhưng vẻ mặt vẫn có phần do dự.

“Ba, mẹ bên đó...”

“Trước hết gạt mẹ con xong đã, đợi khi con dâu vào cửa, tình trạng thân thể ổn định rồi hãy nói.” Phí Vân quyết định nói.

Phí Tị Ngần thở dài một hơi, anh thật sự rất không muốn lừa gạt mẹ, không có sự chúc phúc của bà mà đã kết hôn.

“Không cần nghĩ nhiều như vậy, con nên nghĩ, nên làm chỉ có một chuyện, đó là sắp xếp thời gian gặp mặt cho ba và con dâu nhanh lên một chút, sau đó mau chóng kết hôn, nếu như con bé thật sự mang thai, chẳng bao lâu sau sẽ bắt đầu nôn nghén, đến lúc đó con bé sẽ rất không thoải mái.”

“Rất không thoải mái?”

Phí Vân gật đầu. “Ba còn nhớ năm đó chị dâu sinh con, còn mẹ con có mang Vũ Kiệt, hai người chịu không ít khổ sở, mẹ con ăn cái gì liền nôn ra cái đó, nôn đến mức cả gan mật cũng nôn ra, sau đó còn đến bệnh

viện nằm cả tháng trời, dọa ba đến bây giờ nghĩ lại còn thấy rùng mình. Con tốt nhất từ bây giờ bắt đầu chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

“Ba, ba đừng dọa con.” Anh càng nghe càng lo lắng.

“Ba không dọa con, mà là lấy kinh nghiệm của người đi trước đưa ra sáng kiến từ lương tâm cho con, những người đàn ông Phí gia chúng ta trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ duy nhất bà xã sinh con, giống như lời ếm ma quỷ vậy.” Phí Vân thở dài một hơi, toàn tâm hướng về liếc nhìn anh một cái, “Bằng không con cho rằng, tại sao con và Vũ Kiệt đều là con một?”

Phí Tị Ngần vẻ mặt cứng lại.

Phụ nữ mang thai sinh em bé, thật sự đáng sợ như vậy sao?

Trên đường phố khắp nơi đều có thể nhìn thấy trẻ con, cũng có thể nhìn thấy phụ nữ có bầu, mang thai sinh em bé đối với phụ nữ mà nói hẳn là một chuyện rất tự nhiên, không đến nỗi khó khăn tới chỗ nào chứ?

Nhưng mà ba bảo ăn cái gì nôn cái đó, nôn đến mức ngay cả gan mật cũng ra hết, còn phải nằm viện. Anh tưởng tượng đến cảm giác đó, rồi lại đặt tình huống ấy và Danh Lị cạnh nhau, sắc mặt nhanh chóng trở nên trắng bệch.

“Còn điểm nữa, con trai, đây mới chỉ là bắt đầu mà thôi.”

“Có lẽ Danh Lị vốn vẫn chưa mang thai.” Phí TỊ Ngần ngẩng đầu lên, nuốt nước miếng, tự mình an ủi nói.

“Các con ngày mai đến bệnh viện kiểm tra một chút liền biết mà.”

Phí Tị Ngần không có cách nào đợi đến ngày mai, vừa rời khỏi nhà ba mẹ, lửa đốt khắp móng liền lập tức gọi điện cho bà xã tương lai, muốn cô xin nghỉ buổi chiều cùng anh đến một nơi, tiếc rằng bởi vì cô sớm đã hẹn khách hàng cần làm bản báo cáo, hơn nữa đối phương đã đến công ty rồi, cho nên không thể không tiến hành.

Buổi chiều không được, vậy thì đổi sang lúc tan ca liền đi khám vậy.

Ai mà biết anh lại bị một khách hàng Nhật Bản tạm thời chạy đến quẩn chân, làm cho đến 10 giờ vẫn còn chưa về nhà, đợi tới lúc cuối cùng có thể bước chân vào nhà, đã quá 11 giờ đêm, phụ khoa đương nhiên đóng cửa hết rồi, anh đành phải gắng gượng trên đường trở về, ghé vào cửa hàng tiện lợi mua một hộp que thử thai về.

Đẩy cửa chính ra, đèn phòng khách vẫn sáng, ti vi cũng đang mở, người xem ti vi lại nằm trên ghế xô-pha mà ngủ.

Anh nhẹ nhàng đóng cửa, đến bên cạnh An Danh Lị ngồi xuống, đưa tay khẽ vuốt khuôn mặt cô, lông mày của cô, cô vẫn không nhúc nhích ngủ say sưa.

Anh liếc nhìn chiếc cặp công văn chứa que thử thai, lại nhìn sang gương mặt say ngủ của cô, đấu tranh một hồi, vẫn là buông lỏng thở dài một hơi. Để cô ấy ngủ vậy, cho dù anh đã đợi hơn nửa ngày, ngại gì phải đợi qua một đêm nữa chứ? Anh cẩn thận từng chút một đưa tay ôm cô từ trên ghế xô-pha, bế vào trong phòng, đặt cô ngủ trên giường.

Cô thật sự ngủ rất sâu, ngay cả như vậy cũng không thể đánh thức cô, có phải công việc ban ngày quá mệt không? Hay là bởi vì cơ thể của cô thật sự thay đổi, trong bụng đang mang thai đứa con của bọn họ, khiến cô ấy mệt mỏi như vậy?

Bàn tay của Phí Tị Ngần bắt giắc ngừng lại đặt lên chiếc bụng nhỏ bằng phẳng của cô, nghĩ đến có thể có một sinh mệnh nhỏ đang lớn dần bên trong, anh cảm thấy vô cùng kỳ diệu, nhưng mà vừa nghĩ đến lời ba đã nói, nôn đến mức ngay cả gan mật cũng nôn ra! Toàn thân anh cứng đờ, thậm chí còn khẩn cầu hy vọng cô ấy không mang thai. Có, hay không có?

Rốt cuộc là anh hy vọng, hay không hy vọng cô ấy mang thai?

Anh sắp bị hai vấn đề này bức đến phát điên rồi, hy vọng tối nay anh sẽ không vì thế mà mất ngủ.

Ngắm nhìn gương mặt say ngủ của cô, thở ngán than dài một hồi, anh đứng dậy đi vào phòng tắm tẩy rửa, không ngờ đợi đến khi anh đi ra, người trước đó ngủ đến mê man bất tỉnh là cô lại tỉnh táo ngồi trên đệm, mỉm cười với anh.

“Anh đã về rồi?”

“Sao lại tỉnh dậy?” Anh kinh ngạc hỏi.

“Bị dọa tỉnh lại.” Anh nghe vậy, lập tức quay đầu kiểm tra xung quanh, muốn tìm ra vật đã dọa cô tỉnh dậy, lại nghe cô nói tiếp, “Em không nghĩ bản thân có thể ngủ, thật đúng là bị chính mình dọa tỉnh dậy mà.”

Anh thở phào một hơi. “Ngủ thì cứ ngủ tiếp đi, sao lại mang bản thân mình ra dọa tỉnh lại.” Anh leo lên giường khó hiểu hỏi.

“Bởi vì em muốn đợi anh trở về, có chuyện muốn nói với anh.”

“Chuyện gì thế?”

“Anh...” Cô muốn nói nhưng lại thôi, trên mặt có phần bất an.

“Làm sao vậy?” Anh có chút lo lắng đưa tay kéo cô vào lòng, dịu dàng hỏi.

“Tị Ngần, em... hình như có thai rồi.” Cô khẽ nói với anh.

Anh vừa nghe xong, toàn thân cứng đờ, sắc mặt hết tái xanh lại chuyển sang trắng bệch.

An Danh Lị nhìn thấy phản ứng của anh, trái tim lạnh lẽo, mặt không còn chút máu cô lấy tay đẩy anh ra, muốn nhảy xuống giường, tránh khỏi anh.

“Đợi một chút, em muốn đi đâu?” Phí Tị Ngần nhanh chóng hoàn hồn, nhanh mắt nhanh tay kéo cô vào lòng, ôm lấy thật chặt.

“Không cần anh lo, buông em ra.” Cô giãy giụa nói, nước mắt tựa như những hạt đậu lớn liên rơi xuống từ trong hốc mắt của cô, dọa anh một chập.

“Làm sao vậy, em yêu? Em có phải có chỗ nào không thoải mái không? Hay là anh đã làm sai cái gì, nói sai điều gì? Anh lo lắng hỏi, có phần luống cuống không biết làm thế nào.

“Về mặt của anh khiếp sợ, không muốn đứa trẻ.” Cô ghen ngào giãy giụa lên án nói, đau lòng muốn chết.

Phí Tị Ngần ngăn người, rất nhanh liền hiểu ra phản ứng vừa rồi của bản thân đã rước phải tai họa.

“Anh không phải không muốn đứa bé, chỉ là anh rất lo triệu chứng phát sinh sau khi em mang thai, sợ đến nỗi không biết phải làm sao. Em phải tin anh, anh yêu em, làm sao lại không muốn đứa con của chúng ta chứ?” Anh vội vã giải thích với cô, đồng thời dịu dàng lau đi nước mắt trên gương mặt cô, hôn cô.

“Có lẽ anh không muốn nhanh như vậy đã có con.” Cô sụt sịt mũi nói.

“Con gái của Chữ Lực Ngự đã đi nhà trẻ rồi, chúng ta sao lại kêu là nhanh?” Anh giúp cô gạt những sợi tóc bên gò má đưa ra sau tai, về mặt lo lắng chăm chú nhìn cô dịu dàng hỏi: “Em cảm thấy như thế nào? Có buồn nôn không? Cơ thể có chỗ nào cảm thấy không thoải mái không? Có đặc biệt muốn ăn cái gì không?”

An Danh Lị lắc đầu, thấy anh quan tâm cô như vậy, đột nhiên cảm thấy phản ứng thái quá của mình vừa rồi hình như có chút buồn cười, lại có chút xấu hổ. “Thật không?” Cô lắc đầu lần nữa.

“Có chỗ nào không thoải mái phải nói cho anh biết nhé.” Phí Tị Ngần đắm đắm nhìn cô, nghiêm túc dặn dò. “Bất kể khi đó anh đang làm gì, ngủ, đi làm, hội họp, đi công tác! Không, mười tháng sắp tới anh sẽ không đi công tác, sẽ ở bên cạnh em chăm sóc cho em, cho nên em không cần phải căng thẳng, nhất định phải đối mặt bình thường như mọi ngày, biết không?”

Cô gạt đầu, muốn nói với anh, thực ra cô một chút cũng không thấy căng thẳng, nhưng anh lại không cho cô cơ hội để nói, tiếp tục lải nhải –

“Đúng rồi, bắt đầu từ ngày mai không cần phải đi làm nữa, việc nhà cái gì em cũng đừng làm, anh sẽ bảo người giúp việc theo giờ hai lần một tuần tăng thêm ca...” Anh không hài lòng lắc đầu, “Không được, hay

là mời một cô quản lý toàn bộ là được rồi, thứ hai đến thứ sáu, tốt nhất là người có kinh nghiệm chăm sóc phụ nữ mang thai, như vậy lúc anh đi làm thuận tiện chăm sóc cho em. Ngoài ra, anh thấy chúng ta còn phải mời một đầu bếp tới nhà nữa!”

Anh càng nói càng khoa trương, khiến An Danh Lệ nghe mà dở khóc dở cười, không biết nên làm sao đưa tay bịt chặt lấy miệng anh.

“Dừng lại.” “Làm sao vậy?” Anh tách lấy bàn tay cô, vẻ mặt vừa không hiểu vừa lo lắng hỏi.

“Anh vừa mới tự mình nói phải đối mặt như mọi ngày, hiện tại anh đang làm cái gì thế?” Anh mở miệng muốn nói, nhưng lại không biết nói gì để chống đỡ, nhũu chặt lồng mày.

“Không cần phải căng thẳng, nhất định phải đối mặt bình thường như mọi ngày, sao?” Cô cười mà không cười liếc nhìn anh, bắt chước anh, nhưng mà trong lòng lại tràn ngập hạnh phúc cùng xúc động.

Anh thật sự để ý cô, quan tâm cô, yêu cô, cùng với đứa con trong bụng cô, nhất cử nhất động, từng câu từng chữ của anh đều nói cho cô biết điều đó. Không phải cố ý nói, mà là xuất phát từ tận đáy lòng, vô tình bộc lộ tình yêu thương, càng khiến người ta cảm động. Anh thật sự yêu cô, rất yêu, rất yêu.

“Em yêu anh, Phí Tị Ngần. Rất yêu, rất yêu anh.” Cô dịu dàng tiến sát vào lòng anh, tình cảm tràn ngập rung động nói với anh.

Phí Tị Ngần ôm cả người cô trong lòng, hạnh phúc bao lấy cô mỉm cười, nồng nàn nói: “Anh cũng vậy, rất yêu em.”

9. Chương 9

Nhận được điện thoại của con trai, sau khi hẹn chắc thời gian và nhà hàng cùng nhau ăn cơm buổi trưa, Phí Vân vì phải nói dối bà xã mà bắt đầu cảm thấy thấp thỏm không yên. Khi mượn cớ từ trưa hôm qua cùng con trai nói chuyện, ông liền bắt đầu nghĩ, không có vấn đề gì to tát, mẩu chốt nằm ở chỗ, ông thật sự có biện pháp nói dối bà xã mà mặt không đổi sắc sao? Đây thật sự là một thách thức lớn.

Lương lực cả một buổi sáng, mắt thấy nếu không ra ngoài thì sẽ đến muộn mất, cuối cùng ông cố lấy dũng khí, cẩn thận dè dặt đi đến trước mặt Diệp Hương Đình đang ngồi trên chiếc xích đu trước cửa sổ, không biết đang suy nghĩ điều gì, giả vờ ung dung lên tiếng hỏi: “Bà xã, tôi phải ra ngoài một chuyến, người bạn ngày trước trên thương trường mới từ Singapore đến, tìm tôi đi ăn cơm.”

“Người bạn từ Singapore?” Bà chậm rãi ngẩng đầu lên nhìn ông một cái.

“Đúng.” Ông cẩn thận gạt đầu giấu diếm sự căng thẳng. Diệp Hương Đình vẫn chăm chú nhìn ông, đến nỗi trong lòng ông có chút hoảng sợ. “Tôi tưởng rằng trưa nay ông phải ăn cơm cùng con trai và bạn gái của nó?” Bà thình lình lên tiếng, dọa ông toàn thân cứng đờ, cảm giác như bị sét đánh.

“Bà xã, bà, bà làm sao lại...” Lời nói của ông lắp bắp vô cùng.

“Làm sao lại biết?” Bà mặt không thay đổi liếc nhìn ông, “Bởi vì sáng này khi ông ở trong phòng khách nhận điện thoại, tôi ở ngoài phòng nghe.”

Cái này thì thật sự xong rồi, đầu óc Phí Vân một mảnh trống rỗng, khả năng phản ứng trong nháy mắt hoàn toàn biến mất.

Ý tứ chính là, những lời ông với con trai nói trong điện thoại sáng nay, bà ấy đều nghe thấy hết rồi? Bao gồm việc ông định gạt bà cùng con trai và bạn gái nó gặp mặt ăn cơm, và chuyện hai cha con ông lên kế hoạch phớt lờ bà, đưa con dâu vào nhà trước?

Thế này thì ông thật sự có chứng cứ phạm tội rõ ràng, chết chắc rồi, đại sự không ổn.

“Bà xã, bà nghe tôi nói, tôi!” Ông vội vàng muốn giải thích.

“Tôi muốn hỏi một vấn đề.” Bà cắt ngang lời ông.

“Vấn đề gì?” Ông căng thẳng ngừng thở, cẩn thận dè dặt hỏi.

“Chuyện mang thai là thật sao?”

Ngồi trong phòng ăn, An Danh Lị hồi hộp đứng ngồi không yên.

“Đừng căng thẳng như thế, ba mẹ anh là những người rất tốt.” Phí Tị Ngần trấn an nói với cô, không ngờ cô lại căng thẳng như vậy.

Chỉ có điều so với cô, sự căng thẳng của anh chỉ có hơn chứ không kém, tuy rằng bên ngoài nhìn không ra.

Thật kỳ lạ, tại sao ba đến bây giờ vẫn còn chưa tới? Cũng đã quá giờ bọn họ hẹn rồi, không có lý nào người tuân thủ thời gian hơn ai khác như ba lại đến muộn được, ngay cả điện thoại cũng không hề gọi cho anh nha, trừ phi bị mẹ quán chân rồi, không có cách nào gọi điện được.

Ba hẳn sẽ không thật sự bị mẹ quán lấy chân, không có cách nào đến được cuộc hẹn chứ? Sẽ không kém như vậy chứ?

Kém cũng không sao a, điều anh lo lắng hơn là ba không chống đỡ được chất vấn của mẹ, không chỉ đem mọi chuyện nói ra hết, thậm chí còn đưa mẹ tới, vậy thì nên làm sao đây?

Có lẽ trước khi bọn họ còn chưa tới, anh nên nhanh chóng đưa Danh Lị rời đi trước, đi ngay bây giờ.

Nhưng mà nếu như là anh lo thừa, ba chỉ đơn thuần đến trễ mà thôi, anh bỏ lại ba như vậy rồi đi cũng không được, quan trọng là, Danh Lị chưa tận mắt nhìn thấy bậc trưởng bối, chưa tận tai nghe thấy sự đồng ý của bậc trưởng bối, thì làm sao bằng lòng ký giấy kết hôn, cùng đến cơ quan hộ chính đăng ký với anh chứ? Thật là, tại sao thấy người ta kết hôn dường như rất đơn giản, còn anh muốn kết hôn lại khó đến thế?

“Anh ra bên ngoài gọi điện một chút xem ba anh bọn họ đi đến đâu rồi, em đừng căng thẳng, đợi anh nhé.” Phí Tị Ngần vô cớ cảm thấy bất an đứng dậy nói, sau khi thấy cô gật đầu, mới xoay người đi ra khỏi phòng ăn.

Anh vừa đi vừa lấy điện thoại di động ra gọi, ngẩng đầu lên trong nháy mắt, liền nhìn thấy ba và mẹ cùng nhau đi tới, dọa anh ngây ra như phỗng, nhúc nhích không nổi.

Ba nhìn thấy anh, lập tức lộ ra vẻ mặt đầy áy náy với anh.

Mẹ nhìn thấy anh, trên mặt nhanh chóng hiện lên sự đau lòng cùng thất vọng, sau đó hoàn toàn là sự lạnh lùng cùng vẻ mặt không chút thay đổi, khiến anh cảm thấy như bị bạt tai một cách hung hăng.

Ba mẹ cùng tiến về phía anh, dừng lại trước mặt anh.

“Thật xin lỗi, ba mẹ đến muộn.” Ba mẹ nói với anh như vậy, nhưng Phí Tị Ngần lại có thể cảm thấy, ba xin lỗi cũng hoàn toàn là vì đến muộn, mà là nhắm vào sự thất bại của kế hoạch đã định trước.

Anh lắc đầu với ba, sau đó quay đầu nhìn sang mẹ, áy náy thấp giọng xin lỗi, “Con xin lỗi, mẹ.” Diệp Hương Đình trầm mặc không lên tiếng, Phí Vân đành phải mở miệng giảng hòa. “Ngồi xuống trước đã rồi hãy nói, đừng đứng ở đây cản lối người ta.”

Phí Tị Ngần nghe vậy, cả người trong nháy mắt lại càng cứng ngắc. Lúc này anh thật tiến thoái lưỡng nan, hoàn toàn không biết phải làm sao, vô kế khả thi [1] rồi, sao ba còn đổ thêm dầu vào lửa chứ? Lẽ nào ông đã quên thái độ phản đối của mẹ, thể trạng hiện tại của Danh Lị sao? Anh làm sao có thể để hai người họ gặp mặt đây?

Hay là ý của ba là muốn anh tìm một nơi khác để ngồi đã? Hình như là cách này!

“Tị Ngần?”

Giọng nói của An Danh Lị đột nhiên vang lên phía sau anh, khiến khuôn mặt anh không còn chút máu. Anh đỡ dần chậm chạp quay đầu lại nhìn cô đang tiến đến bên anh, nào bộ một mảnh trống rỗng.

Cô mỉm cười với anh, dáng vẻ vẫn có chút căng thẳng, lại quay đầu hướng về ba mẹ anh, điều chỉnh bản thân trở nên tự nhiên trang nhã.

“Chú, dì, chào mọi người, lần đầu tiên gặp mặt, cháu là An Danh Lị.” Cô mỉm cười tự giới thiệu, thoạt nhìn thật dịu dàng, tự tin lại xinh đẹp, dù là ai nhìn cũng đều thấy yêu mến. Nhưng mà vấn đề nằm ở chỗ mẹ cũng sẽ thích sao? Phí Tị Ngần căng thẳng nhìn sang mẹ, lại bất ngờ phát hiện mẹ đang chăm chú trừng mắt nhìn Danh Lị, không chỉ ngây ra như phỗng không hề động đậy, còn kinh ngạc há hốc mồm. Ngoài phản ứng kỳ quái như vậy của mẹ, ngay cả ba cũng thế, bọn họ hình như bị dọa đến ngây người.

“Ba? Mẹ?” Anh khó hiểu lên tiếng gọi, hoàn toàn không biết đã xảy ra chuyện gì.

“Cháu tên là gì?” Diệp Hương Đình chớp chớp mắt, đột nhiên kích động kéo tay Danh Lị hỏi, dọa Phí Tị Ngần một chập.

“Mẹ!” Theo phản xạ anh bắt lấy tay mẹ, sợ bà làm tổn thương Danh Lị.

“Trước tiên đừng căng thẳng.” Phí Tị Ngần trấn an nói với anh, giật anh lại.

“Nhưng mà...” Anh đang muốn nói, nhưng lại thấy người phục vụ phòng ăn tiến đến chỗ bọn họ, khiêm nhường nói: “Thật xin lỗi, mời bốn vị có thể trở lại chỗ ngồi được không?”

“Được, thật xin lỗi.” Phí Vân đưa tay vòng qua người vợ đang kích động nói: “Bà xã, có chuyện gì, chúng ta ngồi xuống hãy nói tiếp.”

Xảy ra chuyện gì thế? An Danh Lị im lặng nhìn sang anh hỏi. Anh cũng không hiểu ra sao. Phí Tị Ngần lắc đầu với vẻ mặt lông mày nhíu sâu trả lời cô. Bốn người dưới sự hướng dẫn của người phục vụ, trở lại chiếc bàn ban đầu của bọn họ, ngồi xuống. Hai vợ chồng Phí Vân ngồi cùng một bên, mà Diệp Hương Đình đang ngồi đối diện với An Danh Lị.

Sau khi hai người bọn họ ngồi xuống, vẫn tiếp tục nhìn chằm chằm An Danh Lị, nhìn không chớp mắt.

“Ba, mẹ, hai người rốt cuộc có chuyện gì vậy? Tại sao cứ nhìn Danh Lị suốt?” Phí Tị Ngần cũng không nhịn được nữa lên tiếng hỏi.

Phí Vân hoàn hồn, nhưng vẫn chưa kịp mở miệng trả lời câu hỏi của con trai, Diệp Hương Đình đột nhiên đưa tay vượt qua mặt bàn, lại cầm tay Danh Lị một lần nữa, xúc động nói: “Nói cho bác, cháu tên là gì? Ba cháu là ai? Mẹ cháu tên gọi như thế nào?”

“Mẹ!” Lời nói của Phí Tị Ngần bị ba anh lắc đầu cắt ngang.

“Bác nghe Tị Ngần nói, cháu là An Danh Lị, ba là An Thắng Hùng của xí nghiệp An Thị có đúng không?” Phí Vân hòa nhã dễ gần nói với An Danh Lị.

“Vâng.” An Danh Lị nhanh chóng liếc nhìn Phí Tị Ngần, sau đó lưỡng lự trả lời. Cô biết danh tiếng của ba mình trong ngành không được tốt lắm.

“Vậy mẹ cháu thì sao? Ý của bác không phải là An phu nhân, mà là người mẹ ruột của cháu, cháu có biết bất cứ chuyện gì về bà ấy không? Biết tên của bà ấy không?” An Danh Lị vẻ mặt u ám lắc đầu, “Cháu chỉ biết bà ấy sinh ra cháu không lâu sau liền qua đời, sau khi bà ấy mất, cháu mới được đưa đến nhà họ An.”

“Nói vậy, mẹ cháu vốn vẫn chưa chết.” Diệp Hương Đình kích động phản bác.

An Danh Lị sững sờ nhìn bà, Phí Tị Ngần cũng không nhịn được kinh ngạc hỏi!

“Mẹ, mẹ nói cái gì?”

“Bác nói mẹ cháu vẫn còn sống, vốn chưa hề chết.” Bà nhìn An Danh Lị nói.

An Danh Lị chỉ cảm thấy đầu óc trống rỗng, căn bản không có cách nào tiếp nhận được sự việc xảy ra bất ngờ vừa rồi.

Người mẹ sinh ra cô vẫn còn sống, vốn chưa hề chết? Đây là sự thật sao? Nếu như là thật, hai mươi mấy năm qua, tại sao bà ấy chưa từng đến thăm cô được một lần, cũng chưa từng liên lạc với cô? Hoặc là, bà ấy căn bản đã quên mất chính mình đã từng sinh ra một đứa con gái như thế?

“Mẹ, làm sao mẹ biết mẹ của Danh Lị vẫn còn sống? Mẹ quen bà ấy sao? Biết bà ấy đang ở đâu sao? Tại sao trước đây con chưa từng nghe mẹ nói đến? Bà ấy là ai?” Phí Tị Ngần đưa ra một loạt những thắc mắc. “Bà ấy chính là người bạn của mẹ con đang sống trong viện điều dưỡng đó.” Phí Vân trả lời.

“Cái gì?” Phí Tị Ngần kinh ngạc nhìn sang ba. “Trước khi nhìn thấy Danh Lị, ba và mẹ con cũng không biết Danh Lị lại là con gái của Giáo Tâm. Giáo Tâm chính là tên của mẹ cháu. Trần Giáo Tâm.” Phí Vân giải thích cho An Danh Lị. “Bà ấy vì điều kiện tinh thần khác thường, sống trong viện điều dưỡng ấy đã 25 năm rồi, chúng ta thường đến thăm bà ấy, nhưng không phải lần nào bà ấy cũng nhận ra các bác. Thỉnh thoảng khi tâm tình bà ấy tốt, sẽ cùng chúng ta trò chuyện, chủ đề yêu thích chính là nói về bà ấy đã sinh ra một cô bé rất xinh đẹp, mọi người đều nói lớn lên rất giống bà ấy.”

“Chúng ta đã hỏi qua chị gái của bà ấy, cũng chính là bác gái của cháu về chuyện của đứa trẻ, bà ta nói đứa trẻ sớm đã chết rồi, cho nên mẹ cháu bà ấy mới trở nên như vậy. Chúng ta cũng không nghi ngờ gì khác, không nghĩ tới...” Ông thở dài một hơi, cũng không nói tiếp.

“Chúng ta thật sự đều tin rằng đứa bé đã chết rồi, cho đến bây giờ nhìn thấy cháu mới biết sự thật vốn không phải như vậy, cháu lớn lên rất giống mẹ cháu, thật sự giống nhau như đúc.” Diệp Hương Đình lệ rơi đầy mặt nắm chặt tay An Danh Lị nói.

Đối diện với quá khứ cùng thân thể bất ngờ này, An Danh Lị kinh hoàng đến nỗi hoàn toàn không biết nên nói gì.

Phí Tị Ngần sau khi đã hiểu rõ sự tình, lòng đầy kinh ngạc vui mừng, theo tình hình hiện nay mà thấy, mẹ hẳn sẽ không còn phản đối hôn sự giữa anh và Danh Lị mới đúng chứ? Anh mới nghĩ như vậy thôi, liền nhìn thấy mẹ cầm lấy chiếc khăn tay trên bàn lau đi nước mắt trên khuôn mặt, lộ ra một nụ cười bao dung như mẹ hiền. “Bác nghe nói con mang thai có đúng không? Vậy hôn lễ phải mau chóng bàn bạc qua mới được.”

Anh nhếch miệng mỉm cười.

Hôn sự bưng bưng khí thế được tiến hành, chuyện An Danh Lị cùng tổng giám đốc hẹn hò, đang chuẩn bị kết hôn, cũng đã truyền ra trong công ty rồi.

Cô vốn có chút lo lắng sẽ bị người khác liếc xéo cùng bài xích, nhưng Phí Tị Ngần hoàn toàn không để ý những cách bàn tán thông thường, khiến những người lắm lời nhiều chuyện muốn vu khống hãm hại cô cũng khó.

Ví dụ như nói, cách anh mỗi ngày đưa đón cô đi làm chính là đưa đón đến chỗ ngồi trong văn phòng của cô, sau đó mới rời đi. Trước khi rời đi, anh còn trịnh trọng nói với những người đồng nghiệp cùng bộ phận với cô kiểu như “Phiền các vị chiếu cố nhiều hơn.”

Câu nói “Hôm nay lại phải phiền đến mọi người rồi”, khiến mọi người nghĩ không chiếu cố cô cũng không được, dù sao đây cũng là tổng giám đốc đã mở miệng kính nhờ. Trừ lần đó ra, lúc nào rảnh rỗi anh cùng đều chạy tới bộ phận thiết kế thăm cô, kiểu sinh hoạt này giống như phương thức đột kích kiểm tra, ai còn dám “bất kính” với cô đây? Ngoài ra, anh gặp người khác sẽ lại than vãn cảnh ngộ “tình nhân trong bóng tối” đáng thương của anh cũng là đường cùng, khiến cho người ta hoàn toàn tin rằng trong tình yêu của hai người họ, anh là bên chủ động, mà cô thì lại là người bị động, mang theo chút bị ép buộc.

Sự cẩn thận cùng phòng ngừa chu đáo của anh khiến cô cảm động không biết nên nói gì, chỉ có thể lẳng lặng cất giấu tất cả trong trái tim mình, hóa thành năng lượng để yêu anh nhiều hơn.

“Danh Lị, điện thoại, đường số một.”

Trong phòng làm việc, đột nhiên có người đồng nghiệp cao giọng nói to, khiến cô trong nháy mắt hoàn hồn trở lại.

“Vâng, cảm ơn.” Cô nói, nhận điện thoại. “A lô, chào ngài, tôi là An Danh Lị.”

“Tôi là anh trai cô, đang ở đại sảnh tầng một, xuống đây đi.”

Não bộ của cô trong nháy mắt một mảnh trống rỗng, lỗ tai ong ong toàn là câu nói “Tôi là anh trai cô.”

An Cẩm Hào đang ở đại sảnh tầng một? Anh ta sao lại biết cô đang ở trong này, làm sao lại chạy đến đây tìm cô? Lẽ nào, chuyện cô cùng Phí Tị Ngần sắp kết hôn đã truyền đến tai người nhà họ An rồi?

Tuy rằng cô biết đây là chuyện sớm hay muộn, nhưng mà bọn họ nhanh như vậy đã tìm đến cửa, vẫn khiến cô cảm thấy mĩa mai lại khó xử. “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi không có gì để nói với anh, anh quay về đi.” Cô lạnh nhạt trả lời.

“Ba có chuyện nói với cô, ông bảo cô xuống đây.”

Ba, ông ta cũng tới ư?

Bọn họ rốt cuộc đến để làm gì, lại muốn theo cô — hoặc nên nói là muốn đạt được gì từ Phí Tị Ngần ở nơi này?

Cô không hề muốn chửi bới cùng cha và anh, những người có quan hệ huyết thống với chính mình, nhưng mà sau khi trải qua chuyện lần trước họ đã lợi dụng tấm lòng hiếu thuận của cô để lừa cô lấy chồng, bây giờ bọn họ còn dám lấy — tư thế ra lệnh đến tìm cô, đủ biết tình cảnh của bọn họ đã vô liêm sỉ đến mức không thuốc nào chữa được rồi.

Cô của hiện tại hoàn toàn không muốn nhìn thấy bất cứ người nào nhà họ An nữa, nhất là sau khi cô gặp mẹ ở viện điều dưỡng, hay là, cô nên dùng ma quỷ để gọi tên bọn họ mới thích hợp?

Sự xuất hiện của cô cuối cùng cũng khiến bác Giáo Huệ nói ra sự thật, nói cho cô biết An Thắng Hùng bắt cả hai tay như thế nào, một bên lợi dụng tấm lòng yêu thương sâu sắc của mẹ cô, hưởng thụ sự trả công không oán không hận của mẹ, một bên lại kết thân với thiên kim tiểu thư giàu có nhà người ta, một bước lên mây.

Mẹ vì ông ta mà phá thai nhiều lần, ông ta lại dùng lý do khiến cô thiên kim thiếu thư đó mang thai không thể không lấy đối phương, nếu không tất cả mọi nỗ lực phấn đấu đều uổng phí, cưới người khác, lại còn dùng miệng lưỡi khéo léo dỗ ngon dỗ ngọt là để hưởng hạnh phúc cùng nhau, cho đến khi mẹ lại mang thai, không muốn phá thai nữa, ông ta mới mới lộ ra bộ mặt thật, bằng mọi cách muốn từ bỏ đứa con trong bụng mẹ cô, cũng chính là cô.

Mẹ rốt cuộc đã nhìn rõ tất cả rời khỏi ông ta, nhưng trong những ngày tháng kế tiếp lại bất trắc dồn dập, uy hiếp đe dọa mọi thứ, làm cho thần kinh mẹ suy sụp, đứa con sinh ra không bao lâu sau, tinh thần và trí tuệ lại rơi vào ngấn ngờ không bình thường.

Ông ngoại, bà ngoại không có cách nào tha thứ cho kẻ đã hại con gái mình như vậy, càng không có cách nào nuôi dưỡng cốt nhục của tên đó, liền đem cô cùng những tài liệu chứng minh đầy đủ thân phận của cô đến An gia, muốn chính bọn họ phải nuôi dưỡng đứa trẻ lớn lên, mà nếu như bọn chúng dám đối xử với đứa trẻ như vậy, xí nghiệp An Thị vừa mới bắt đầu sẽ phải chôn cùng.

Sự thật tổn thương con người đến như vậy, nhưng xét theo một mặt khác, cũng là để cô nhận được sự giúp đỡ cùng chuộc tội.

Vốn dĩ nhà họ An nuôi dưỡng cô cũng không phải là xét đến thân phận huyết thống, mà là bị ép buộc.

Cô cuối cùng đã hiểu rõ tại sao trong cái nhà đó cô từ đầu đến cuối lại giống như người ngoài, vĩnh viễn không bước vào trong giới hạn người nhà được, hóa ra đây là nguyên nhân, hóa ra ba cô chẳng bao giờ muốn thăm cô, ngay cả một phút một giây cũng đều chưa từng.

Ông ta không phải là ba cô, chỉ là người đàn ông đã cung cấp tinh trùng để mẹ mang thai mà thôi. Cô cuối cùng đã thông suốt rồi, không còn có cái tảng gánh nặng máu mủ tình thân trói buộc cô nữa, không còn có nữa rồi.

“Tôi biết rồi.” An Danh Lị lạnh nhạt nói, sau đó dập điện thoại, trực tiếp gọi đường dây nóng tới tổng giám đốc chồng chưa cưới. “Là em.”

“Làm sao vậy, bà xã?” Vừa nhận ra giọng nói của cô, Phí Tị Ngần lập tức hỏi: “Có phải em có chỗ nào không thoải mái không? Bây giờ anh liền qua đó, em chờ anh nhé.”

“Đợi một chút.” Cô vội vàng cuống quýt gọi anh lại, “Em rất khỏe, không sao hết, gọi điện cho anh là vì việc khác.”

“Em chắc chắn em không sao chứ?” Anh không yên tâm hỏi.

“Em có hay không sao, anh không phải là hiểu rõ hơn ai hết chứ? Còn chưa tính đến anh rồi cuộc tự mình đặt bao nhiêu cơ sở ngầm bên cạnh em.” Cô phẫn nộ, không nhịn được lên tiếng.

“Cơ sở ngầm nào?”

“Giả ngốc.”

Lần trước cô chẳng qua là đột nhiên cảm thán sự kỳ diệu của tạo vật mà thôi, rõ ràng sờ sờ cô đang mang thai đứa con của bọn họ nhưng chiếc bụng vẫn bằng phẳng như xưa, chưa đến một phút, anh lập tức khẩn trương chạy từ văn phòng tổng giám đốc ở tầng trên đến chỗ cô. Còn có, cô đi vào nhà vệ sinh, chỉ là thời gian hơi lâu một chút mà thôi, anh cũng đột nhiên xuất hiện ở hành lang thông qua nhà vệ sinh nữ. Anh như thế còn dám nói không có cơ sở ngầm?

Có quỷ mới tin.

“Ai giả ngốc?” Anh vẫn còn giả bộ.

“Giả bộ còn không giống.” Cô hừ một tiếng.

Phí Tị Ngần ở đầu dây bên kia điện thoại khẽ cười mấy tiếng. “Anh đã thỏa hiệp để em tiếp tục đến công ty làm việc rồi, em làm cho anh an tâm một chút đi mà.”

“Em không phải là không làm cho anh an tâm, mà là sao anh lại chuyện bé xé ra to như thế? Em mới mang bầu hai tháng thôi mà, cũng không phải là sắp sinh, anh không cảm thấy như vậy có chút khoa trương sao?”

“Thế sao? Anh vốn còn muốn chuyển chỗ ngồi của em qua văn phòng của anh, nhưng mà mẹ nói như vậy có thể động đến thai nhi, đành phải thôi vậy.” Anh hơi oán trách nói.

“Anh có thể khoa trương hơn một chút cũng không sao, ví dụ như chuyển chỗ ngồi của anh qua phòng làm việc của em thì thế nào?” Cô phẫn nộ, kiên nghị nói.

“Anh đang cân nhắc tính khả thi của cái này.” Anh trịnh trọng trả lời, cũng không biết là thật hay giả, hại cô á khẩu không nói được gì.

“Đúng rồi, em tìm anh có chuyện gì vậy, bà xã?” Anh hỏi.

Bầu không khí hạnh phúc, vui vẻ trong nháy mắt bị đánh tan, An Danh Lị quay trở lại thực tại. “Bọn họ đến tìm em rồi.” Cô thở dài nói với anh.

Không cần nhiều lời nói rõ. Phí Tị Ngần lập tức hiểu người cô đang chỉ là ai. “Ồ đâu?” Anh trầm giọng hỏi.

“Đại sảnh tầng một.”

“Anh xuống là được, em đừng đi xuống.” Anh lập tức dặn dò nói, một lát sau giọng nói lại mang theo lưỡng lự hỏi: “Em muốn xuống đó gặp bọn họ sao?”

“Không muốn.” Cô không hề do dự, liền trả lời.

“Được. Thế thì giao cho anh nhé. Em có gì cần anh chuyển lời không?”

“Không có.” Cô lạnh nhạt nói.

“Em vẫn ổn chứ, bà xã?” Anh lo lắng hỏi.

“Vẫn ổn.” “Thật không?” “Thật.” “Em muốn về nhà nghỉ ngơi trước không? Anh gọi tài xế chở em về nhà.” Anh không yên tâm lại hỏi.

An Danh Lị bất đắc dĩ mỉm cười, không có cách nào nắm bắt được sự yêu thương quan tâm của anh, chỉ là!

Cô hơi cân nhắc một chút về đề nghị của anh, về nhà nghỉ ngơi? Bởi như vậy cho dù cô không xuống, bọn họ không cam lòng lại gọi điện tìm cô, cô cũng không cần bị họ quấy rầy hay nhận lấy những ánh mắt hiếu kỳ của người khác. Ý kiến này hình như không tồi, bản thiết kế trên tay cô vừa mới hoàn thành, hiện giờ cũng không có chuyện gì phải vội, cô có thể yên tâm rồi đi.

“Vâng.” Cô trả lời, quyết định tan ca sớm về nhà ngủ trưa.

“Vậy em thu dọn một chút, anh sẽ gọi tài xế đến bên cạnh thang máy tầng đó chờ em. Đừng vội vàng, từ từ cũng không sao.” Phí Tị Ngần dịu dàng dặn dò.

“Em biết rồi. Anh xuống đi, không cần lo cho em.”

“Được. Anh sẽ gọi điện thoại cho em.”

“Ừm.”

Cúp máy, An Danh Lị thu dọn đồ đạc, xin phép giám đốc xong liền để tài xế lái xe đưa cô về nhà. Trong lòng, bình tĩnh lạ thường.

10. Chương 10

Có lẽ là ngủ no rồi, cho nên tiếng đóng cửa rất nhẹ vang lên liền đánh thức cô từ trong giấc ngủ, An Danh Lị mở mắt ra đã thấy khuôn mặt của người chồng chưa cưới thân yêu hiện lên trước mắt cô, mỉm cười với anh, “Anh đã về rồi.” — Nhìn thấy phản ứng của cô, Phí Tị Ngần liền biết cô nhất định xem bây giờ thành buổi tối, anh vừa tăng ca hoàn thành xong công việc trở về nhà, hoàn toàn quên mất cô tan ca sớm, và anh đã nói sẽ gọi điện thoại cho cô.

Thật là hao tâm tổn trí, hại anh gọi điện thoại không tìm được người, sợ đến nỗi ba hồn bảy vía bay mất một nửa.

Chỉ là anh cũng không có lý do để trách người ta, là anh tự mình yêu thương lo lắng mà, tài xế cũng đã thể nói với anh là chính mình đã đưa phu nhân đến tận cửa, thấy cô mở cửa bước vào trong nhà, sau khi đóng cửa mới rời đi, anh lại vẫn còn lo lắng.

Thật sự là bị nguyên rửa mà, đàn ông Phí gia trời không sợ đất không sợ, chỉ sợ bà xã mang bầu sinh con nhà.

“Ôi!” Anh bất giác thở ra một hơi dài.

“Làm sao vậy, đã xảy ra chuyện gì?” Nghe thấy anh thở dài, An Danh Lị ngồi bật dậy, cơn buồn ngủ nhất thời tiêu tan hết, lo lắng ngóng nhìn anh hỏi. “Không có gì, chỉ là gọi điện thoại mà em không nhận, bị chính mình hù dọa chút thôi mà.” Anh trấn an nở nụ cười với cô, nói qua loa.

“Gọi điện? A!” Cô tròn tròn hai mắt, bỗng nhiên nhớ lại tất cả. “Em xin lỗi, em ngủ mất rồi. Hiện tại là mấy giờ? Anh gọi điện cho em nhiều lần không? Thật xin lỗi, thật xin lỗi.” Cô chấp hai tay trước ngực dồn dập xin lỗi anh.

Phí Tị Ngần mỉm cười ôm cô vào lòng, cúi đầu hôn cô một cái. “Xem ra em thật sự ngủ rất say, ngay cả di động vang lên cũng không tới có đúng không? Như vậy, anh cuối cùng cũng có thể yên tâm thật rồi.”

“Có ý tứ gì?” Cô chớp chớp mắt, ngây người hỏi.

“Điều này thể hiện em đã hoàn toàn nhìn thông suốt rồi.”

“Nhìn cái gì?” An Danh Lị đột nhiên im bặt, hiểu rõ ý anh chỉ đó là chuyện nhà họ An. Cô khẽ thở ra một hơi, mới lên tiếng hỏi: “Rốt cuộc bọn họ muốn gì?”

“Em cảm thấy thế nào?” Anh không trả lời hỏi lại.

“Kết thân kèm theo thân thích hay là muốn bán con gái?” Cô chỉ nghĩ được hai khả năng đó, hẳn sẽ không có những cái khác.

“Buồn sao?” Anh trầm mặc nhìn cô một lúc, thoáng lo lắng dịu dàng hỏi. “Vẫn ổn, dù sao sớm đã nghĩ đến rồi.” Cô nhún vai cười khỏ. “Cho nên, bọn họ muốn cái gì? Tiền?”

“Mục đích cuối cùng.” Anh gật đầu.

“Thế nên em bị bán bao nhiêu tiền?”

“Năm nghìn vạn.”

“Hóa ra em đáng giá như thế, bây giờ em mới biết.” Cô tự giễu mỉm cười.

“Đối với anh, em là báu vật vô giá.” Anh thâm tình nói.

Trái tim của cô nhờ có câu nói này của anh mà trở nên ấm áp dễ chịu.

“Em biết.” Cô ngẩng đầu hôn anh một cái, mỉm cười nói với anh.

Phản ứng của anh là cúi đầu kéo dài nụ hôn thật sâu do cô bắt đầu, đến khi hai người đều thở hổn hển mới thôi.

“Muốn biết anh nói với họ những gì không?” Phí Tị Ngần lên tiếng, dời sự chú ý của mình, tránh trong đầu đều tràn ngập hình ảnh muốn đề lên cô. Cô đang trong thời kỳ đầu mang thai, không thích hợp với hoạt động trên giường.

“Anh nói gì với bọn họ?” Cô dịu hiền hỏi, có lẽ biết cảm nhận của anh, bởi vì lúc này cô cũng có phần bị dục vọng làm cho bối rối. Điều tại anh hôn cô như vậy, mới hôn một cái thôi, đã khiến cô toàn thân tỏa nhiệt thiêu đốt.

“Anh nói anh không có hứng thú làm ăn với những người không có tầm nhìn.” — lại còn đánh giá bà xã của anh rẻ mạt như thế, chỉ trị giá năm nghìn vạn? Hai câu sau đương nhiên là suy nghĩ trong lòng anh.

“Em nghĩ, bọn họ có lẽ nghe không hiểu lời anh nói có ý nghĩa gì.”

“Chính xác, bọn họ ngay sau đó giải thích việc buôn bán của công ty và hoàn cảnh liên quan, cũng không phải là bọn họ kinh doanh không tốt các kiểu, nói một đồng thứ. Anh có chút không kiên nhẫn, liền trực tiếp nói rõ, bọn họ ở đây sẽ không có được bất cứ lợi ích nào, mời về.”

“Nhưng mà, họ không thể trở về như vậy đâu, đúng chứ?”

Phí Tị Ngần gật đầu. “Họ nói anh rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, nói họ có thể kiện anh bắt cóc con gái ông ta, làm như anh là đứa con nít ba tuổi.” Anh nói xong hừ một tiếng.

An Danh Lị hoàn toàn không nói được gì. Ba, bọn họ hẳn là không còn cách nào khác rồi, mới nói ra những lời uy hiếp nực cười đến như vậy chẳng? Phí gia đối mặt với An gia càng có quyền thế không biết mấy phần, lại không nắm chắc quân cờ là cô, thứ duy nhất có thể làm chỉ có cầu xin mà thôi.

Nhưng mà điều cô lo lắng cũng không phải là khoảnh khắc thật sự đấu tranh trực diện, mà là sự phát triển kế tiếp sau này. Bọn họ không có khả năng sẽ từ bỏ tại đây, tiếp đến bọn họ sẽ làm chuyện gì, ai cũng không biết được, cảm giác như là một quả bom chưa nổ, đây mới là vấn đề không yên lòng, lo lắng thật sự của cô.

“Đang nghĩ gì thế?” Bộ dạng cô nhú chặt lông mày, khiến Phí Tị Ngần thấy hết sức lo lắng. “Bọn họ sẽ không chịu để yên.”

“Bình đến tướng chặn, nước đến đất che.”

“Em không muốn mang lại nhiều phiền phức đến cho anh như vậy.”

“A piece of cake.” (Chuyện nhỏ)

“Nhưng mà...”

“Đừng nghĩ nhiều như thế, trước đây không phải em đã nói giao toàn quyền cho anh xử lý sao? Nếu như bọn họ thật sự quá trớn, làm anh tức giận, anh cũng không dễ bị trêu chọc, sẽ không khách khí với họ.” Anh nói với cô, trong giọng nói dịu dàng mơ hồ để lộ một tia lạnh lùng và cương quyết khiến người ta vô cùng sợ hãi.

An Danh Lị ngoảnh đầu nhìn anh, anh lại dịu dàng mỉm cười với cô.

“Cục cưng của chúng ta hôm nay có khỏe không?” Bàn tay anh phủ lên chiếc bụng nhỏ bằng phẳng của cô, nói sang chuyện khác.

“Mới hơn hai tháng thôi mà, anh muốn em trả lời thế nào đây?” Cô đỏ khóc đỏ cười nghiêng mình liếc anh một cái. Ngay cả sự tồn tại của cục cưng cô cũng chưa cảm thấy được ấy!

“Không dám.”

“Tốt.” Anh biết nghe lời phục thiện. “Vậy mẹ của cục cưng thì sao? Hôm nay có khỏe không?” Anh lại hỏi.

“Rất ổn.” Cái này thì cô có thể tự mình trả lời rồi. Cô mỉm cười nói.

“Vậy có muốn cùng ba của cục cưng đi hẹn hò không?”

Cô nghi ngờ nhìn anh, không biết lần này anh lại muốn thừa nước đục thả câu gì đây.

Lần trước sau khi anh hỏi cô như vậy, liền mang cô ra sân bay, ngồi máy bay đến Nhật Bản chụp hình áo cưới, hại cô vừa mừng vừa sợ lại vừa giận, không biết nên cảm động hay là tức giận, bởi vì anh hại cô ngày hôm sau đi thả chim bồ câu cùng Nam Tuệ và con gái nuôi Hoan Hoan. Ba người bọn họ sớm đã hẹn chắc phải đi vườn bách thú Mộc Sách chơi.

“Hẹn hò ở chỗ nào?” Cô quyết định hỏi trước địa điểm.

“Em muốn đi đâu?”

Lần này do cô quyết định sao? Vậy tốt quá rồi. Như vậy không cần lo lắng sẽ có chuyện kinh hỷ đặc biệt gì khiến cô vừa khóc vừa cười rồi.

Ách, nghĩ như vậy có phải có chút không biết điều nha? Nhưng mà bộ dạng cô vừa khóc vừa cười thật sự rất xấu, một người phụ nữ đứng trước mặt người đàn ông mà mình yêu, ai lại không hy vọng giữ nguyên vẻ xinh đẹp nha? Tuy rằng từ lúc hai người họ bắt đầu gặp nhau, cô đã làm trò hề rồi, ôi! “Chúng ta ngồi trên chiếc đu quay cao chọc trời ngắm nhìn cảnh đêm có được không?”

“A?” Phí Tị Ngần cả người hơi cứng đờ, vẻ mặt thoát nhìn hình như có chút không thoải mái.

“Anh yêu à, anh hẳn sẽ không mắc chứng sợ độ cao, không dám ngồi đu quay cao chọc trời đó chứ?” Cô đột nhiên cảm thấy rất thú vị.

Anh vậy mà cũng đỏ mặt rồi.

“Woa, anh thật sự mắc chứng sợ độ cao a, ông xã.” An Danh Lị không thể tưởng tượng nổi kêu lên, lập tức không nhịn được bật cười ha ha ha.

Trong đầu cô hiện ra hình ảnh bọn họ ngồi trong đu quay cao chọc trời, hai mắt anh nhắm nghiền co rúm trong lòng cô, còn cô lại dang rộng đôi tay bảo hộ ôm chặt lấy anh, miệng không ngừng trấn an anh nói: “Sắp đến rồi, sắp đến rồi, đừng sợ, đừng sợ mà.”

Ha ha ha, cái này thật sự rất buồn cười a!

“Em cười anh?”

“Nhưng mà thật sự rất buồn cười, ha...” Cô cười không kìm được nói, cười đến nổi nước mắt cùng trào ra.

Phí Tị Ngần hoàn toàn chịu thua cô, chỉ có thể đỏ mặt cau mày, con hổ thất thế lại bị con chó bắt nạt mặc cô cười nhạo rồi. Thật là tổn hại đến uy phong đàn ông của anh nha, chứng sợ độ cao đáng hận! An Danh Lị lại cười một lúc lâu mới ngừng lại, nhưng trên khuôn mặt vẫn tràn đầy ý cười. “Rất đáng yêu.” Cô nói một cách không đầu không đuôi.

“Cái gì rất đáng yêu?” Anh nghi hoặc hỏi.

“Anh.”

Khuôn mặt anh trong nháy mắt trượt xuống ba tia [1]. “Đây là sự sỉ nhục.” Anh lời lẽ đanh thép nói.

Khóe miệng cô khẽ nhếch, không nhịn được lại ha ha cười to thành tiếng lần nữa, cười đến xiêu vẹo. Anh không thể nào chịu đựng nổi nữa rồi, tóm lấy cô, hôn tới tấp.

Tiếng cười tắt nghẹn ngừng lại, cô đưa tay vòng qua cổ anh, chủ động đón nhận nụ hôn của anh.

Thế là, đôi vợ chồng sắp cưới này khẽ hôn lẫn nhau trên giường một lúc lâu, đến khi hai người đồng ý tốt nhất là cách xa giường một chút, mới đứng dậy chuẩn bị ra ngoài hẹn hò.

Còn về bọn họ tới chỗ nào? Đó là chuyện của vợ chồng son nhà người ta, bạn quản nhiều như vậy làm gì!

Hôn lễ được tổ chức trong khách sạn năm sao, chỉ mở tiệc chiêu đãi mười bàn, mỗi bàn trị giá ba vạn sáu, quà đáp lễ của mỗi bàn lại vượt quá 36 vạn, khiến An Danh Lị lần đầu tiên cảm nhận sâu sắc bản thân thật sự đã gả vào nhà giàu sang quyền thế rồi. Hội trường có cả một đoàn giao hưởng nhạc đệm, những người bạn thân thiết tham dự ăn uống tiệc tùng, tán gẫu nói cười, bầu không khí vừa thoải mái vui vẻ, vừa sung sướng hân hoan, khách và chủ vô cùng sôi nổi.

Người nhà họ An đương nhiên không nằm trong danh sách buổi tiệc, đoàn thân thích bên nhà gái do Giáo Huệ cùng Nam Tuệ một nhà – Chữ Lực Ngự vì đi cùng bà xã, liền kiên quyết coi mình thành đại diện tham dự bên nhà gái, ma ma viện trưởng từ Chương Hóa cũng đến tham gia.

An Danh Lị đời này lần đầu tiên có nhiều hạnh phúc đến như vậy, cùng với lời chúc phúc của nhiều người đến thế, khiến cô không kìm được mấy lần cảm động rơi lệ, nước mắt rơi xuống hội trường.

Hôn lễ tiến hành siêu thuận lợi, khiến cô cực kỳ nhẹ nhõm, cũng nảy sinh hiếu kỳ, không biết Phí Tị Ngần rốt cuộc đã làm gì, khiến người nhà họ An không tới ồn ào?

Bởi vì rất hiếu kỳ, khiến cho lời thề ban đầu sẽ không chủ động đề cập đến nhà họ An của cô, suy nghĩ mấy ngày sau vẫn không nhịn được lên tiếng hỏi. “Anh đã làm gì thế?”

“Đã làm gì cơ?” Ánh mắt của Phí Tị Ngần chuyển từ cuốn tiểu thuyết trên tay sang khuôn mặt cô. “An gia.”

“Anh còn đang đoán xem em lúc nào mới hỏi đó.”

Anh mỉm cười, ngồi dậy đặt cuốn tiểu thuyết sang một bên, lại kéo cô vào lòng, khẽ hôn một cái lên đôi má cô, mới trả lời câu hỏi của cô. “Bọn họ có nhược điểm nằm trong tay anh.”

“Nhược điểm gì?” An Danh Lị ngẩn ngơ nhìn người một lát, nghi hoặc hỏi.

“Em thật ra còn có một người em gái cùng cha khác mẹ.”

“Cái gì?” Cả người cô ngây ra.

“Bất cá hai tay hình như là thói quen của An Thắng Hùng, năm đó sau khi ông ta thoát khỏi mẹ em, rất nhanh liền qua lại với một cô bạn gái, người phụ nữ đó đến bây giờ vẫn một mực đi theo ông ta, sinh cho ông ta một đứa con gái, kém em 6 tuổi.”

An Danh Lị kinh ngạc không thốt nên lời, bởi vì sau khi có vết xe đổ là cô, mơ đối với ông ta căn bản chính là vợ quán chặt chẽ, ông ta làm sao có thể còn cơ hội nạp thiếp ở bên ngoài, thậm chí còn sinh ra một đứa con nữa? Cô thật sự khó có thể tin được.

“Không tin?” Cô lắc đầu rồi lại gật đầu, sau khi mất chút thời gian an ủi kinh hoàng mới nói: “Khó mà tin được. Đây là sự thật sao?”

Phí Tị Ngần gật đầu. “Anh... cũng cảm thấy khó tin. Ông ta sao lại làm được?”

“Cho dù làm được như thế nào, có lẽ ông ta cảm thấy chính mình làm không chê vào đâu được, không ai có thể phát hiện ra bí mật này của ông ta, cho nên sau khi bị anh vạch trần, về mặt lộ ra sự khiếp sợ cùng khó tin, sau đó mặc anh uy hiếp.”

“Ông ta mặc anh uy hiếp? Là vì hai mẹ con họ?”

Anh không trả lời câu hỏi này, nhưng An Danh Lệ lại thấy rõ trong mắt anh lóe lên sự áy náy và cảm thông. “Hóa ra,” cô nghe thấy âm thanh khẽ lẩm bẩm của chính mình, “Ông ta cũng không phải là trời sinh vô tình, chỉ yêu bản thân mà thôi, hóa ra ông ta cũng có thể yêu người khác, hiểu được người yêu.”

“Em yêu à.” Anh dùng ngón cái dịu dàng vuốt ve đôi gò má của cô, vẻ mặt lo lắng chăm chú nhìn cô.

“Em không sao, em chỉ là...” Cô lắc đầu nói, chỉ là không hiểu vì sao người được yêu, được bảo vệ lại không phải là mẹ và cô chứ?

Cô không hiểu tại sao những người phụ nữ cùng chung giường chung gối với ông ta, những cô con gái cùng chảy trong mình dòng máu của ông ta, sự đối đãi nhận được lại khác nhau một trời một vực đến thế, tựa như sự khác biệt giữa thiên đường và địa ngục chẳng? Cô không hiểu, thật sự không hiểu. Con người thật là một loài vật vừa lạ lùng vừa bất công, tình cảm – thứ này rõ ràng có thể nhân lên, không phải đã nói sau khi chia cho một người, thì không thể chia cho người thứ hai, người thứ ba, hoặc là chia cho người thứ hai, người thứ ba, tình cảm sẽ bị chia sẻ, sẽ giảm đi, ông ta tại sao không thể mang tình yêu chia cho mẹ và cô được một chút chứ? Bọn họ cũng là người phụ nữ của ông ta, là con gái của ông ta mà!

Trái tim có chút oán hận, còn có bất công và căm phẫn, nhưng mà nghĩ một chút, cho dù là hận, là bất công hay là căm phẫn, có thể sửa lại được sao?

Đáp án là không được.

Nếu đã không được, cô hận có ích gì, bất công và căm phẫn còn có tác dụng gì? Cô của hiện tại hạnh phúc đến thế, còn có nhiều người như vậy yêu cô, cô hà tất phải tự làm khổ mình, vì những canh cánh trong lòng của quá khứ chứ? Vẫn là, quên đi thôi.

“Em không sao.” Hít một hơi thật sâu, An Danh Lệ lên tiếng lần nữa, giọng nói lần này kiên định không ít. “Cho nên, ông ta sẽ không đến quấy rầy chúng ta nữa?”

“Hắn là sẽ không.” Nhìn cô buông lỏng đôi mày, Phí Tị Ngần trong lòng cũng hơi buông xuống.

“Vậy những người khác thì sao?”

“Vừa vặn bọn họ cũng có chút nhược điểm nằm trong tay anh.”

“Có phải anh lên lập ra một nhóm thu thập bằng chứng không?” Cô sững sốt, chớp chớp mắt, không nhận được trêu chọc nói, vẻ mặt có chút đỏ khốc đỏ cười.

“Đúng nha, cho nên em nhất định không được tùy tiện cười với đàn ông, cho dù là đã kết hôn, chưa kết hôn, già, trẻ cũng đều không được, biết không?” Anh trịnh trọng nói.

“Già, trẻ cũng không được?” Cô nhúu mày.

“Không sai.”

“Vậy nếu như cục cưng trong bụng em là con trai, em cũng không thể cười với nó sao?”

“Ngoại trừ con trai của chúng ta.”

“Được.” Cô gật đầu. “Vậy anh cũng không thể tùy tiện cười với phụ nữ, cho dù là đã kết hôn, chưa kết hôn, già, trẻ cũng không được, đương nhiên, nếu như cục cưng trong bụng em là con gái, ngoại trừ con gái của chúng ta ra, đây gọi là nam nữ bình đẳng.” Cô trộm cười nói.

Phí Tị Ngần nghe xong bật cười ha hả, “Không thể chịu thiệt chút nào, hả?”

“Đó là đương nhiên.” Cô nhếch cằm. Anh mỉm cười ôm lấy cô, dịu dàng hôn môi cô một cái.

“Không sao chứ?” Vẫn là không yên tâm hỏi. Cô gật đầu, lập tức biết anh đang chỉ chuyện gì.

“Thật không?”

“Thật,” An Danh Lệ nhấn mạnh gật đầu, “Chuyện quá khứ đều cho qua, quan trọng là hiện tại em rất hạnh phúc, vậy là đủ rồi.”

“Hiện tại em rất hạnh phúc sao?” Anh chăm chú nhìn cô thật sâu hỏi.

“Rất hạnh phúc.” Cô mỉm cười hưởng ứng.

“Bởi vì có anh?”

“Bởi vì có anh.” Cô nhìn thẳng vào khuôn mặt của anh, không chút do dự trả lời.

Anh nòng nân nhìn cô, đôi tay nâng lấy khuôn mặt cô, trườ mền hôn lên môi cô. “Cảm ơn em, bà xã.”

“Cảm ơn cái gì?”

“Đã đến trong cuộc đời của anh, để anh yêu em.” Anh thâm tình nói với cô.

Cô khẽ mỉm cười, lắc đầu với anh.

“Câu này nên để em nói.” Cô thì thâm hôn anh. “Cám ơn anh đã đến trong cuộc đời của em, để em yêu được anh.”

Anh khe khẽ run rẩy, hôn cô thật sâu. “Anh yêu em.”

Đoạn kết

Bảy tháng sau, An Danh Lị sinh ra một đôi long phượng, là lần mang thai đầu tiên của cô, và cũng là lần mang thai cuối cùng, bởi vì Phí Tị Ngần đã mang mình đi thất ống dẫn tinh rồi. Nỗi đau khi bà xã sinh con làm cho anh suốt đời khó quên, cho dù sau đó cô trái lại không ngừng trấn an nói với anh, đây là thiên chức của phụ nữ, hơn nữa sau khi nhìn thấy gương mặt tựa thiên sứ của con trai con gái, có đau nữa cũng đáng, nhưng anh vẫn không có cách nào đồng ý để cô lại chịu thêm sự đau đớn khi sinh con một lần nữa.

“Câu chính là không có cách nào chấp nhận được trước mắt bao người lại té xỉu lần nữa thì phải?”

Chữ Lực Ngự vắn anh như vậy, bởi vì hôm An Danh Lị sinh con, anh đứng trong phòng để tự tay nhận lấy cục cứng ôm đến cho cô xem, sau khi giao cục cứng cho cô y tá, liền không chống đỡ được nữa, “Bịch” một tiếng té xỉu, sau chuyện đó trở thành trò cười của mọi người. Bị mọi người cười anh cũng không quan tâm, bởi vì có nam có nữ mọi việc đều thỏa mãn, nhưng để bà xã chịu đau sinh con lần nữa thì tuyệt đối không được, dù thế nào bọn họ con trai con gái cũng đều có rồi, anh hiện tại thật hạnh phúc vô cùng –

“Ba, em gái đi ị rồi.” An Danh Lị kêu lên.

Cho dù phải giúp con gái xi ị xi tè, cũng không ảnh hưởng đến tâm tình tốt của anh nha!

“Biết rồi, anh tới đây.” Anh cao giọng trả lời, xoay người tiến vào phòng.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tong-giam-doc-thuc-yeu-toi>